

1969 மார்ச் 25]

10. 1969-70-ம் ஆண்டிற்கான நிதிக் கோரிக்கைகள் மீது வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

(அ) கோரிக்கை எண் 34—எழுதுபொருள் அச்சத்துறை

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிறேன் :—

“கோரிக்கை எண் 34—எழுதுபொருள் அச்சத்துறை என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 2,75,66,500-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்”.

THIRU K. RAMAMURTHY : Sir, to discuss policy, I move the following cut motion :—

“That the allotment of Rs. 2,75,66,500 under Demand No. 34—Stationery and Printing—be reduced by Rs. 100.”

DR. H. V. HANDE : Sir, to discuss policy and to bring home the need to place on the Table of the House a copy of the investigation done by the One Man Commission headed by Sri Kaivar, I.C.S., in regard to the functioning and the review of the working of the Government Press and with reference to the observations made by some of the members of the Legislature during the debate on the budget for the year 1967-68, I move the following cut motion :—

“That the allotment of Rs. 2,75,66,500 under Demand No. 34—Stationery and Printing—be reduced by Rs. 100”.

திரு. வி. கே. கோதண்டராமன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அரசாங்க அச்சகத்திலே பிரிண்ட் செய்ய மேலும் அபிவிருத்தி செய்வதற்குப் பதிலாக தனியார் அச்சகங்களில் அச்சிடுவதைப்பற்றி விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 34—எழுதுபொருள்-அச்சத் துறை என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 2,75,66,500-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கையும், வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவைமுன் விவாதத்திற்கு வருகின்றன. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் முன்னுரையாக ஏதாவது கூற விரும்பினால், உரையாற்றலாம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, காலத்தின் நெருக்கடியைக் கருதி, நான் இந்த மன்றத்தில் முறையாக ஆற்றவேண்டிய இந்த உரையை, நான் ஆற்றியதாகக் கருதவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மன்ற உறுப்பினர்கள் இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்புரையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறிப்புக்களை அறிந்துகொள்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய நல்ல கருத்துக்களைக் கூறி, மேலும் பல நல்ல ஆலோசனைகளைக் கூறி அரசாங்கத்திற்கு ஒத்துழைப்பைத் தரும்படிக் கேட்டுக்கொள்வதோடு, உறுப்பினர்களுடைய கருத்துக்களை அறிந்து இறுதியில் நான் உரையாற்றுகிறேன் என்று கூறி, இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* 412-425-ம் பக்கங்களில் முதல் இணைப்பாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது

[1969 மார்ச் 25]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இந்த மானியத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நேரம் ஒரு மணி நேரமாகும். உறுப்பினர்கள் பேசி, இறுதியில் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, உறுப்பினர்கள் ஐந்து நிமிடத்திற்கு மேல் எடுத்துக்கொள்ளாமல் இருக்கும்படிக்கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒவ்வொருவருக்கும் ஐந்து நிமிடமே அனுமதிக்கப்படும்.

***திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் :** பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, எழுதுபொருள்-அச்சுத் துறை மானியத்தின் மீது என்னுடைய கட்சியின் சார்பாகக் கொடுத்திருக்கிற வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து ஒருசில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். தமிழகத்திலே இருக்கும் அரசாங்க அச்சகம் மிகவும் பழமையானது. இதில் ஆயிரக்கணக்கான ஊழியர்கள் வேலை செய்துவருகிறார்கள். இத்துறை நல்ல முறையில் செயல்படவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு வருவாய்த் துறை அங்கத்தினர் திரு. கெய்வார் அவர்களுடைய தலைமையில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டு, அந்தக் குழுவானது அரசாங்கத்திற்கு ஒரு பரிந்துரையை அனுப்பியிருப்பதாக அறிகிறேன். அந்தப் பரிந்துரை அரசாங்கத்தின் பரிசீலனையில் இருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. அந்தப் பரிந்துரையை நமது சட்டமன்றத்தில் வைத்து நன்றாகப் பரிசீலித்து, ஒரு நல்ல முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும் இந்தத் துறையானது, மற்ற எல்லாத் துறைகளுக்கும் உயிர் நிலையாக அமைந்திருக்கிறது. எல்லாத் துறைகளுக்கும் வேண்டிய பாரங்கள், புத்தகங்கள் போன்றவைகளை அச்சடித்துக் கொடுக்கும் பொறுப்பு இதற்கு உண்டு. தவிர, பாடப்புத்தகங்களும் அரசாங்க அச்சகத்திலே அச்சடிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் இந்தப் பாடப் புத்தகங்கள் எல்லாம் காலாகாலத்தில் மாணவ, மாணவிகளுக்குக் கிடைக்கவில்லையென்ற குறை இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்தக் குறை அச்சகத்தின் நிர்வாகக் குறைவினால் ஏற்படுகிறதோ, மற்ற காரணங்களால் ஏற்படுகிறதோ எதுவும் தெரியவில்லை. ஆகவே, குறிப்பிட்ட காலத்தில் மாணவர்களுக்குப் பாடப் புத்தகங்கள் கிடைக்கும்படியான வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்குத் தேவையான பாரங்கள், பதிவேடுகள், மற்றும் எழுதுபொருள்கள் போன்றவைகளுக்கு இன்னெனட் கொடுத்தும் பணம் அனுப்பியும் காலாகாலத்தில் கிடைக்காததன் காரணமாக இடைஞ்சல்கள் ஏற்படுகின்றன. அரசாங்கம் அதையும் தவிர்க்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, 1 முதல் 3 வகுப்பு வரையுள்ள பாடப் புத்தகங்களை அரசாங்க அச்சகத்தில் அச்சடிக்காமல் தனியார் துறையில் அச்சடிப்பதாக அறிகிறேன். அதைத் தவிர்க்க வேண்டும். மேலும் அரசாங்கமே பாடப் புத்தகங்களை அச்சடித்து, குறைந்த விலையில் கொடுக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, இரவுநேர ஊழியர்களுக்குக் கொடுக்கும் அலவன்ஸ் குறைவாக இருக்கிறது. அதை அதிகமாக உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டும். மேலும், ஊழியர்களின் சம்பள வீதங்களை மாற்றியமைக்க அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஊழியர்களுடைய குறைகளை அரசாங்கம் அவ்வப்பொழுது பரிசீலித்து, வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்து, நல்ல முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தற்காலிகமாக இருக்கும் ஊழியர்களுடைய வேலையை நிரந்தரமாக்குவதற்கு கிட்டத்தட்ட ஏழெட்டு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. குறைந்தது இரண்டு வருடங்களிலாவது அவர்கள் நிரந்தரமாக்கப்படவேண்டுமென்ற கருத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அதை அவர்களுக்குச் செய்துதரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1969 மார்ச் 25]

[திரு. பெ. செனந்தரபாண்டியன்]

மேலும் கீளை அச்சக ஊழியர்களுடைய சம்பள உயர்வு, நிரந்தரமாகப் படுவது போன்ற பிரச்சினை சென்னை தலைமை அச்சகத்திற்கு வந்து பரிசீலனை செய்து வழங்கப்படுகிற நிலை இருப்பதால் மிகுந்த காலதாமதமாகிறது. இதை நிவர்த்தி செய்வதற்கு கீளை அச்சகத்தில் இருக்கிற மேற்பார்வையாளருக்கே அதிகாரம் கொடுத்து சம்பள உயர்வு, நிரந்தரமாக்குவது போன்ற அங்கிருக்கும் ஊழியர்களுடைய பிரச்சினையைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக சட்டசபை நடவடிக்கை குறிப்புகள் தாமதமாக அச்சிட்டுக் கொடுக்கப்படுகின்றன. இதனால் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் பெரிதாகப் பயன்படவில்லை. இதற்கு உடனடியாக தக்க நடவடிக்கை எடுத்து உடனுக்குடன் அச்சிட வகை செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து தற்போது அச்சிடப்படுகிற அரசிதழ்—கெஜட் தான் தாளாக இருக்கிற காரணத்தினால் அவற்றை ஒழுங்காக சேமித்து வைக்க முடியவில்லை. ஆகவே சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும் சரி, மற்றவர்களுக்கும் சரி அதைத் தைத்து வைப்பது அனுப்பினால் நலமாக இருக்கும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாவட்டங்களில் உள்ளவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கும் முறையில் மாவட்டக் கீளை அச்சகங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்போதுதான் மாவட்ட மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்க வசதியாக இருக்கும் என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். மாவட்ட அளவில் உள்ள காரியாலயங்களுக்கும் காரியங்கள் நல்ல முறையில் உடனுக்குடன் நடைபெறும்.

அடுத்து, ஊழியர்களை ஓரிடத்தில் இருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு அவர்களுடைய சம்பளம் இல்லாமல் மாற்றுவது தவறு. அவர்களே விரும்பினால்தான் மாற்றல் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

காலியாகும் இடங்களுக்கு அல்லது வேறிடங்களுக்கு அச்சகத்தில் பணி புரியும் ஊழியர்களுடைய குடும்பத்தைக்கு முதல் இடம் கொடுப்பது நல்லது. அல்லது அந்த மாவட்டத்தில் இருந்தே எடுத்தால் நலமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தமிழக அரசு என்ற சின்னம் மாற்றப்படவில்லை. அதை உடனடியாக தமிழ்நாடு அரசு என்ற சின்னமாக மாற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அரசு அச்சகத்தில் பல ஊழல்கள் இருப்பதாகப் பேசப்படுகிறது. தவறு செய்கிறவர்கள் மீது கடுமையாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நிர்வாகத்தினர் மீது வரும் புகார்கள் இந்த அரசு உடனுக்குடன் கவனித்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்றுகேட்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். ஆர். கண்ணன் : தலைவர் அவர்களே, எழுதுபொருள் அச்சகமானியத்தை வரவேற்று எதை கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு பொறுப்பேற்றுக்கொண்டவுடன் ஊழியர்களுக்கு லிபரலைஸ்டு பென்ஷன் திட்டத்தை கொண்டுவந்தார்கள். அத்தடன் இரவு அலவன்சை 50 காசில் இருந்து 75 காசாக உயர்த்தினார்கள். இப்படிப் பல நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்றாலும் அந்த நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடக்கவில்லை. அதுபுரையோடுபோன நிர்வாகமாக இருக்கிறது. நமது ஆட்சி எந்த அளவு முயற்சித்தாலும் அதைச் சரிப்படுத்த முடியாது என்பது என் எண்ணம். நிர்வாகத்தில் இருக்கக் கூடிய ஊழல்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் மிகமிக விரிவாக இருக்கும். காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்த கழிசடைப் பத்திரிகை

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அந்த வார்த்தையை மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொன்னது தவறு. அதை திரும்பப் பெறவேண்டும்.

[1969 மார்ச் 25]

திரு. எம். ஆர். கண்ணன் : அதைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்கிறேன். ஒரு பத்திரிகையில் வந்த செய்தியைத் தான் சொன்னேன். அண்மையில் சில அதிகாரிகள் அந்த அச்சகத்தைப் பார்வையிட்டுச் சென்றபோது இரவு 800 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்ததாகக் கையெழுத்திட்டார்கள். உள்ளே 300 பேர்கள் தான் இருந்தார்கள். அவர்களிலும் 150 பேர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். வேலை செய்துகொண்டிருந்தவர்கள் 150 பேர்கள் தான் என்றால் இது இந்த அரசாங்கத்தின் தவறு, அல்லது இந்த இலாகா அமைச்சரின் தவறு, இதை உணரவேண்டும். அது நிர்வாகத்தின் தவறு. இது இன்று நேற்று இருப்பதல்ல. புரையோடிப்போன வியாதி. இதைக் கண்டுபிடித்ததற்காக இந்த ஆட்சியைப் பாராட்டவேண்டும். அதைவிட்டு காங்கிரஸ் கட்சிப் பத்திரிகைகள் “கருணாநிதி ஆட்சியிலே இப்படி ஊழல்” என்று பெருந்தலைப்பிட்டுக் காட்டுகிறது.

இந்த நிர்வாகத்தினரை கண்டிப்பாக மாற்றியாக வேண்டும். டிசெம்பர் மாதத்தில் கோவாப்பரேடிவ் சொஸைடி தேர்தல் நடந்தது. அங்கு அப்போது நடந்த அமர்க்களம், சண்டை, யோலீஸ் அழைக்கப்படவேண்டிய நிலைமை இது எல்லாம் இருக்க வேண்டுமா? யார் அதிகாரியாக இருக்கிறார் என்பதுபற்றி சிறிதும் கவலை கிடையாது. அந்த நிர்வாகம் ஒழுங்காக நடைபெற உறுதியாக, கடுமையாக அமைச்சர் நடந்துகொண்டாக வேண்டும். அப்படி இல்லை என்றால் இன்னும் அதிகப் படியான சண்டைச் சச்சரவுகள்தான் ஏற்படும். பல லட்சக்கணக்கான ஊழல்கள் இருக்கின்றன. இவற்றை அமைச்சரிடமும் அவ்வப்போது சொல்லிவருகிறேன். தனியார் துறையில் இப்படி ஒரு பிரஸ் இருந்தால் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை ஆண்டொன்றுக்குச் சம்பாதிக்கலாம். ஆனால் இன்றைக்குப் பலகோடி ரூபாய்கள் விரயமாகின்றன. தொழிலாளர்களையே நலனுக்காக வைத்திய உதவி அளிக்கிறோம் என்றால் சில குறிப்பிட்ட பேர்கள் நூற்றுக்கணக்கான ரூபாய்களை மாதந்தோறும் மெடிகல் பில் என்று பெறும்படி செய்வது நியாயமாகத் தோன்றவில்லை. அப்படி இருக்கக் கூடியவர்களை உடல் நலக்குறைவு காரணத்தை ஒட்டியே அச்சகத்தில் இருந்து எடுக்க உரிமை இருக்கலாம். அவர்களுடைய வாழ்வை வளப்படுத்துவது வேறு. தவறான முறைகளில் நடக்க அனுமதிப்பது வேறு. இப்படி நடக்கின்றவர்களின் ஒரு க்ரூப்பை டைரக்டர் அவர்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நிர்வாகத்தை சீரழிக்கிறார்கள் என்று சொல்லி எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

***திரு. கே. எம். ராமசாமி கவுண்டர் :** பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அச்சத்துறை மானியத்தின் பேரில் எனது கட்சிச் செயலாளர் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து ஒருசில கருத்துக்களை மொழிய பிரியப்படுகிறேன். மிகமிகப் புழங்காலம் தொடர்பே அச்சத்துறை கவர்மெண்டிடம் இருந்து வருகிறது. அதை விரிவுபடுத்திக்கொண்டே போவதனால் அந்தத் துறையில் நாம் அதிகவெற்றி பெற்றுவிட்டோம் என்று சொல்வதற்கில்லை. சாதாரண பாட புத்தகம் அச்சிடுவதற்கும், அரசு பரிசு சீட்டுகளை அச்சிடுவதற்கும் அச்ச இயந்திரங்களை 25 லட்சத்திற்கு வாங்கிக் கொண்டிருப்பதைவிட இப்படிப்பட்ட சாதாரண காரியங்களைத் தனியார் அச்சகங்களுக்கு விட்டுவிட்டால் சரியாக இருக்கும். இரகசியத் தஸ்தா வேலிகளையும், வரவு செலவுத் திட்ட தஸ்தாவேலிகளையும் மட்டும் சர்க்கார் அச்சகத்தில் அச்சிடுவது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

அதோடு கோவையில் சென்டினல் பிரிண்டிங் பிரஸ் இருக்கிறது. அங்கே இருக்கிற ஊழியர்களுக்கு இருக்கிற சம்பள விகிதம், அலுவலர் எல்லாம் மற்ற எல்லாவற்றையும் விட அதிகமாக இருப்பதால் அங்கே இருக்கிற தனியார் அச்சகங்கள், கூட்டுறவுத் துறையில் செயல்படும் அச்சகம் இங்கெல்லாம் ஊழியர்களை அமர்த்திக்கொள்வது சங்கடமாக இருக்கிறது. சாதாரணமாக கோவையில் உள்ள கூட்டுறவு அச்சகம் திறமையாக வேலை செய்கின்ற ஒன்று என்று தெரியும். அரசே பல காரியங்களை எடுத்துச் செய்வதனால் நமது அச்சகத்தில் காலதாமதம், பொருள் விரயம்தான் ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது.

1969 மார்ச் 25] [திரு. கே. எம். ராமசாமி கவுண்டர்]

மத்திய சிறையில் அச்சகம் இருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதேமாதிரி மற்ற எல்லா மாவட்டச் சிறைகளிலும் அச்சகம் ஏற்படுத்துவது கைதிகளுக்கு மறுவாழ்வு அளிப்பதாக இருக்கும். ஒரே இடத்தில் குவியவிடாமல் பரவலாக அச்ச இயந்திரங்களை வைப்பதுதான் நன்றாக இருக்கும். இப்போது அப்படி இல்லை. உதாரணமாக எம்.இ. ஆர். (மெட்ரஸ் எஜுகேஷனல் ரூல்ஸ்) என்ற புத்தகம் பல ஆண்டுகளாக நாட்டத்திலே இல்லாத நிலைமை இருக்கிறது. எப்பொழுது கவர்ன்மென்ட் பிரஸ்விலே கேட்டாலும் இருப்பதில்லை. இந்த அச்சகத்தைப் பொறுத்த வரையில் சில முக்கியமான விஷயங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

தனியார் பள்ளிகளிலோ அல்லது சர்க்கார் பள்ளிகளிலோ இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுடைய நிலையை வகுத்து அவர்களுடைய யோக்கியதாம்சம் என்ன, சம்பளம் என்ன என்பதைப் பற்றியெல்லாம் அதிகாரபூர்வமாக தருகிற முறையில் வெளியீடு ஒன்று வெளியிடவேண்டுமென்று சொன்னேன். அதை நான் ரிவிஷன் ஆஃப் பே கேட்டதாக பத்திரிகையிலே மாற்றிப்போட்டார்கள். நான் அப்படிக்கேட்கவில்லை. அரசாங்கத்தின் அச்சகத்திலே இப்படிப்பட்ட ஒரு புத்தகம் வெளியிடப்படாத நிலையிலே அதிகாரிகளுக்குப் பலவிதமான சங்கடங்கள் இருக்கின்றன என்பதைத்தான் நான் முன்பு எடுத்துச் சொன்னேன்.

பஞ்சாயத்துக்களிலே வரிவசூல் தாமதப்படுவதற்குக் காரணம் அரசாங்க அச்சகத்திலே இருந்து ரசீது புத்தகங்கள் வரவில்லையென்பது. ஆகையினால் ரசீது கொடுக்காமலேயே பணம் வசூலிக்கப்படுகிறது. எனவே பஞ்சாயத்து அதன் ஒன்றிப்புகளுக்கு வேண்டியவற்றை அச்சடிப்பதை மற்றவர்களுக்கு விட்டுவிடுவது நல்லது என்று கூறி, இந்த அரசாங்க அச்சகத்தில் பணியாற்றுகிற தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வசதிகளைச் செய்து தரும் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டி, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. ஏ. பாலசுப்பிரமணியன் : தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய டீட்சியின் சார்பிலே கொடுத்திருக்கின்ற வெட்டுப் பிரேரணைகளை ஆதரித்துச் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

முதலாவதாக அங்கே பணியாற்றுகின்ற ஊழியர்களுக்காக ஏற்கனவே இரண்டாவது சம்பளக் குழு அமைக்க வேண்டுமென்று சொல்லியும், அவர்களுக்காக எந்த விதமான வசதியையும் செய்யாமல் இருப்பதால் அவர்களுக்கு என்ன என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் ஆராய்ந்து அவர்களுடைய ஊதியத்தை உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, கம்பாவிட்டர்ஸ். அவர்கள் ஒரு மணிக்கு ஆயிரம் என்ஸ் வேலை செய்ய வேண்டுமென்ற நிலைமை இருக்கிறது. அவர்கள் ஆரம்பிக்கின்ற நேரத்தில் 800 என்ஸ் என்று ஆரம்பித்து, வயதாக வயதாக 1,000 என்ஸ் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்வது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. வயதாக வயதாக திறமை அதிகமாகலாம், குவாலிடி உயரலாம், ஆனால் குவான்டம் அதிகமாகும் என்று நாம் எதிர்பார்த்து முடியாது. ஆகவே, கட்டாயமாக 1,000 என்ஸ் என்று இருப்பதை 800 என்ஸ் ஆகக் குறைத்தால் வேலை சிறப்பாகச் செய்யவும், வயதாக வயதாக அவர்களுக்குத் தொந்தரவு இல்லாத முறையில் ஊழியம் புரியவும் வசதியாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக 4,000 பேர்கள் வேலை செய்கிற நிலையில் 300 பேர்களுக்குத்தான் வீட்டு வசதி இருக்கின்றது. அவர்கள் பல தடவைகள் இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வீட்டு வசதி வாரியத்திலே அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப் படுகின்றன. இன்

[திரு. எ. பாலசுப்பிரமணியன்]

[1969 மார்ச் 25]

னும் இடங்கள் காலியாக இருக்கின்றன. எனவே அந்த ஊழியர்களுடைய குறையைப் போக்குவதற்கு வீட்டு வசதிகள் போதிய அளவுக்குச் செய்து கொடுக்க உடனடியாகச் சாத்தியப்படுகின்ற அளவுக்குச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உத்தியோக உயர்வு என்றால் என்றைக்கும் சீனியாரிடி அடிப்படையிலேதான் இருக்கவேண்டும். அது அங்கே மீறப்பட்டிருக்கிறது. எக்காரணத்தைக் கொண்டும் மீறாத அளவுக்கு வற்புறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அந்த அச்சகம் சிறப்பாகவும் நல்ல முறையிலும் நடைபெறுவதற்கு முக்கியமான புகார்கள் பற்றிக் கவனம் செலுத்தக்கூடிய வகையில் நிர்வாகமும், தொழிலாளர்களும் சேர்ந்த சிலரும் ஒரு கூட்டுக் குழுவை அமைத்து அவ்வப்பொழுது அதைக் கண்காணித்து வந்தால் நன்றாக இருக்கும். நிர்வாகத்தை போன போக்கிலேயே போகவிடுவது நல்லதல்ல, அதை ஓரளவுக்குச் சீராக்குவதற்கு, செக் செய்வதற்கு இது உதவியாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, வெளியார் அச்சகங்களுக்கு ஆர்டர்கள் கொடுப்பதை டெண்டர்கள் கேட்பதை நிறுத்திவிடவேண்டும். இவ்வளவு பெரிய அச்சகத்தை வைத்துக்கொண்டு, இன்னும் ஏராளமான வசதிகளைச் செய்தால், நல்ல முறையிலே நிர்வாகம் செய்தால் அப்படிப்பட்ட நிலைமையைத் தவிர்க்கலாம்.

அடுத்ததாக, மெட்டல் பாயஸன் விஷயங்களுக்காக மல்டி வைட்டமின் டேப்ளட்ஸ், பால் போன்றவைகளைக் கொடுப்பதிலே கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று அவர்களிடம் நீண்ட காலமாக ஒரு வற்புறுத்தல் இருந்து வருகிறது. அதையும் உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

அங்கே ஊழியம் செய்கின்ற தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களுடைய சங்கத்திற்கு இரண்டு ஆண்டுக் காலமாகியும் கூட அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை. இது ஒரு சிறிய விஷயம் தான். சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை அந்தச் சங்கத்தின் தலைவர்களாக இருக்கக் கூடிய, தலைமை தாங்கி நடத்தக்கூடிய நிலையில் அங்கீகாரம் கொடுத்து அவர்களோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்தக்கூடிய அளவில் ஏற்பாடு, செய்து ஓரளவுக்கு அவர்களுடைய குறைகளைப் போக்குவதற்கு வசதிகள் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக இந்தத் துறையில் இந்த சட்டமன்றத்திலேயே பல விஷயங்களை எடுத்துச்சொல்ல வேண்டிய நிலைமை இருந்தது. இப்பொழுது இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பெரிய முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதாகச் சொல்லிக்கொள்ள முடியாத நிலைமைதான் இருக்கிறது. சமீபத்திலே இன்ஸ்பெக்ஷன் நேரத்திலே பல பேர்கள் டோக்கன்களைப் போட்டுவிட்டு நூற்றுக்கணக்கான பேர்கள் இல்லை என்ற நிலைமை வெளிப்பட்டதாம். அதற்காக டைம்கீப்பர்கள் இரண்டு பேர்களை சஸ்பெண்ட் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். அதற்கு டைம்கீப்பர்கள் எப்படிப் பொறுப்பாகும்? அது யாருடைய பொறுப்பு ஆகும்? வந்த நேரத்தைக் குறிக்கக்கூடிய டைம்கீப்பர்கள் ஏன் சஸ்பெண்ட் செய்யப்படவேண்டும்? இதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

இது ஸ்லீடிங் பேப்பர், சர்க்கார் டெக்ஸ்ட் புக் பிரிண்டிங் செய்வதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டது. இன்னும் 300 ரீம்கள் சும்மா கிடக்கின்றன. நேரத்தியான பேப்பர் இது. இது இனிமேல் பயன்படாது. இப்படியெல்லாம் விரயமானால் எப்படி இதிலே நஷ்டத்தைத் தவிர்க்க முடியும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1969 மார்ச் 25] [திரு. ஏ. பாலசுப்பிரமணியன்]

இந்த அச்சகத்திற்குள்ளே அடிக்கடி அடிதடி ஏற்படுகிறது என்ற புகார்கள் வருகின்றன. நம்பமுடியாத புகார்கள் அல்ல, நம்ப வேண்டிய புகார்கள் தான். கோஷ்டி கோஷ்டியாக உருவாகின்றன. இதை எல்லாம் என்ன என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். மெத்தன மரக் இருக்கக்கூடாது. சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் அவர்களும், காரியதரிசி அவர்களும், இயக்குநர் அவர்களும் அவருக்குக் கீழே உள்ள பணியாளர்களும் இதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

இந்த அச்சகம் சிறப்பாகவும் நல்ல முறையிலேயும் நடக்க வேண்டும் என்றால் ஊழியர்களுடைய உற்சாகத்தைப் பெறவேண்டும். அதைப் பெறுவது கஷ்டமல்ல. சுலபமாகப் பெறலாம். எவ்வளவு வசதிகள் அவர்களுக்குச் செய்துகொடுக்கமுடியுமோ அதைச் செய்து கொடுக்க அந்தச் சங்கத்தை அங்கீகரித்து, பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, அதற்காகக் கூட்டுக் குழுவை அமைத்து நல்ல முறையிலே செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொரு விஷயம். இந்த அச்சகச் சிற்றுண்டி சாலையிலே என். கே. சுப்பிரமணியம் பொறுப்பில் இருக்கிறார். அவர் வந்தபொழுது கடன் இல்லை, கையிருப்பு 10,500 ரூபாய் இருந்தது. இன்றைய தினம் கடன் 16,000 ரூபாய் இருக்கிறது. இது என் ஏற்பட்டது என்பதைப் பற்றிக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. கே. என். குமாரசாமி : தலைவர் அவர்களே, இந்த அச்சக எழுது பொருள் மானியத்தின் பேரிலே பேசுகின்ற வாய்ப்பை அளித்த தற்காக நான் முதலிலேயே நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அரசாங்கத்தின் அச்சகத்திலே நடக்கிற நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கிறபோது அரசாங்கத் தொழில்களிலே தேவைப்படுகிறவற்றை பிரிண்ட் அடிக்கின்ற நிலைமை தனியார் அச்சகங்களுக்குச் செல்வதாகத் தெரிகிறது. காரணம் 6 சதவீதம் தனியார் அச்சகத்திலே கொடுக்கக்கூடிய நிலைமை மீண்டும் இருக்கிறது. அரசாங்க அச்சகத்திலே ஓவர் டைம் மூலம் சரியாக வேலை செய்யக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுத்தினால் இதைத் தவிர்க்கலாம்.

பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலேயும், பஞ்சாயத்து போர்டுகளிலேயும் அவரவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டியவற்றை எல்லாம் தனியார் அச்சகம் மூலமாக அச்சிடுவதால் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. அதன் காரணமாக அந்தப் பகுதிகளில் வேலைகள் தடைபடுகின்றன. அந்த நிலைமையைப் போக்குவதற்கு அரசாங்க அச்சகத்திலேயே அவற்றை அச்சடிக்கச் செய்யவேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அங்கே அதிகாரிகளாக இருக்கின்றவர்கள், பழக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் ஆக இருந்தால்கூட வேலை கொடுக்காமல் அச்சகத்தில் இடம் இல்லை என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். ஏதோ சில காரணங்களுக்காகவோ, சிபார்சுக்காகவோதான் வேலை கொடுப்பதாகச் சொல்லப் படுகிறது. இதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

இன்னொரு பிரச்சனையைப்பற்றி எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். 250 பேர்கள் ஓவர்டைம் செய்கிறார்கள் என்பதை 1,000 பேர்கள் ஓவர்டைம் செய்தார்கள் என்று ரிஜிஸ்டரிலே பெயர் பதிவு இருந்ததாகப் பத்திரிகையில் வந்ததாகச் சொன்னார்கள். இது எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது, இதற்கு யார் பொறுப்பு என்பதைப் பார்க்கவேண்டும் பொதுத்துறையில் இவ்வளவுதூரம் அபாயகரமான நிலைமையை உண்டாக்குவதற்காக, யார் அக்கறை அற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள், யார் சரியாக நடந்துகொள்ளாமல் இருக்கிறார்

[திரு கே. என். குமாரசாமி]

[1969 மார்ச் 25]

கள், யார் இப்படி அரசாங்க துறையினைப் பலவீனப்படுத்தவேண்டுமென்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பது எல்லாம் இதன் மூலமாகத் தெரிகிறது. ஏன் இவ்வளவு பெரிய தவறுக்கு இடம் அளிக்கின்ற நிலைமையைக் களைந்தறிவது இல்லை? ஆகவே, இந்தத் துறை நல்ல முறையில் செயல்பட வேண்டுமென்று சொன்னால் சரியான முறையில் நிர்வாகத்தை நடத்திச் செல்லவேண்டும்.

ஒரு அச்சக முதலாளி சொல்லுகிறார், பெரும்பகுதி வருமானம் வேஸ்ட் பேப்பரிலேயே வந்து விடும் என்று. நஷ்டமே வராத வகையில் வேஸ்ட் பேப்பரில் இருந்தே லாபம் வந்து விடும் என்று சொல்லுகின்ற நிலைமையில், அரசாங்க அச்சகத்தில், நாலாயிரம், ஐயாயிரம் பேர் வேலை செய்கின்ற இடத்தில், அந்த வகையில் எவ்வளவு லாபம் வந்தது என்று தெரியவில்லை. இந்தத் துறையினை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற அமைச்சரானாலும் சரி, அதிகாரிகளானாலும் சரி, தொழிலாளர்களாக இருந்தாலும் சரி, தங்களுடைய சொந்த அச்சகமாகக் கருதி பணியாற்ற வேண்டும்.

இந்தத் துறையிலே ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு வசதிகளைச் செய்து கொடுக்காமல் அடிமைகளைப் போல் பயத்தின் மூலமாகவோ, அதிகாரத்தின் மூலமாகவோ வேலை வாங்குவது என்ற கொள்கையை கைவிட்டு, அவர்களை ஊக்கப்படுத்தும் முறையில், உற்சாகப்படுத்தும் முறையில் சம்பளங்களைக் கொடுத்து நல்ல நிலைமைகளை உருவாக்கிக் கொடுப்பதன் மூலந்தான் அவர்கள் அதிக உழைப்பைக் கூட கொடுக்க முன் வருவார்கள். இன்றைக்கு நம்முடைய நாட்டிலே உழைப்பாளிகளைப் பற்றி அவ்வளவு கேவலமாக நினைக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் அத்தகைய நிலைமையை மாற்ற வேண்டும். அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி வேலை வாங்குவதற்குப் பதிலாக பணி செய்கின்ற தோழர்கள் என்ற அளவிலே அதிகாரிகள் அவர்களிடம் பழக வேலை வாங்க வேண்டுமென்று கூறி இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி, முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீது ஓரிரு கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்தத் துறையிலே பல மாற்றங்கள் தேவையென்று பல அங்கத்தினர்கள் கூறினார்கள். குறிப்பாக பழுதடைந்த பண்டைக் காலத்து முறையில் அச்சிடப்பட்ட பல பொருள்கள் நம்முடைய கையில் இருக்கும் காரணத்தால் அதை மாற்றுதற்கு வேண்டிய துரித நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இந்த இலாகாவிலே ரேஷனலிசேஷன் மிகவும் இன்றியமையாதது என்று கருதுகிறேன். பழுதடைந்த பழைய இயந்திரங்களை மாற்றி, ஆட்குறைப்பு ஏற்படாத வழியிலே ரேஷனலைஸ் செய்தால் சிறப்பாக இருக்கும்.

இந்த இலாகாவிலே பல துறைகளிலே நல்ல முறையில் முன்னேற்றம் கண்டிருந்தாலும் டெக்ஸ்ட் புகஸ் காலாகாலத்திலே கிடைக்கவில்லை. அதனால் மாணவர்களுக்கும் பெரும் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்ற குறையை எல்லா இடங்களிலும் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைத் தவிர்க்க அரசாங்கம் அதிவிரைவில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். தனியார் துறைக்கு டெக்ஸ்ட் புகளை அச்சடிக்கக் கொடுப்பது விரும்பத்தக்கது அல்ல. அரசாங்கத் துறையிலே காலாகாலத்தில் அச்சடித்து மக்களுக்கு விநியோகம் செய்வது சாலச் சிறந்ததாக இருக்கும்.

இன்று நமது தேசத்திலே இருக்கிற சட்டங்களையும், அதோடு இணைந்த நோடிபிகேஷன், ரூல்ஸ் போன்றவற்றை எல்லாம் காலாகாலத்தில் பெற கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இந்த தேசத்தின்

1969 மார்ச் 25]

[திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

சட்டங்கள் என்ன முறையிலே இருக்கின்றன என்று தெரிந்துகொள்ளக் கூடிய அளவுக்கு நமது அச்சத் துறையிலிருந்து இந்த மாதிரி நூல்களை உடனடியாக வெளியிடுவதற்குத் துரித நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும். டிப்பார்ட்மெண்டல் மான்யுவல்ஸ் பழைய முறையிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. என்ன விதி முறைகள் இருக்கின்றன என்று தெரிந்து கொள்வதும், மக்கள் அதைப் புரிந்து கொள்ளவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. குறிப்பாக, வழக்கறிஞர்கள் படும் துன்பம் இன்ன அளவு என்று சொல்ல முடியாது. ஒவ்வொரு சட்டத்திலும் என்ன திருத்தம் இருக்கிறது, என்ன விதிமுறைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, இலாகாக்களில் என்ன திருத்தங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் டிப்பார்ட்மெண்டல் மான்யுவல்ஸ் மூலம் தெரிந்து கொள்வதில் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இந்த நிலைமை களையெல்லாம் தவிர்க்க வேண்டும்.

பல பகுதிகளிலே அச்சத் தொழிலை விரிவுபடுத்த அச்சகங்களை ஏற்படுத்த வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும். அண்மையில் விருத்தாசலத்தில் ஒரு பகுதி ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேறு பகுதிகளிலும் குறிப்பாக திருநெல்வேலி போன்ற பகுதிகளில் இந்த மாதிரி நிறுவனத்தை நிறுவ முடியுமா என்பதற்கான சாத்தியக் கூறுகளை அரசாங்கம் தீவிரமாக ஆராயவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

காலாகாலத்தில் தேவையான பாரங்கள், புத்தகங்கள் கிடைப்பதில் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. துரிதமாக அரசாங்க அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். தற்போது ஹோ அண்டு கம்பெனியாரிடம் பாரங்கள் அச்சிட்டு ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இதைத் தவிர்த்து அரசாங்க அச்சகத்திலேயே அச்சடிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

இந்த இலாகாவில் உள்ள பல குறைகளைச் சொன்னார்கள். அதைப் பற்றி ஆராய ஒரு நிபுணர் குழுவை போர்டு மெம்பர் தலைமையில் ஏற்படுத்தி அவர்கள் ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பித்து அதைப் பற்றி அரசாங்கம் ஆராய்ந்து நடவடிக்கை எடுக்க இருக்கிறார்கள் என்றும் சொன்னார்கள்.

பொதுவாக, இந்த நிர்வாகத்திலே தொழிலாளர்களுக்குப் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இந்த மன்றத்திலே “லெட் பாய்சன்” பற்றியெல்லாம் சொன்னார்கள். இதைத் தவிர்க்க அவர்களுக்குப் பால் வழங்கும் திட்டம், வைட்டமின் வழங்கும் திட்டம், மருத்துவ வசதி ஆகியவற்றில் துரித நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

தேர்தலுக்காக எலக்டோரல் ரோல்ஸ் போன்றவற்றை அச்சடிக்கும் போது வெளி அச்சகங்களில் கொடுக்கும் நிலை இருக்கிறது. இதைத் தவிர்க்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். நமது தலைமை அச்சகத்தில் இருந்து லாட்டரிச் சீட்டுகளை உடனுக்குடன் பிரிண்ட் செய்து விநியோகம் செய்வதை சிறப்பாகவும், பொறுப்புடனும் செய்திருக்கிறார்கள்.

நமது இலாகாக்களுக்குத் தேவையானவற்றை வெளியிலிருந்து வாங்குவதைத் தவிர்த்து, மத்திய அச்சகத்திலிருந்தும், பிராந்திய அச்சகத்திலிருந்தும் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய சுமுகமான நிலைமையை உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்த இலாகாவிலே பணியாற்றுகின்றவர்கள் பலருக்கு உத்தியோக உயர்வு கிடைக்கவில்லை. அவர்களுடைய சீனியாரிட்டி புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்ற புகார்கள் இருக்கின்றன. இதைக் காலாகாலத்தில்

[திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

[1969 மார்ச் 25]

கவனித்து ஒருமைப்படுத்தி நல்ல முறையில் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இந்த இலாகா சட்டசபை உறுப்பினர்களுக்குப் பயனுள்ளதாக இருக்க ஒருசில ஆலோசனைகளைக் கூற விரும்புகிறேன்.

எழுதுபொருள்களைச் சட்டசபை உறுப்பினர்களுக்குத் தருகிறார்கள். அது விரிவடையமுடியுமா என்பதைப் பற்றி அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும். காணட்கட் சர்டிபிகேட் கொடுக்கவேண்டுமென்றால் போதிய தாள்கள் விலை கொடுத்து அரசாங்கத்தில் இருந்து பெற்றுக்கொள்ளக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. சொற்பமாகவும் இருக்கிறது. அதிகமாகக் கொடுக்க அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

* நமது சட்ட மன்ற நடவடிக்கைகளைத் துரிதமாக அச்சடிக்க தீவிர நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளவேண்டும். இந்தக் காரியங்களை எல்லாம் அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் என்று எதிர்பார்த்து முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து. தலைவர் அவர்களே வழக்கமாக இந்த மானியத்தின்மீதான விவாதத்திற்கு நிறைய நேரம் ஒதுக்கப்பட்டு, நல்ல வாதங்கள் நடைபெறும். ஆனால் இந்த ஆண்டு ஒரு மணி நேரமே இந்தக் கோரிக்கை பற்றி விவாதிக்க ஒதுக்கப் பட்டிருப்பதிலிருந்து, இது விவாதத்திற்குரிய ஒன்றல்ல என்பதுதான் விளங்குகிறது. அதிலும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும், பிக்சு சுருக்கமாகவே தங்கள் பேச்சுக்களை முடித்துக்கொண்டார்கள். நான் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்திக்கொள்கிறேன். சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்திருக்கிறார்கள்.

பெருமதிப்பிற்குரிய ஹாண்டே அவர்களும் பேசுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். அவர்கள் பேசவேண்டுமென்று நான் எப்போதும் விரும்புவதுண்டு. ஆகவே அவர்கள் பேசவேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் வழக்கமாக இந்த மானியக் கோரிக்கையின்மீது கூறப்படுகிற புகார்கள், குற்றச்சாட்டுகள் இவைகள் எல்லாம் இந்த ஆண்டு அவ்வளவாக இருக்கவில்லை என்று நான் கருதுகிறேன். வழக்கமாக சொல்லிக் கொண்டு வருவதைத்தான் இப்போதும் சொல்லிக்கொண்டு வந்திருப்பதாக நினைக்கிறேன். ஒன்றே ஒன்று மட்டும் புதிதாகச் சொன்னார்கள். திடீரென்று அச்சகத்தில் பிரவேசம் செய்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தவறுகள் என்று பத்திரிகைகள் வெளியிட்ட செய்தியை வைத்துக்கொண்டு பரவலாகப் பேசப்பட்டதே தவிர, அரசாங்க அச்சத்துறை, எழுதுபொருள் துறை நல்ல முறையில்தான் செயல்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது என்றுதான் கூற முடியும்.

எல்லோரும் ஒன்றைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். காலதாமதம் ஆகிறது என்று. உண்மையில் அதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். இன்று நம் அச்சகத்தில் அதிகப்படியான வேலைகள் வாங்கப்படுகிறது. அரசாங்கப் பரிசுச் சீட்டுகளை அரசாங்க அச்சகத்தில் அச்சடிக்கிறோம். பரிசுச் சீட்டுத் திட்டம் துவங்கியதிலிருந்து கிட்டத்தட்ட ஆறு கோடி நாற்பது லட்சம் டிக்கட்களை அச்சடித்துத் தந்திருக்கிறார்கள். பல ரூடுகள் தேசியமயமாக்கப் பட்டதன் விளைவாக அதிகமான கட்டணச் சீட்டுகளை எல்லாம் நம் அச்ச துறையிலேயே செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. நாளுக்கு நாள் பெருகி வருகிற பாடப் புத்தகங்கள், ஆண்டுக்காண்டு பெருகி வருகிற பல நபுமைக்கள், ஜி.ஓ.க்கள், பல மான்யுவல்கள் இவைகள் அதிகப்பட்டு வருவதால், வேலைப் பளு அதிகமாகியிருக்கிறது. அதை அறிந்து இந்த ஆண்டு 25 லட்சம் ரூபாய்க்கு நிறைய புது இயந்திரங்களை—நான் கொடுத்துள்ள விளக்க உரையில் அந்தப் பட்டியல் இருக்கிறது—வாங்கியிருக்கிறோம். ஆனால் அந்த இயந்திரங்களை எல்லாம் இன்னும் அமைக்கவில்லை. அந்த இயந்திரங்களை அமைப்பதற்கான செலவு பல லட்சக் கணக்கான ரூபாய் ஆகிறது. ஆகவே, அவற்றை அமைப்பதற்காக இன்று நிதி இலாகாவிற்கும், குறிப்பாக மின்சார போர்டுக்கும் இடையே பேச்சு வார்த்தைகள்

[1969 மார்ச் 25] [டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து]

நடந்து வருகின்றன. அந்தப் பேச்சு வார்த்தைகளில் கட்டணம் பற்றி முடிவு எடுக்கப்பட்டுவிட்டால், உடனே அந்த இயந்திரங்களை எல்லாம் பொறுத்திவிட முடியும். அப்படிப் பொறுத்திவிட்ட பிறகு வேலைகள் துரிதமாக நடைபெறும். அந்த வகையில் எந்தவிதமான தாமதமும் ஏற்படாது என்று நான் உறுதி கூற விரும்புகிறேன். இந்தக் காலதாமதத்தை நாங்கள் உணருகிறோம். அதற்காக எவ்வளவோ முயற்சித்து அந்தத் தாமதத்தை நீக்க வேண்டும் என்பதற்காக செயல்படுகிற காரணத்தினால் தான் இந்த 25 லட்சம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள இயந்திரங்களை வாங்கி யிருக்கிறோம். அவற்றை எவ்வளவு விரைவில் அமைக்கிறோமோ அந்த அளவிற்கு காலதாமதம் தவிர்க்கப்பட முடியும்.

தொழிலாளர் பெருமக்களுக்குத் தரப்படுகிற அலவன்ஸ், சம்பள விகிதங்கள், இவற்றையெல்லாம் அதிகமாக்க வேண்டுமென்று வழக்கம்போல் சொன்னார்கள். ஏற்கனவே 50 காசாக இருந்த இரவு அலவன்ஸை (Night Allowance) இப்போது 75 காசாக உயர்த்தியிருக்கிறோம். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் படியேற முடியும் தவிர, திடீரென்று தாவி ஏறிவிட முடியாது. கடந்த ஆண்டும், அதற்கு முந்திய ஆண்டிலும் தொழிலாளர்கள் சங்கங்கள் இதைப் பற்றி அதிகமாகச் சொல்லிவந்தார்கள். அதை அரசாங்கம் உணர்ந்துதான், தொழிலாளர்களின் பேரில் அரசுக்கு அக்கறையிருப்பதால்தான், 50 காசு என்றிருந்ததை 75 காசாக உயர்த்தியிருக்கிறோம். இன்னும் அதை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கோருவது நியாயமாக இருக்கலாம். ஆனால் நம் நிதி நிலையைப் பொறுத்து குறைந்த அளவிற்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, உயர்த்தப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அரசுக்கு இல்லாமலில்லை.

சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளை அச்சடித்துத் தருவதில் மிகக் காலதாமதமாகிறது என்று சொன்னார்கள். இதைப் பரிசீலனை செய்தேன், இந்த சட்டமன்றத் துறையிலேயே இந்த நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகளை எல்லாம் அச்சடித்துக்கொண்டால் என்ன என்று. அச்சகத்தின் சார்பில் ஒரு அச்சகமும், அதை நிர்வகிக்க அதிகாரிகளையும் கூட நாங்கள் ஒதுக்கி விடுகிறோம், எனவே சட்டமன்றத் துறையே இந்த சட்டமன்ற ஏடுகளை யெல்லாம் அவர்களே அச்சடித்துக்கொள்வதால் நமக்கும் வேலை குறையும். காலாகாலத்தில் மன்ற நடவடிக்கைகளும் விநியோகிக்கப்பட முடியும் என்ற அளவில் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தப்பட்டன. ஆனால், சட்டமன்றத் துறை அதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்று எனக்கு விவரங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முடிக்க வேண்டுமோ, அந்த விரைவு, அந்த வேகம் அச்சத் துறையில் அதிகமாகியிருக்கிறது என்பதற்காகத்தான் எடுத்திருக்கக் கூடிய நடவடிக்கைகளை பற்றிக் குறிப்பிட்டேன்.

அரசாங்க கெசப்பற்றிக் கூறப்பட்டது. கடந்த ஆண்டே மதிப்பிற்குரிய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இது பற்றிக் கேட்டார்கள். ஒவ்வொரு சட்டம், ஒவ்வொரு பிரிவு என்றிருக்கிறது. இவற்றை ஒன்றாகச் சேர்த்து கொடுக்க முடியாத காரணத்தினால்தான் தனித் தனியாகப் பிரித்துக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். சில தமிழில் இருக்கின்றன. சில ஆங்கிலத்தில் இருக்கின்றன. எனவே எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக ஒரே தொகுப்பாகக் கொடுக்க முடியாது. ஆங்கிலத்தில் வேறு, தமிழில் வேறு என்று இருப்பதால், தனியாகக் கொடுத்தால்தான் விநியோகிக்க வசதியாக இருக்கும். எனவே அவற்றை ஒட்டுமொத்தமாகச் சேர்த்துக் கொடுக்க முடியாது என்று கடந்த முறையே இந்த மன்றத்தில் நான் கூறியிருக்கிறேன்.

தொழிலாளர்களை ஊருக்கு ஊர் மாற்றுவதுபற்றி மீண்டும் இங்கு சொல்லப்பட்டது. கடந்த ஆண்டும் அதற்கு முந்திய ஆண்டுகளிலும் சென்னையில் இருப்பவர்களை திருச்சிக்கும், திருச்சியில் இருப்பவர்களை புதுக்கோட்டைக்கும் என்றும் மாற்றியிருக்கிறார்கள் என்று கூறினார்கள். அது சரியல்ல என்பதை உணர்ந்ததால் அப்படி மாற்றம் செய்யக் கூடாது என்று நாங்கள் முடிவு எடுத்திருக்கிறோம். ஏற்கனவே மாற்றப்பட்டவர்

[டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து]

[1969 மார்ச் 25]

கள் கூட அந்தந்த ஊர்களுக்கு திரும்ப வரவழைக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். எனவே சொந்த இடத்தை விட்டு இன்னொரு இடத்திற்கு மாற்றும் முறையை இந்தத் துறை கைவிட்டுவிட்டது. இனி யாரும் மாற்றிச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது.

திரு எம். ஆர். கண்ணன் அவர்கள் வேதனைக்குரிய ஒரு செய்தியை இங்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் பேசும்போதே அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தேன். பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் அளவில் உள்ள ஊழல்கள் பற்றிய புகார்கள் எல்லாம் அமைச்சர் அவர்களிடம் சொன்னேன் என்று கூறினார்கள். நான் மெத்த வருத்தப்படுகிறேன். அவர்கள் என்னிடத்தில் எந்தப் புகாரைப் பற்றியும் சொன்னது இடையாது. பதிவேட்டில் இது பதிவு பெறவேண்டும், இப்படி ஏதே குறைகளைச் சொல்லவேண்டுமென்பதற்காக, அதுவும் ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவர் சொல்கிறார் என்றால், உள்ளபடியே அது குறித்து நான் வருத்தப்படுவது தவிர வேறு எதைச் சொல்வது என்று புரியவில்லை. என்னிடம் எந்தக் குறையைப் பற்றியும் அவர்கள் சொல்லவில்லை. அதுவும் லட்சக்கணக்கான ரூபாய் பற்றிய ஊழல்கள் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இந்த சட்டமன்றம் துவங்கியபோது இந்த ஆட்சி பொறுப்பேற்றவுடன் பெருமதிப்பிற்குரிய சட்டமன்ற உறுபினர்களான திரு பாலசுப்பிரமணியம், டாக்டர் ஹாண்டே, டாக்டர் பேக், திரு எம். ஆர். கண்ணன் இவர்கள் எல்லாம் ஆரம்பத்தில் பல குற்றச்சாட்டுகளைச் சொன்னார்கள். அவற்றையெல்லாம் விசாரிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தில்தான் வருவாய் வாரியத்தின் முதல்வரான திரு கெய்வார் அவர்களை ஒன் மான் கமிட்டியாக, ஒரு உறுப்பினர் விசாரணைக் கமிட்டியாக நியமித்து, இவர்கள் கொடுக்கிற புகார்களை எல்லாம், சட்டமன்றத்தில் பேசிய குற்றச்சாட்டுகளையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து, குறைகள் இருந்தால் அவற்றை நீக்கப் பொறுப்பேற்றுக்கொள்கிறேன் என்று அவர்கள் குற்றம் சாட்டிச் சொன்னபோதே சட்டமன்றத்தில் ஒத்துக் கொண்டேன். அதே போன்று அவரைப் பரிசீலனை செய்யுமாறு பணித்தேன். அவர் கொடுத்த அறிக்கையைக் கூட, எந்தெந்தக் குற்றச்சாட்டுக்களை யார் யார் செய்தார்கள், என்னென்ன வகைகளிலே பரிசீலனை செய்யப் பட்டது என்று கடந்த ஆண்டு சட்டமன்றத்தில் சொன்னேன், புகார்களைப் பொறுத்த வரையில். அவர் கொடுத்திருக்கும் அறிக்கை என்னிடத்திலே இப்போதும் இருக்கிறது. குற்றச்சாட்டைக் கூறிய பிறகு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களும், திரு ஹாண்டே அவர்களும், தாங்கள் கூறிய புகார்களை நேரிலே சென்று, பெருமதிப்பிற்குரிய கெய்வார் அவர்களிடம் எடுத்துச் சொல்லி, பரிசீலனை செய்யுங்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. அவர் பரிசீலனைசெய்து, சிலவற்றை நீக்கி, சிலவற்றை ஏற்று, பொதுவாக நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்துக்குக் கொடுத்த அறிக்கையில் தந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், சட்டமன்றத்தில் புகார்களைக் கூறிய பிறகு, மதிப்பிற்குரிய திரு கண்ணன் அவர்கள் திரு கெய்வார் அவர்களை அணுகவில்லை. கெய்வார் அவர்கள் 1968-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 5-ம் தேதி, மதிப்பிற்குரிய கண்ணன் அவர்களுக்குக் கடிதம் அனுப்பி, “என்னைச் சந்திக்க வேண்டும், நீங்கள் சட்டமன்றத்தில் புகார் கூறியிருப்பதாகவும், பரிசீலனை செய்ய அமைச்சரவர்கள் ஒப்புக்கொண்டதாகவும் எனக்குச் செயலாளர் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். எனவே, நீங்கள் அதைப் பற்றி என்னிடத்திலே சொல்லுங்கள், நிரூபிக்கக்கூடிய ஆதாரங்களைக் கொடுங்கள்” என்று எழுதிக் கேட்பொழுது, திரு ஹாண்டே அவர்களும், திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களும் சென்றார்கள். திரு. கண்ணன் அவர்கள் வரவில்லை. திரு. ஹாபுல்லா பேக் அவர்கள் வேறு பல வேலைகள் இருக்கிற காரணத்தினால் வருவதற்கில்லை என்று மதிப்பிற்குரிய கெய்வார் அவர்களுக்குப் பதில் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். எனவே, புகார்களைக் கூறிவிட்டு அதை நிரூபிக்க வராதார்கள் என்றால் வராமல் இருப்பது சரியல்ல, மீண்டும் அதே

1969 மார்ச் 25] [டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து]

மாதிரியான புகார்களை சட்டமன்றத்திலே சொல்லுவது ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களுக்குக் கூட முறையல்ல என்று வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

ஆனால், இப்படிப்பட்ட புகார்கள் பத்திரிகையிலே வந்தன. திடீரென்று அதிகாரிகள் அச்சகத்தை பரிசோதனை செய்தார்கள். அப்பொழுது பல தவறுகள் ஏற்பட்டிருந்தன என்று அது போன்ற குற்றச்சாட்டுகள் இருக்கின்றன. நீங்கலெல்லாம் இந்த மன்றத்திலே கூறுகிறீர்கள், பலர், அச்சகத்திலே நிர்வாகத் துறையில் ஒழுங்காக மேற்பார்வை செய்யவில்லை என்று கூறுகிறார்கள் என்பதற்காக அதிகாரிகள் திடீர்ப் பிரவேசம் செய்கிறார்கள். அதைத் தவறு என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? பரிசீலனை செய்வதிலே பல ஊழல்கள் இருந்தன என்று படம் பிடித்துக் காட்டுவது, சில பத்திரிகைகளிலே வருவது கூட உள்ளபடியே உண்மை என்று ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. அன்றைக்கு அதிகாரிகள் சென்றிருக்கிறார்கள். பல தொழிலாளர்கள் வேலை செய்திருக்கிறார்கள். பத்திரிகையிலே போடுவதை வைத்துப் பேசுவது முறையல்ல. என்றாலும், தவறுகள் நடந்திருக்கின்றன. திரு பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் கூட, டைம் கீப்பரை ஏன் வேலை நீக்கம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். கடந்த சட்டமன்றத்திலே சொன்னேன், தொழிலாளர்கள் வேலைக்கு வருகிறார்கள், 6 மணிக்கு உள்ளே நுழைகிறார்கள், மீண்டும் வெளியிலே போய் விடுகிறார்கள். அவைகளுக்கெல்லாம் தடை போட்டு, 6 மணிக்கு உள்ளே நுழைந்த பிறகு உடனே பெரிய கதவை இழுத்துப் பூட்ட வேண்டும், 6½ மணிக்கு வெளியே போகக் கூடாது, மீண்டும் 10 மணிக்கு ஓய்வுக்காக அரை மணி நேரம் கொடுக்கும்பொழுது, அப்பொழுது திறந்துவிட்டு, பிறகு உள்ளே வந்த பிறகு, கதவைப் பூட்ட வேண்டும், வெளியே போகக் கூடாது என்று சொன்னேன். அதைச் செய்யக் கொஞ்சம் தாமதமானது. காரணம், மெயின் கேட்பைப் பூட்டிவிட்டால், தொழிலாள மக்கள் மனிகை சாமான்கள் வாங்குவதற்கு சுற்றுச்சுவர் தடுப்புக்குள்ளேயேதான் கடை இருக்கிறது. மெயின் கேட்பைப் பூட்டிவிட்டால், சாமான் வாங்குவதற்கு வழியிருக்காது. இவர்களுக்கு வழி ஏற்பாடு செய்துவிட்டு பிறகு மெயின் கேட்பைப் பூட்ட வேண்டுமென்று, சாமான்களுக்குத் தனியாக வழி செய்துவிட்டு, இப்பொழுது மெயின் கேட்பைப் பூட்டி வைத்திருக்கிறோம். தொழிலாளர்களை வருகிறார்கள், டோக்கன் போடுகிறார்கள். டோக்கன் போட்டுவிட்டு வெளியே போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். இதற்கு முன்னால் டோக்கன் போடும் முறையில், எல்லா நம்பர்களுக்கும் ஒரே இடத்தில் இருக்கும். இவர்கள் வந்து இவர்களுடைய நம்பருக்கு மாத்திரம் டோக்கன் போடுவது கிடையாது. வேண்டிய நம்பர்களுடையெல்லாம் கூடப் போட்டுவிடுவது. அதேபோல், டைம் கீப்பருக்கு முன்பு கையெழுத்துப் போட வேண்டும். இல்லையென்றால், மற்றவர்கள் சார்பில் தவறான கையெழுத்துப் போட்டுவிடுகிறார்கள்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

இவைகளைக் கண்டுபிடிக்கும் நோக்கத்தில், டைம் கீப்பருக்கு முன்னால், தொழிலாளர் வரும்பொழுது, அவருடைய கையெழுத்தை மாத்திரம் போட வேண்டுமே தவிர, கூட நான்கைந்து கையெழுத்துக்களை போடக்கூடாது. இவைகளைத் தடுப்பதற்காக ஒரே டோக்கனைத்தான் ஒருவர் போட வேண்டும். இதை அதிகாரிகள் கண்காணிக்க வேண்டும்.

அதே போல் புத்தகங்கள் கூட இதற்கு முன்னால் ஒரே புத்தகம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. வேலைக்கு வந்தவுடன் கையெழுத்துப் போடுவது, எல்லா ஷிப்டுகளுக்கும் ஒரே புத்தகம், காலைக்கும், மாலைக்கும் ஒரே புத்தகம், ஓய்வுக்காக வெளியிலே வந்துவிட்டு மீண்டும் வந்தாலும் அதிலே தான், மதிய உணவுக்காகச் சென்றுவிட்டு மீண்டும் வந்தாலும் அதிலேதான் கையெழுத்துப் போட வேண்டுமென்றிருந்தது. இதனால் சில தொழிலாளர்கள் செய்யக் கூடிய தவறு என்னவென்றால், காலைமேலே 3, 4 இடங்களிலும் சேர்த்துப் போட்டுவிடுவது. அதை யெல்லாம் கவன வேண்டுமென்ற முறையில், 3 முறை, 3 புத்தகங்களில் 3 கையெழுத்துகள் போட வேண்டும். அதை அதிகாரிகள் கவனிக்க வேண்டும். தொழிலாளர்கள் உள்ளே வந்த பிறகு எண்ணிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

[டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து] [1969 மார்ச் 25]

மேற்பார்வையாளர்கள் சென்று பார்க்கும்போது எத்தனை பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கவனிக்க வேண்டும். இவ்வாறு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம், அச்சகத்திலே பல தவறுகள் இருக்கின்றன என்பதைத் தெரிந்துதான் செய்கிறோம்.

டோக்கன் போடுகிறார்கள் என்றால், டைம் கீப்பர் தானே முன்னால் இருக்கிறார், அவர் எப்படிக் கணக்கு எடுக்காமல் போக முடியும். ஆகையால், டைம் கீப்பர் தவறு செய்திருக்கிறார். எனவே அவரை சஸ்பென்ட் செய்து வைத்திருக்கிறோம். ஆதலால், அவரை என் சஸ்பென்ட் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்பது சரியல்ல. அவர் தவறு செய்திருக்கிறார். அவரை தொழிலாளர்கள் செய்யும் தவறுகளுக்கு உடந்தையாக இருந்திருக்கிறார் என்று அரசு கருதியதால் அவரை சஸ்பென்ட் செய்து வைத்திருக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட தவறுகளையெல்லாம் கண்காணித்து, அச்சகத்திலே நல்ல முறையிலே வேலை வாங்குவதற்குக் கூடுமான வரையில் ஒழுங்காக அச்சகம் வேலை செய்யும் வகையில் இப்பேர்ப்பட்ட களையெடுப்புகளைச் செய்து கொண்டு வருகிறோம்.

திரு. பொன்னுசாமி அவர்கள் கோவை அச்சகத்தைப் பற்றி சொன்னார்கள். அது நம் மாநில அரசாங்கத்தைச் சார்ந்தது அல்ல. மத்திய அரசாங்கத்தைச் சார்ந்த அச்சகமாகும். நமக்கு அந்த நிர்வாகத்தில் எந்த விதமான பொறுப்பும் இல்லை. அங்கேயுள்ள பல தவறுகளைக் களைய, அதைப் பற்றி நடவடிக்கை எடுக்க நமக்கு எந்த வித அதிகாரமும் இருக்கவில்லை.

திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் வேலை வாங்குகின்ற என்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். 1000 என்களை 800 ஆக ஆக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். மற்ற அச்சகங்களில் 1,500, 2,000 என்கள் என்று செய்கிறார்கள். இப்படி மற்ற அச்சகங்களில் 1500, 2000 என்கள் வரை செய்யும் பொழுது, அரசாங்க அச்சகத்தில் மாத்திரம் 1000 ஆக இருப்பதை 800 ஆக ஆக்க வேண்டுமென்று தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் வாதாடுகிறார்கள். தனியார் அச்சகத்தில் வேலை செய்யும் ஒரு ஆளின் வேலையை விட அரசாங்க அச்சகத்திலே மாத்திரம் குறைந்து செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால் அதற்குப் பொருள் என்ன? இந்த வேலையை நிர்ணயிக்கும்பொழுது, மெட்ராஸ் ப்ரொடக்ஷிவிடி கவுன்சில் என்ற துறையினர் அரசாங்க தொழிற்சங்கத்தின் சார்பிலே இருப்பவர்களையும் அனுசரணையாக வைத்துக்கொண்டு தான் இந்த வேலை வாங்கும் முறையை வகுக்கிறார்கள். அப்பொழுது தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள், இவ்வளவு தான் செய்ய முடியும். இதற்கு மேல் செய்ய முடியாது என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். எனவே, வேலை குறைகிறது, ஏற்கனவே இப்பொழுது தனியார் அச்சகத்தை விட நமது அச்சகத்தில் குறைவுதான். அங்கே 1500 என்கள் என்றால் இங்கே 1000 தான். அதையும் 800 ஆக ஆக்கிவிட்டால் 8 மணி நேரத்திற்குப் பதிலாக 6 மணி நேரம், 5 மணி நேரம்தான் வேலை செய்ய முடியும். 5 மணி நேரம் வேலை செய்துவிட்டு, பாக்கி 3 மணி நேரத்தில் தூங்காமல் என்ன செய்வார்கள் எனவே 8 மணி நேரத்தில் செய்யக் கூடிய வேலையைச் செய்ய வேண்டும். தனியார் துறையில் எந்த அளவுக்கு வேலை செய்கிறார்களோ, அந்த அளவுக்கு அரசாங்க அச்சகத்திலும் நாம் சவலை வாங்க வேண்டும். வேலையை நிர்ணயிக்கும் பொழுது, இது போன்று தொழிற்சங்கத்தின் சார்பிலே உள்ளவர்கள் குறைக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். அவ்வாறு குறைத்துவிட்டால், பிறகு 8 மணி நேரம் வேலை செய்வதற்குப் பதிலாக, விடியற்காலை வரை செய்வதற்குப் பதிலாக, 3 மணி நேரம் தூங்கிவிடுவார்கள். விரைவிலே செய்துவிட்டுத் தூங்குவார்கள். இப்படியெல்லாம் இல்லாமல் ஒரு நாளைக்கு எவ்வளவு செய்ய வேண்டுமோ, அவ்வளவு செய்ய வேண்டும். கம்பாசிட்டர் எத்தனை அச்சக் கோர்க்க வேண்டுமோ அவ்வளவு கோர்க்க வேண்டும்.

வீட்டு வசதிகளைப்பற்றி ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன். ஸ்டேட் ஹவுஸிங் போர்டில் கட்டுகிற வீடுகளிலே அவர்கள் நமக்குப் பங்கு தருவது கிடையாது. மின்சார வாரியத்திலே இருப்பவர்களுக்குத் தருகிறார்கள். அது

1969 மார்ச் 25]

[டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து]

போல் இவர்களுக்கும் தர வேண்டுமென்று கேட்டால், அது குவாலி கவரன்மெண்ட், தனியாக இருப்பது, ஆனால் - அச்சகத்தொழிலாளர்கள் அரசாங்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்கிறார்கள். அரசாங்க லேபர் ஆபீசும் ஸ்டேட் ஹவுஸிங் போர்டோடு கலந்திருக்கிறார்கள். அவரே இதற்கு ஒத்துக்கொள்ள மறுக்கிறார். இருந்தாலும், அதை அரசாங்கம் விட்டு விடவில்லை. இந்த அச்சகத் தொழிலாளர்களுக்கும் கட்டித் தர வேண்டுமென்றுதான் வாதாடிக்கொண்டு வருகிறது. எனவே, அவர்களுக்கு வீடு கொடுக்க வேண்டுமென்றுதான் எண்ணம் இருக்கிறதே தவிர, கொடுக்கக் கூடாது என்ற எண்ணம் இருக்கவில்லை.

உத்தியோக உயர்வு இவைகளைப்பற்றியெல்லாம் கூறினார்கள். உத்தியோக உயர்விலே என்ன விதிகள் மீறப்பட்டன என்றெல்லாம் எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னிடத்திலே எந்தக் குறிப்பும் இருக்கவில்லை. அது போல், கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் எந்த உத்தியோகம் முறைகோடான முறையிலே தரப்பட்டது என்றெல்லாம் குறிப்பு தருவாரானால், உள்ள படியே அதுகுறித்து விசாரணை நடத்தவோ, அல்லது பதில் தரவோ, விரும்புகிறேன். அப்படி அவர் தருவாரானால் அது குறித்து ஏதாவது செய்யமுடியும் என்று நம்புகிறேன். தொழிலாள மக்களின் எல்லா நன்மைகளையும் இன்றைக்கு அரசாங்கம் கவனத்தோடுதான் செய்கிறது.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் பொறுப் பேற்றுக்கொண்டிருக்கிற சங்கத்தை அங்கீகாரம் செய்ய வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். ஏற்கனவே அங்கீகாரம் செய்யப்பட்ட சங்கம் இருக்கிறது. இரண்டாவது சங்கத்தை எப்படி அங்கீகாரம் செய்வது? அதற்கும் ஏற்கனவே ஒரு வாக்கெடுப்பு எடுக்க வேண்டுமென்று. (குறுக்கீடு). மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். “பாஸ்ட்” வைக்கலாம் என்று. அதுபற்றி முடிவெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நானே அதை ஒத்துக் கொண்டேன். பலமுறை சங்கத்தின் தலைவரிடம் கூடச் சொன்னேன். சீக்கிரத்திலே “பாஸ்ட்” எடுத்துவிடுங்கள், இரகசிய ஒட்டாவது எங்கள், எந்த சங்கத்திற்கு அதிக ஆதரவு இருக்கிறது என்று முடிவு எடுத்து விட்டால் அந்த சங்கத்தை அரசாங்கம் அங்கீகரித்துக்கொண்டு போகிறது, என்று சொன்னேன். அந்த தொழிற்சங்கத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று சொல்பவர்கள் அதைச் செய்ய வேண்டும். அரசாங்கத்தைப் பொறுத்து ஏன் தரவில்லையென்றால், ஏற்கனவே அங்கீகாரம் அளிக்கப் பட்ட சங்கம் ஒன்று உள்ளதே? (குறுக்கீடு). அந்தப் பணியிலே அவர்கள் ஒத்துழைப்புத்தருகிறேன் என்று சொன்னார்கள். நான் ஏற்கனவே இரகசிய வாக்கெடுப்பு எடுக்க வேண்டுமென்று ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறேன். அதற்கு முன்வரவில்லை யாரும். யார் யார் பக்கமோ போகும், எந்தப் புறநிலை எந்தப் பாய்வு இருக்குமோ என்ற அச்சத்தினால், அவர்கள் அதற்கு விரைந்து வரவில்லை. அரசாங்கம் என்ன செய்யும்? அரசாங்கம் வழியைக் காட்டியிருக்கிறது. அதைத் தலைவராக இருக்கிறவர்கள் விரைவுபடுத்த வேண்டும்.

கோஷ்டிச் சண்டைகளைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். யாருக்குக் கோஷ்டி? கோஷ்டி யார் யார் மத்தியிலே இருக்கிறது, யார் மத்தியிலே கோஷ்டிச் சண்டைகள் இருக்கின்றன. அங்கே இருக்கிற தொழிலாளர்கள் மத்தியிலே கோஷ்டிச் சண்டைகள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்குள்ளே தொழிற்சங்கங்கள் வைத்துச் சண்டை போடுகிறார்கள். எதற்கெல்லாம் போராடுவது, எவர் முன்னால் போவது, வித்திலுவது, இதற்காக தொழிலாளர் மத்தியிலே கோஷ்டிச் சண்டைகள் இருக்கின்றன. சங்கங்களை நடத்துபவர்கள்தான் கோஷ்டிச் சண்டைகளுக்குக் காரணமே தவிர, வேறு இல்லை. நான் பலமுறை இங்கே கூறி இருக்கிறேன். நிர்வாகிகள், அரசாங்கம் அவர்கள் மீது தவறுகள் இருந்தால் சொல்லுங்கள், அந்தத் தவறுகளை நாங்கள் கண்டு பிடிக்கிறோம். ஆதாரபூர்வமான புகார்கள் கொடுங்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கடந்த முறை சொன்னார்கள். யாரோ ஒருவர் எழுதிய கடிதத்தைப் படித்தார். அதை நிரூபிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. எனவே, புகார் கொடுப்பதை அதிகார பூர்வ

[டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து] [1969 மார்ச் 25]

மாகக் கொடுத்தால் நடவடிக்கை எடுக்க முடியும். “ஸ்வீடிஷ்” பேப்பர் எல்லாம் இன்றைக்கு விரயமாகின்றன என்று சொன்னார்கள். தொழிலாளப் பெருமக்கள் ஆத்திரமோ, கோபமோ படக் கூடாது. பல தவறுகள் நடத்தப்பட்டுதான் வருகின்றன. அதற்கு அரசாங்கத்தையோ, நிர்வாகிகளையோ குறைசூறுவது முறையல்ல. நல்ல முறையிலே உள்ள தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் அந்தக் குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடித்துக் கொடுக்கலாம். அவர்களுக்குத்தானே தெரியும், தொழிலாளர்களைப் பற்றி. தொழிலாளர்களைப்பற்றி தொழிலாளர்களுக்குத்தானே தெரியும். பாம்பின் காலே பாம்புதானே அறியும். யார் எந்தவிதமான தவறுகள் செய்தார்கள் என்று அவர்களுக்குத்தானே தெரியும். எனவே பொதுவாகப் பேசுவதைவிட நல்லமுறையிலே ஆட்சியாளர்கள் இன்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று, சொன்னால், நாங்கள் எடுக்கிறோம். நீங்கள் சொன்னீர்கள், நாங்களும் நடவடிக்கை எடுத்தோம். இந்தக் குறைகளெல்லாம் குறைந்துகொண்டு வருகின்றன. மேலும் சொல்வதானால் உண்மையிலே அவைகளிலே நல்ல மாற்றங்கள் செய்வது அவசியம் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

ரிஜிஸ்திரார் ஆப் கோவாப்பரேடிவ் சொஸைட்டி இலாகாவில் இருந்து ஒருவர் மாற்றப்பட்டு விட்டிருக்கிறார். முடிவாக, பொறுப்பேற்று, அந்த சிற்றுண்டிசாலை பணங்கள் வழங்கப்பட்டதிலே ஏதோ ரூ. 20,000, ரூ. 15,000 என்னெல்லாம் சொன்னார்கள். அப்படி எதுவும் குறிப்பு இருக்கவில்லை. சிற்றுண்டி சாலை வரவு-செலவு கணக்குகளை துணைப் பதிவாளர், டெப்யூட்டி ரிஜிஸ்திரார் ஆப் கோவாப்பரேடிவ் சொஸைட்டி என்பதான் தணிக்கை செய்கிறார். இவர்கள் சொன்னவர் விட்டுச் சென்றபோது ரூ. 165 பணமாகவும், ரூ. 705 பாங்கிலும் இருந்தது. மற்றவகையில் நடைமுறையில் இப்பொழுது கடன் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதுதான் என்னிடத்திலே இருக்கிற குறிப்பு. உறுப்பினர்கள் ஆதார பூர்வமாகச் சொல்வார்களானால், அதை நிரூபிப்பார்களானால் நான் உள்ளபடியே அதை ஏற்றுக்கொள்ளுவோ, அல்லது பரிசீலனை செய்யவோ, அல்லது எனது கருத்தைக் கூட மாற்றிக்கொள்ளவோ முயற்சிக்கிறேன் என்று அவர்களுக்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“ஸ்வீடிஷ்” பேப்பரைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். “ஸ்வீடிஷ்” பேப்பர் அச்சகத்திலே தரப்படுகிறது. அது இனாமாக வந்த பேப்பராக இருக்கட்டும். பரவாயில்லை; இனாமாக வந்தால் மதிப்புக் குறைந்தாவிட்டது? அந்த பேப்பர் வெளியிலே வந்துவிட்டது. யார் எடுத்துக்கொண்டு வந்து விட்டார்கள். தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் எல்லாம் நினைதும் பார்க்க வேண்டும். ஊதிய உயர்வினைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதே அவர்களுடைய பணியாக இருக்கக்கூடாது. அவர்கள் செய்கிற தவறுகளையும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். திருத்த வேண்டும். இந்த பேப்பர்கள் எப்படி வெளியே வந்தன? யார் எடுத்து வந்தார்கள்? சிற்றுண்டி எடுத்துச் செல்கிற பப்பாவிலே வந்ததா? கையிலே வந்ததா? சட்டை ஜோபியிலே வந்ததா, கையிலே வந்ததா, எந்த உருவிலே அது வந்தது? எனவே தவறு செய்பவர்களை, தொழிற் சங்கங்களை நடத்துகிறவர்கள் கண்டிக்க வேண்டும். தவறுகளையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். நான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களை மாத்திரம் சொல்லவில்லை. பொதுவாக எல்லா தொழிற் சங்கங்களையும் நடத்துகிறவர்கள் இவற்றில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அக்கறையோடு நடந்து கொண்டார்களானால் எந்தத் தொழிற் சங்கமும் ஒழுங்காக நடைபெறும்.

வேலை கொடுப்பதைக் கூட இங்கே குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட்டது. மெட்ராஸ் புரட்டிவிடி கவுன்சில் தான் ஆயிரம் என்ஸ், 900 என்ஸ் என்று நிர்ணயிக்கிறார்கள். அதை அரசாங்கமே நிர்ணயிக்கவில்லை. எனவே அவர்கள் நிர்ணயிப்பதிலிருந்து ஆயிரம் என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தனியார் துறையிலே செய்யும்போது 1500 என்று சொல்கிறார்கள். அச்சகத்திலே இன்னும் 800 ஆக்க வேண்டுமென்று நாளைக்குச் சொன்னால், 8 மணி நேரம் வேலை செய்வது சரி அல்ல, நாளைக்கு 4 மணி நேரம்தான் நாம் செய்ய முடியும் என்ற நிலைமை வரலாம். அதற்குப் பிறகு 4 மணி

1969 மார்ச் 25]

[டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து]

நேரம் என்ன ஆகுமோ எனக்குத் தெரியாது. எனவே, இப்போன்ற தவறுகள் இருக்கின்ற காரணத்தினால் திடீரென்று பரிசோதித்து அங்கு உள்ள தவறுகளை எல்லாம் கண்டுபிடித்து, அந்தத் தவறுக்குக் காரணமாக இருந்த ஒரு ஓவர்தீர், கிருஷ்ணமூர்த்தி என்று பெயருடையவர், நான்கு ஜூனியர் டைம் கீப்பர்ஸ், சார்லஸ், வெங்கடேசன், முனுசாமி, சிவராமன் என்பவர்கள் எல்லாம் இப்போது தற்காலிகமாக நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதிலெல்லாம் பொறுப்போடு நடந்திருப்பார்களானால் தொழிலாளிகள் டோக்கனை போட்டுவிட்டு ஓடி இருக்க மாட்டார்கள். அவர்களை எல்லாம் மேலும் கண்காணிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலே இந்த அளவுக்கு அரசாங்கம் போதிய நடவடிக்கைகள் எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறது.

மேலும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கெய்வார் கொடுத்த அறிக்கை என்ன என்ன சிபாரிசுகளைக் கொண்டுள்ளது என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். நேரம் இடம் தரவில்லையென்றாலும் அதைப்பற்றி சிறிது சொல் கிறேன். அதைப் படிப்பதற்கு நேரம் ஆகும். 10 ஆலோசனைகள் மூலம் என்ன என்ன அந்த அச்சுத்திலே செய்ய வேண்டுமென்றெல்லாம் அவர்கள் அறிக்கை சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள்.

1. Unless the Press is provided with adequate floor space, machines, equipment, tools and plant, it cannot function efficiently. Therefore, output must be maximised in the existing set-up and long-term plan simultaneously drawn up.

2. A proper schedule of preventive maintenance and care of the existing machines should be established. Proper inventories and spare parts should be built up. The Mechanical Section of the Press should be properly reorganized both with additional machines and skilled officers and workers with a view to attending to all maintenance and repair work in the Press itself. Obsolete machines should be disposed of and new machines should be purchased."

இப்படிப்பட்ட பல களை இயந்திரங்களை எல்லாம் கவனிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படிப் பட்ட முறையில் மேலும் பலர் நடவடிக்கைகள் எடுத்து, இயந்திரங்களை மாற்றி அமைத்து, அதிகப்படியாக வேலை செய்யக்கூடிய அளவுக்கு அவர்கள் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். அதை இப்பொழுது அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து கொண்டிருக்கிறது. எவை, எவையை நிறைவேற்றலாம், எவை, எவையை நிறைவேற்றுவதில் அரசாங்கத்திற்கு என்ன சிக்கல் இருக்கிறது. இருக்கிற பொருளாதார நெருக்கடியில் எப்படி நிறைவேற்றலாம் என்பதையெல்லாம் பற்றி பரிசீலனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இதைத் தான் எனது உரையிலே ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேன்.

"கெய்வார் கமிட்டி" கொடுத்த அறிக்கையின்மீது எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றோ, அதற்காக எந்த விதமான காரியங்களிலும் அரசாங்கம் ஈடுபடவில்லை என்றோ உறுப்பினர்கள் தப்பாக எண்ண வேண்டாம். இந்த மன்ற உறுப்பினர்களுக்கு அதைப்பற்றிச் சொல்ல அரசாங்கம் விருப்பமில்லை என்றோ, நிர்வாகிகள் மீது திரு. கெய்வார் அவர்கள் குற்றத்தைச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள், எனவே இந்த அறிக்கையை அரசாங்கம் அவை முன்பு வைக்கவில்லை. மன்ற உறுப்பினர்களுக்குத் தரவில்லை என்றே தவறு எண்ண வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட குற்றச் சாட்டுகள், அதாவது த மதம், தாமதத்திற்கான காரணம், பழைய இயந்திரங்கள் இதைப்பற்றியெல்லாம் பரிசீலனை செய்யப்படும்.

நானே கணக்கெடுத்துப் பார்த்தேன். 1910-ம் ஆண்டில் வாங்கிய பல இயந்திரங்கள் இருக்கின்றன. 1910-ம் ஆண்டு பிறந்தவர்கள் இன்றைக்கு எவ்வளவு வேலை செய்கிறோம்? முன்பு செய்த வேலை செய்ய

[டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து]

[1969 மார்ச் 25]

முடியவில்லை. அப்படியிருக்கும் பொழுது பழைய இயந்திரங்கள் எப்படி வேலை செய்யும்? புதியதாகக் கூட இயந்திரங்கள் வாங்கி இருக்கிறோம். இன்னும் அதிகப்படியான இயந்திரங்கள் வாங்கி, இன்னும் அதிகப்படியான முறையில் வேலை செய்யும் வகையில் சீர்திருத்தம் செய்வதற்கு அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய இருக்கிறது. நல்ல கருத்துக்களைச் சொன்ன மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு என்ன நன்றியை உரித்தாக்கிக்கொண்டு எழுதுபொருள், அச்சுத்துறையிலுள்ள குறைகளை நீக்குவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்று கூறி, எவ்வளவு தூரம் அதிக வேலை செய்யமுடியுமோ அவ்வளவு தூரம் வேலை வாங்கவேண்டுமானால் அதற்குப் பொருள் தான் தேவை. எனவே, வெட்டுத் தீர்மானங்கள் கொடுத்த உறுப்பினர்கள் அவற்றை வற்புறுத்தாமல் அவைகளை திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டு, இந்த மானியக்கோரிக்கையை நிறைவேற்றித்தருமாறு கேட்டு, எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். ஆர். கண்ணன் : ஆன் எ பாயிண்ட் ஆஃப் பெர்சனல் எக்ஸ்ப்ளனேஷன், ஸார். கெய்வார் கமிஷன் நிலையைப்பற்றி மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். கெய்வார் கமிஷன் ஒன்மேன் கமிஷன். ஏற்கனவே நாங்கள் இதைப்பற்றி குறைகளைச் சொல்லியிருக்கிறோம். எங்கேயும் சேர்த்து ஒரு 5, 6 பேர் கொண்ட கமிட்டி அமைத்து, நிர்வாகத்தைப்பற்றி பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். ஆளும் கட்சியிலிருப்பவர்கள் குறைகளை எடுத்துச் சொன்னால் தான் ஆளும் கட்சிக்கு மதிப்பு உயருமே தவிர, ஆளும் கட்சியினர் குறையை கூறக்கூடாது என்ற ஒரு நிலையை ஏற்படுத்திக்கொள்வது நிச்சயம் நல்லது அல்ல. இப்பொழுதுகூட, அருள் கூர்ந்து 5 பேர்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் கொண்ட ஒரு கமிட்டி போட்டு, அந்த அதிகாரியை வேலையிலிருந்து ஓய்வுகொடுத்து ஒரு சில நாட்களுக்கு வெளியில் உட்கார வைத்து, அங்குள்ள ஊழல்களை கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அப்படி அங்கே ஊழல் இல்லையென்றால் நான் எதற்கு வேண்டுமானாலும் உட்படுகிறேன். அவ்வளவு ஊழல்கள் அங்கே நடைபெறுகின்றன. டைம் கீப்பரை சஸ்பெண்டு செய்துவிட்டால் என்ன செய்ய முடியும்? அவர் என்ன செய்ய முடியும்? அவர் தடுத்தால் அவரை உதைப்பார்கள். அந்த அளவுக்கு அங்கே நிலைமை இருக்கிறது. அருள் கூர்ந்து நான் குறை கூறுவதைக் கேட்டுக்கொண்டு அந்த குறைகளைக் களைவதற்கு ஒத்துழைக்கவேண்டும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : நான் சொன்னது என்னவென்றால், உறுப்பினர் அவர்கள் புகார் கூறினார்கள். அதற்காக அவரை விசாரணை செய்ய திரு. கெய்வார் அவர்கள் அழைத்தபொழுது, அவர் சென்று தன்னுடைய குற்றச்சாட்டை நிரூபிக்கவில்லை. குற்றச் சாட்டைச் சொன்னால், அதை நிரூபிக்க வேண்டும். அப்படி நிரூபிக்க முடியவில்லையென்றால், சட்டமன்றத்தில் அதைப் பெரிதுபடுத்தி பேசக் கூடாது. அதுவும் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் அப்படிப் பெரிதுபடுத்திப் பேசுவது நல்லது அல்ல என்று தான் சொன்னேன். ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் புகார்கள் இருந்தால் சொல்லத்தான் வேண்டும். ஒழுங்கானவர்கள் இருந்தால், குற்றச்சாட்டுகள் இருந்தால், அதை அடிப்படையாக நிரூபிக்கக்கூடிய முறையில் அரசாங்கம் திருத்திக்கொள்ளக்கூடிய முறையில் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். அந்த முறையில் சொன்னால் தான் அரசாங்கத்திற்கும், அதிகாரிகளுக்கும் நலமாக இருக்கும் என்பதை மீண்டும் வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

திரு. எ. பாலசுப்பிரமணியம் : டிபன் பாக்ஸில் எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள் கோ? பையில் எடுத்துக்கொண்டு போனார்களா என்று கேட்டார்கள். லாரியைக் கூட உபயோகப்படுத்தியிருக்கலாம். மேலே தொடங்கி கீழே சில பேர்கள் கூட சம்பந்தப்பட்டிருக்கலாம். சில தொழிலாளர்கள் கூட பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். எங்களுக்கு தகவல் கிடைக்கும்பொழுது நாங்கள் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். விசாரணை அந்தப் பக்கத்தில் தான் நடத்த வேண்டுமே தவிர, விசாரணையை நாங்கள் நடத்த முடியாது. சம்பந்தம் பட்ட ஆளை நாங்கள் எப்படி தெரிந்து கூற முடியும்?

1969 மார்ச் 25]

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : தொழிற்சங்கத் தலைவர் காசித்ததை கையில் வைத்திருக்கிறார். இவருக்கு அந்தக் காசிதம் கொடுத்தவர் யார்? எப்படி அந்தக் காசிதம் வெளியே வந்தது? 300 ரீம் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். அந்தக் காசிதம் எப்படி உங்களுக்கு வந்தது? டிபன் பாக்விலி வைத்து கொண்டுவரப்பட்டதா? யார் போய் தேடிப்பிடிப்பது என்று சொல்கிறார்கள். உங்கள் கையில் இப்பொழுது அதை யார் கொண்டுவந்து கொடுத்தது, இப்படித்தான் எல்லாம் வெளியே போயிருக்கும். தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் இப்படி அவர்களுக்கு யாராவது கொண்டுவந்து கொடுத்தால், “நீங்கள் இப்படி கொண்டு வந்துவிட்டீர்களே, இப்படி உங்களைப் போல் எத்தனையோ பேர்கள் கொண்டுவரலாம் அல்லவா? என்று கொண்டுவந்தவரை திருப்பிக் கேட்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் இப்படி பொருள்கள் வெளியே போகாமல் இருக்கும். நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது என்னவென்றால், இனியாவது யார், எப்படி எதைக் கொண்டுவந்தார்கள், இப்படி எத்தனை பேர்கள் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதைப் பற்றி துப்புத் துலக்கி தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் சொல்வார்களேயானால் அவர்களுக்கு நான் மிகவும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: திரு. கெய்வார் ரிப்போர்ட்டைப் பொறுத்த வரையில், இப்பொழுது சில குற்றங்களை அமைச்சர் அவர்கள் தந்திருக்கிறார்கள். அதை வகையிலே முழு ரிப்போர்ட்டையும் அச்சடித்து நமக்குக் கொடுத்தால் அது நல்லதாக இருக்கும். அதற்காக நான் ஒரு வெட்டுத் தீர்மானம் கொடுத்திருக்கிறேன். அதைப் பொறுத்தவரையிலே அரசாங்கம் என்ன முடிவு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது?

Sir, the entire report of Thiru Kaiwar should be printed and distributed to the Members of this House. In view of the fact that some of the Members have made representations more than once in the past, it would be nice and useful if that report is made available to them so that they would know how far the grievances and complaints mentioned by them have found a place in the report.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு அச்சிட்டுக் கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு இது விஷயத்தானம் உள்ளதாக இருக்கவில்லை. சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் சில குற்றங்காட்டுகளைக் கூறியிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு ஹாண்டே அவர்களும், மாண்புமிகு பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களும் திரு. கெய்வாரிடத்தில் போய் குறைகளைச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு ஹாண்டே அவர்கள் கூறிய குற்றங்காட்டைப் பொறுத்த வரையில் யாரோ ஒருவர் எங்கோ ஒரு கடிதத்தை எழுதிக்கொடுத்தார். அவர் சொன்னதைத் தான் நான் இங்கே சட்டமன்றத்தில் பேசினேன். எழுதப்பொருள் அச்சுத் துறையைப்பற்றிய குறைகளை நான் நேரில் அறியேன். எனக்குச் சொன்னார்கள், அதைப் பற்றிப் பேசினேன்” என்று தான் சொன்னார். அந்தக் கடிதத்தில் கையெழுத்து இடப்படவில்லை என்று திரு. கெய்வார் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். யார் அந்தக் கடிதத்தை எழுதியது என்று தெரியவில்லை. யாரோ பொறுப்பற்றவர், கையெழுத்தில்லாமல், புகார் சொல்வதற்கென்றே எழுதப்பட்ட கடிதம், அந்தக் கடிதத்தை வைத்துக்கொண்டு இவ்வளவு பெரிய விசாரணையில் ஈடுபடவேண்டிய அவசியமில்லை என்று திரு. கெய்வார் அவர்கள் அறிக்கையில் கூறியிருக்கிறார்கள்.

திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களின் புகாரைப் பரிசீலனை செய்து, அதில் தவறுகள் இருப்பதையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டி, எந்தக் காரணத்தினால் தவறுகள் என்றெல்லாம் கூட அறிக்கை தந்திருக்கிறார்கள். எனவே தான் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு அச்சடித்துத் தரக்கூடிய முறையில் அதில் அவ்வளவு சரக்குகள் இல்லை. பொதுவாக நிர்வாகத் தைப்பற்றி பல முறையில் சீர்திருத்துவதற்கான கருத்துக்களை, அதாவது அச்சுத்துறை எந்தவகையில் முன்னேற்றப்படவேண்டும், அதிகப்படியான

[டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து]

[1969 மார்ச் 25]

வேலை வாய்ப்பு தர வேண்டும், இயந்திரங்களை பழுது பார்க்க வேண்டும், தொழிலாளர்களுக்கு மேலும் நன்மை செய்ய வேண்டும் என்பதை பெல்லாம் தனது கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு அதற்கான சீர்திருத்தங்களை பெல்லாம் எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று தனது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதைத் தான் நான் மன்ற உறுப்பினர்களுக்கு இப்பொழுது கூறியிருக்கிறேன். அவைகளையெல்லாம் அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்யும்.

DR. H. V. HANDE : Sir, a number of Members have raised many points in the last two years, and if at least a copy of the report is given to them, they can go through it and know what exactly is the position. It would also be in the interest of the Government if it is printed and circulated to the Members and it would also be useful to the Members to know whether the allegations made by them are futile or not.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : விவாதம் முடிவுற்றது.

திரு. கே. இராமமூர்த்தி, டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே, திரு. வி.கே. கோதண்டராமன் ஆகியோர்கள் கொடுத்த வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியோடு திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன.

பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி :

“கோரிக்கை எண் 34—“எழுது பொருள்-அச்சுத் துறை” என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 2,75,66,500-க்கு மேற்படாத தொகையை அரசுக்கு வழங்கப்படவேண்டும்.”

நிதிக்கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இத்துடன் பேரவையின் முற்பகல் நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்று மீண்டும் பேரவை மாலை 3-00 மணிக்குக் கூடும்.

மின்னர், பேரவை ஒற்றிவைக்கப்பட்டது.

[இடைவேளைக்குப் பிறகு மாலை 3-00 மணி.]

[மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் - தலைமை.]

(10) 1969-70-ம் ஆண்டிற்கான நிதிக்கோரிக்கைகள் மீது வாக்கெடுப்பு—
தொடர்ச்சி.

(ஆ) கோரிக்கை எண் 24—தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன் :

“கோரிக்கை எண் 24—தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 79,98,300-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.”

திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார் : தலைவர் அவர்களே, To discuss policy என்பையில் உள்ள வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் :

“கோரிக்கை எண் 24—தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 79,98,300-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

1969, மார்ச் 25]

DR. H. V. HANDE : Sir, to discuss policy and to point out the labour unrest and to bring home the need to devise ways and means of bringing about labour participation in management at least in public enterprises, I move the cut motion standing in my name :

“That the allotment of Rs. 79,98,300 under Demand No. 24—Labour including Factories—be reduced by Rs. 100”.

திரு. சோ. அழகர்சாமி : தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர்கள் பிராவி விடண்ட் பண்ட, இன்ஷூரன்ஸ் ஆகியவை கட்டாத நிர்வாகத்தினர்மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியதுபற்றி விவாதிக்க,

“கோரிக்கை எண். 24—தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர்—என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 79,98,300-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்” என்ற என் பெயரில் உள்ள வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. கே. என். குமாரசாமி : தலைவர் அவர்களே, தொழில் அதிபர்களுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் ஏற்படுகின்ற உடன்பாடுகள், சர்க்காரால் ஏற்படுகின்ற சட்டங்கள் அமல் நடத்துகின்ற கொள்கை பற்றி விவாதிக்க,

“கோரிக்கை எண். 24—தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர்—என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 79,98,300-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்” என்ற என் பெயரில் உள்ள வெட்டுத் தீர்மானத்தை பிரேரேபிக்கிறேன்.

திரு. எ. பாலசுப்பிரமணியன் : தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர்களின் தொழில் தகராறுகள் உடனுக்குடன் தீர்க்கப்படாத நிலையைப் பற்றி விவாதிக்க,

“கோரிக்கை எண். 24—தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர்—என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 79,98,300-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற என்பெயரிலுள்ள வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கையும், வெட்டுத் தீர்மானங்களும் அவைமுன் விவாதித்திற்கு வைக்கப்படுகின்றன. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் முன்னுரையாக ஏதாவது சொல்லுகிறார்களா?

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, நான் பேசியதாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் குறிப்பு* அங்கத்தினர்களுக்கு அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அங்கத்தினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்லலாம். மேற்கொண்டு இறுதியில் அரசாங்கம் தன்னுடைய கருத்தைத் தெரிவிக்கும்.

* **திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் :** தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் மானியத்தின்மீது எடுத்து கட்சியின் சார்பில் கொடுத்திருக்கிற வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஒட்டி சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். தொழிலாளர் பகுதியானது, நாட்டில் மிகவும் முக்கியமான ஒரு பகுதியாகும். தேசத்தின் முதுகெலும்பாகவும் இருக்கிறது என்றால் அது மிகையாகாது. எந்தத் துறையிலும் முன்னேற்றத்தைக் காணவேண்டும் என்றால், தொழிலாளர்கள் அயராது உழைத்தால்தான் எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னேற்றம் காணமுடியும். அவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது ஆகையால்தான் அந்தப் பகுதிக்காக நமது அரசு ஒரு இலாகா, அந்த

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1969 மார்ச் 25]

இலாகா - செயல்படுவதற்கு நிதி ஒதுக்கீடு, ஆக இந்த நிலையில் நாம் முக்கியத்துவம் அளித்திருக்கிறோம். ஆனால், நம்முடைய அமைச்சரவர்கள் தன்னுடைய உரையில், அச்சடித்துக் கொடுத்திருக்கிற புத்தகத்தில், அரசின் கொள்கையை ஒரு அளவில் விளக்கியிருக்கிறார்கள். அந்த உரையின் இறுதியில், இந்த அரசின் பாலிஸி என்று கூறி “வளர்க தொழில் வாழ்க தொழிலாளர்” என்ற பதத்தைக் காண்கிறோம். இந்தச் சொற்றொடர், ஒன்றோடொன்று ஒட்டியதாக, தனித்தனிச்சொற்களாக இல்லாமல், வாழ்க தொழிலாளர்” என்பதோடு, “வளர்க தொழில்” என்பதும் இணைந்திருப்பதைக்காண்கிறோம். அதோடு இன்னொன்றும் சேர்ந்திருக்கும் நிலையை நாம் காண்கிறோம். ஆக இந்த அரசுக்கு தொழிலாளர்களுக்கான இன்டிபெண்டென்ட் பாலிசி இல்லை என்பதைத்தான் இந்த உரையின் மூலமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி ஒருவேளை இந்தத் தொழில் வளராமல் போய்விட்டால் தொழிலாளர்கள் நிலை என்று ஆக இருக்குமோ என்ற ஐயப்பாடு தோன்றுகிறது. தொழில் வளராமல் தளர்ந்துபோய்விட்டால் தொழிலாளர்களும் வாழாமல் மாண்டு தான் போக வேண்டுமோ என்று அரசைக் கேட்க விரும்புகிறேன். ஆக இந்தக் கொள்கையை வைத்துக் இந்த அரசு தொழிலாளர்களுக்கு என்னதான் செய்யப்போகிறார்கள் என்பது என்னால் சிந்திக்க முடியவில்லை. நமக்கென்று ஒரு தனிக் கொள்கை வகுத்திருக்குமானால் ஓரளவு அந்தக் கொள்கையை செயலாற்ற முடியாது போனாலும்கூட கொள்கை இருக்கிறது என்றாவது நம்பிக்கை கொள்ள இடமிருக்கும். ஆக இந்த அரசுக்கு தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த மட்டில் தனிக்கொள்கை என்பது இல்லை என அறிந்து வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தொழிலாளர் வாழ்க என்று கூறியதோடு இந்த அரசு அமைசிறதே தவிர அதையொட்டி தொழிலாளர்களுடைய வாழ்வுக்காக எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதற்கான சான்றுகளை நான் அமைச்சர் அவர்கள் உரையில் காண்பதற்கில்லை. உண்மையில் நான் கூறிப்பதனால் தொழில் வளரவில்லை என்று சொன்னால் தொழிலாளர் நிலை அவலமானது என்பதை எடுத்துக் காட்டி இன்று தமிழ்நாட்டை எடுத்துக்கொண்டால் தொழில்கள் ஸ்தம்பித்திருக்கிற பகுதிகளில் உள்ள தொழிலாளர்கள் எல்லாம் மிகவும் செயலற்று வாழ்வதற்கு வழியின்றி தவிக்கிறார்கள் என்பதை நாம் காண்கிறோம்.

உதாரணமாக இன்றைக்கு ஏகதேசம் 35 பஞ்சாலைகள் நமது மாநிலத்தில் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் காரணமாக இருபதாயிரம் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மில்கன் மூடப்பட்டதன் காரணமாக வாழ்வு இழந்திருக்கும் தொழிலாளர்களுக்காக இந்த அரசு என்ன செய்திருக்கிறது என்று பார்த்தால் மறைந்த முதல் அமைச்சர் அவர்கள் திருச்சியில் ஒரு மகாநாட்டைக் கூட்டினார்கள். வாக்குறுதிகளைத் தாராளமாகக் கொடுத்தார்கள். உடனேயே மில்களைத் திறக்க வழிவகைகளைச் செய்வோம், இல்லையென்று சொன்னால் உங்களுக்கு வேறு ஏதாவது மார்க்கத்தில் கடன் உதவி புரிவோம் என்கிற அளவில் வாக்குறுதிகளை வெளிப்படையாக அறிவித்ததை நாம் அறிவோம். அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகள் என்ன ஆயிற்று? எத்தனையோ மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. ஒரு மில்லாவது திறந்ததாகவோ மில் தொழிலாளர்கள் வேலைமில் அமர்த்தப்பட்டதாகவோ நமக்குத் தகவல் இல்லை. இப்படி பஞ்சாலைகள் மூடப்பட்டது நம் மாநிலத்தில் மட்டும் அல்ல. மகாராஷ்டிரம், குஜராத் போன்ற இப்படிப்பட்ட மாநிலங்களிலும் கூட பஞ்சாலைகள் மூடப்பட்டன. நம்மைப்போல அந்த அரசுகள் செயலற்று இருக்காமல் அவற்றைத் திறக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டன. சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. மூடப்பட்ட மில்கள் அனைத்தும் திறக்கப்பட்டு, தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்வு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொன்றையும் கூறுவேன். மகாராஷ்டிரத்திலும்,

1969 மார்ச் 25]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

குஜராத்திலும் இருக்கிற மில்களைவிட நம் மாநிலத்தில் இருக்கிற மில்கள் திறந்து வேலைசெய்யும் பட்சத்தில் லாபம் அடைவதற்குரிய வாய்ப்புகள் அதிகம் உள்ளவை.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : அங்கத்தினர் பேசுகிறபோது மகாராஷ்டிரம் குஜராத் போன்ற மாநிலங்களைக் குறிப்பிட்டார்கள். அங்கே மூடப்பட்ட மில்கள் எத்தனை, திறக்கப்பட்ட மில்கள் எத்தனை, திறக்கப்பட்ட மில்கள் இலாபத்தில் வேலை செய்கின்றனவா, நட்டத்தில் வேலை செய்கின்றனவா என்கிற விவரம் தெரிந்து சொன்னால் எனக்குப் பதில் சொல்ல எதுவாக இருக்கும்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : தொழிலாளர் மானியத்தின்மீது பேசுகிறபோது அவை லாபத்தில் நடக்கின்றனவா, நட்டத்தில் நடக்கின்றனவா என்பதை நான் பார்க்கவில்லை. மூடப்பட்ட மில்கள் திறக்கப்பட்டு தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்வு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத்தான் நான் சொன்னேன். அமைச்சர் கேட்ட விவரங்களை அவரே நன்கு அறிந்திருக்கலாம். நான் கூறுவது என்னவென்றால் ஒருவேளை நட்டமே ஏற்படுகிறது என்றாலும் கூட மிக நெருக்கடியான நேரத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்வளிக்க நாம் நட்டத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியது தான். ஆகவே, இந்த மில்களைத் திறந்தால் ஒரு வேளை நட்டத்திலேயே ஓடும் என்றாலும் தொழிலாளர் நலன் கருதி இந்த மில்களைத் திறந்து தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்வு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இதற்கு முன்னால் தொழிலாளர் இலாக்காவை ஏற்றிருந்த மாண்புமிகு அமைச்சர் மாதவன் அவர்கள் முன்பு எதிர்க்கட்சியில் இருந்த போது என்ன சொன்னார்கள் என்பதை அவர் தன் சக அமைச்சரிடம் சொல்வது நலமாக இருக்கும். ஒருவேளை அமைச்சர் சொல்வதற்கு வாய்ப்பும் வசதியும் இல்வெயென்று சொன்னாலும் கூட நான் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

1966-ம் ஆண்டு இந்தச் சட்டமன்றத்தில் தொழிலாளர் மானியத்தின் மீது எதிர்க்கட்சி வரிசையில் இருந்து பேசும்போது மாண்புமிகு மாதவன் அவர்கள் அன்றையதினம் ஆட்சியில் இருந்தவர்களுக்குப் புத்திமதி கூறினார்கள். “ஏதாவதொரு காரணத்தை வேண்டுமென்றே கூறி முதலாளிகள் நிறுவனங்களை அடைத்தால் அரசாங்கமே அவற்றைத் திறந்து தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பும், பாதுகாப்பும் அளிக்க முன்வரவேண்டும்” என்ற புத்திமதியைச் சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : இன்றையதினம் அமைச்சராக இருக்கிற மாதவன் அவர்கள் இதே அவையால் எதிர்க்கட்சியில் இருக்கும் போது சொன்னதைக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் அன்றைக்கு தொழிலாளர் அமைச்சராக இருந்த திரு வெங்கட்டராமன் அவர்கள் அதற்குப் பதில் அப்படித் திறக்க முடியாது என்று சொல்லியிருக்கிறாரே, அதையும் சேர்த்துச் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : அடுத்த ஆளுக்கு நாம் சொல்கிற புத்திமதியை நாமே நம் வாழ்க்கையில் செயலாக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவன் நான். அதுவே உயர்ந்த தத்துவம் என்று நினைக்கிறேன். அடுத்தவர்களுக்கு யோசனை சொன்னீர்கள், அவர்கள் கேட்கவில்லை. என்றாலும், நீங்கள் சொன்ன யோசனையை நீங்களே செயலாற்ற முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஒருவேளை இன்றைய தொழில் அமைச்சருக்கு எப்படித் திறப்பது என்கிற சந்தேகம் இருந்தால் தன் சக அமைச்சரிடம் கேட்டால் அவர் வழிவகைகளைச் சொல்லக் கூடும். (மணி அடிக்கப்பட்டது) எங்கள் கட்சியில் வேறு யாருமே பேசுவதற்கு இல்வையே.

[1969 மார்ச் 25]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பதினைந்து பேர்கள் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சீக்கிரம் முடித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டியது இந்த அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு, ஆகவே இதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, கழிந்த ஆண்டு இந்த மன்றத்தில் மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. மாதவன் கூறியது எனது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. “எல்லா சட்டங்களையும் மத்திய அரசு நிறைவேற்றுகிறது” என்று குறிப்பிட்டார். இங்கு சட்டமில்லாமல் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பல்லாயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்னும் சட்டத்திற்குட்படாத தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, கேஷுவல் ஓர்க்கர்ஸ், கான்ட்ராக்ட் ஓர்க்கர்ஸ், கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் ஓர்க்கர்ஸ், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் இம்மாதிரியான தொழிலாளர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இவர்களுக்காவது இந்த அரசு ஏதாவது ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, இவர்களுடைய தொழில்வாய்ப்புக்கு—செக்யூரிட்டி ஆஃப் எம்ப்ளாய்மென்ட்—வழிவடை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தொழிலாளர்களுக்குத் தேவையான சட்டங்களைக் கொண்டுவர வேண்டும். (மணியடிக்கப்பட்டது).

தலைவர் அவர்களே, இன்னும் ஐந்து நிமிடங்கள் அனுமதி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இப்பொழுதே நீங்கள் பதினைந்து நிமிடங்கள் எடுத்துக்கொண்டீர்கள். இன்னும் பேசுவதற்கு நிறைய பேர் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, சீக்கிரத்தில் உங்களுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுங்கள்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : நமது மாநிலத்தில் தொழில் தகராறுகள் அடிக்கடி ஏற்படுகின்றன. இதனால் தொழிலாளர்களும் முதலாளிகளும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த அரசு தனது கொள்கையை விளக்கமாய் சொல்லியிருந்தால் முதலாளி-தொழிலாளி இருசாராருக்குமிடையே இருக்கும் தகராறுகள் தீர்க்கப்படவுருக்கும். முதலாளிகள் தொழில் தகராறுகளினால் நஷ்டமடைகிறார்கள். இந்த அரசு முதலாளிகள்-தொழிலாளர்கள் இருசாராரிடத்திலும் விலாங்குமீன் போல் நடந்துகொள்கிறார்கள். முதலாளிகளைக் காணும் போது இந்த அரசு “நான் உன் இனத்தைச் சேர்ந்தவன்” என்று விலாங்குமீன் தலையைக் காட்டுவது போல் காட்டுவார்கள். ஆனால் தொழிலாளர்களிடத்தில் பேசும்போது, “இந்த அரசாங்கம் உங்களுக்காகாகவே இருக்கிறது” என்று சொல்லி விலாங்கு மீன் வாலைக் காட்டுவதுபோல் நடந்துக்கொள்வார்கள். ஆகவே, முதலாளிகளிடம் பேசும் போது அவர்களுக்காகவும், தொழிலாளிகளிடம் பேசும்போது தொழிலாளர்களுக்காகப் பாடுபடுவதாகவும் இந்த அரசு நடந்து கொள்கிறது. இரு வகுப்பினரையும் திருப்தி பண்ணக்கூடிய நிலையில் இல்லாமல் இருப்பதால், எந்தத் துறையையும் எடுத்துக்கொண்டு அதிலுள்ள குறைகளை இந்த அரசால் நிவர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. திட்டவட்டமாக எதையும் செய்யமுடியவில்லை.

(மணியடித்து அடுத்த உறுப்பினர் பேச அழைக்கப்பட்டார்).

***திரு. எஸ். அக்கினிராஜு :** மதிப்பிற்குரிய பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியத்தின்மீது எனது கருத்துக்களைச் சொல்ல விழைகிறேன். கடந்த 1967-ம் ஆண்டைவிட 1968-ம் ஆண்டில் கதவடைப்பு, வேலையிழப்பு நாட்கள், மற்றவைகளையொட்டிப் பார்க்கும்போது, பஞ்சாலகளைப் பொறுத்தவரையில் முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிற நல்ல சூழ்நிலையை இந்த அமைச்சரவை உண்டாக்கியிருக்கிறது. நமது மதிப்பிற்குரிய சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் அவர்கள், இந்த அரசுக்குத் தொழிலாளர்

1969 மார்ச் 25]

[திரு. எஸ். அக்னிராஜ்]

களின் பால் தனிப்பட்ட கொள்கை இல்லையென்பதாகக் கூறி, விலாங்கு மீன் கதையைச் சொன்னார்கள். தொழிலாளர்களும், முதலாளிகளும்—இருவருமே—இந்த நாட்டினுடைய கண்கள் என்று இந்த அரசு கருதுகிறது. ஒருவர் வாழ்ந்ததால் தான் மற்றவர் வாழ முடியும் என்ற நிலையைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கையை எந்த அளவிற்கு முயற்சி செய்து அளிக்க வேண்டுமோ அந்த அளவிற்குச் செய்திருக்கிறது. அதைப்போல் முதலாளிகள் பக்கம் நியாயமிருந்தாலும் அதில் அரசு தலையிட்டு பிரச்சினையைத் தீர்க்கத் தயாராக இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, கோயம்புத்தூரில் இருக்கக்கூடிய பஞ்சாலை நிலைமையைப்பற்றிச் சொல்லி, அதை அரசு தீர்த்ததா என்று கேட்டார்கள். பஞ்சாலை நிலைமையைப் பொறுத்தவரையில் இந்தச் சிக்கலுக்கு யார் காரணம்? அதை ஏன் போகக் முடியவில்லை என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே. கோயம்புத்தூரில் இருக்கக்கூடிய அத்தனை ஆலைகளும் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுடையவை, ஒருசில தவிர. அவர்கள் ஐம்பது, அறுபது வருடங்களாக மூலதனத்தைப் போட்டு, அதிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய லாபத்தை வேறு தொழில்களில் போட்டு விட்டு, பஞ்சாலை அபிவிருத்திக்கு வழி செய்யாமல் இருந்ததால்தான் இன்றையதினம் இந்த நிலைமை பஞ்சாலைத் தொழிலில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முதலாவதாக, பஞ்சாலைகளைப் பொறுத்தவரையில் முழுக்க முழுக்க அத்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின்படி வருகிறது. இரண்டாவதாக, மாநில அரசு எந்த நிலையிலும் தலையிட்டு பிரச்சினையைத் தீர்க்க போதிய அதிகாரம் இல்லை.

மூன்றாவதாக, எத்தனையோ கணக்குகளைச் சொல்லி, இத்தனை கோடி ரூபாய் இருந்தால்தான் மில்லைத் திறப்போம் என்று சொல்கிறார்கள். இதிலிருந்து கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் சம்பாதித்து, வேறு தொழிலில் போட்டுவிட்ட காரணத்தினால், இந்த அரசை மிரட்ட வேண்டுமென்ற காரணத்தினால் முதலாளிகள் இப்படி மிரட்டி வருகிறார்கள். மறைந்த நமது முதலமைச்சர் பேரிருர் அண்ணை அவர்கள் திருச்சியிலே டேசும் போது, “இப்படிப்பட்ட தொழில்களை மீண்டும் திறப்பதாக இருந்தால் பண உதவி செய்யிறோம்” என்று சொன்னார்கள். அதன்படி இந்த அரசு மூன்று கோடி ரூபாய் வரைக்கும் வாங்கித்தர, வங்கியிடம் கியாரண்டி தந்திருக்கிறது. இதன்காரணமாக எட்டு ஆலைகள் திறக்கப்பட்டு வேலை செய்து வருகின்றன.

அடுத்தபடியாக, தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் எந்தப் பிரச்சினையானாலும் உடனுக்குடன் தீர்க்கப்படக்கூடிய வகையில் சட்டங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய கருத்தாகும். ஒரு ஆலையிலே பிரச்சினை வருகிறது என்றால், ஓர் ஆலைத் தொழிலாளர் பாதிக்கப்படுகிறான் என்றால் அவனுக்கு நியாயம் கிடைக்கின்ற வகையில் இப்போதைய சட்டத்தில் இடம் இல்லை. ஒருபஞ்சாலையில் பத்தாண்டுக் காலம் வேலை செய்தவனை, ஏதாவது ஒரு காரணம் காட்டி திடீரென்று வேலை நீக்கம் செய்தால், அவனைப் பாதுக்காக்கக்கூடிய அளவிற்கு சட்டத்திலே இடம் இல்லை. மாநில அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஃபேக்டரி ஆக்ட் இருக்கிறது. “இண்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்ப்யூட் ஆக்ட்” மத்திய அரசாங்கத்தினால் போட்ட சட்டமாகும். இந்தச் சட்டத்தினால் பஞ்சாலைத் தொழிலில் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளருடைய குறைகள் நிவர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. தொழிலாளர் பாதிக்கப்பட்டால், ஆலை முதலாளியால் பழி வாங்கப்பட்டால் அவனால் நேரடியாகக் கோர்ட்டுக்குப் போக முடியாது. ஃபேக்டரி ஆக்டில் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர் மேல் முறையீடு செய்யக் கொள்வதற்கு வழி இருக்கிறது. அதேபோல் பஞ்சாலைத் தொழிலில் எந்த விதமான வசதியும் இல்லை. நாம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சிபாரிசு செய்து, பாதிக்கப்படுகின்ற தொழிலாளர் உடனே தன்னுடைய மேலதிகாரிக்கு முறையீடு செய்து, தனக்கு நியாயம் கிடைக்கும் அளவில் செய்வதற்கு நாம் வழிவகை செய்ய வேண்டும்.

[திரு. எஸ். அக்னிராஜா]

[1969 மார்ச் 25]

நமது மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் 14 லேபர் ஆபீசர்களும், 3 டிப்டி கமிஷனர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவிதமான வாகன வசதியும் மற்ற வசதிகளும் கிடையாது. லேபர் ஆபீசர் ஒரு இடத்திற்கு வர வேண்டுமென்றால், அவர் ஆலை முதலாளிக்குடைய காரில்தான் வர வேண்டியிருக்கிறது. ஆலை முதலாளிக்கும் தொழிலாளருக்கும் இடையே உள்ள தகராறில் அவரால் எப்படி நியாயம் வழங்க முடியும்? ஆகவே, லேபர் ஆபீசருக்கு வாகன வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு லேபர் ஆபீசருக்கும் ஒரு ஜீப்காராவது வழங்கப்படவேண்டும். நமது மாநிலத்தில் இப்பொழுது 14 லேபர் ஆபீசர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். தொழில் தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்காக லேபர் ஆபீசர்களை இன்னும் அதிகப்படுத்த வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு தொழிற்சாலையில் 500-க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் அங்கே ஒரு வெல்பேர் ஆபீசர் இருக்க வேண்டுமென்று விதி இருக்கிறது. ஆனால் ஆலை முதலாளிகள் தாங்களே ஒரு வெல்பேர் ஆபீசரைப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். இப்படி ஆலை முதலாளிகளால் நியமிக்கப்படும் வெல்பேர் ஆபீசரிடமிருந்து தொழிலாளர்கள் எப்படிப்பட்ட நியாயத்தை எதிர்பார்க்க முடியும்? ஆகவே, அரசு தனியாக வெல்பேர் ஆபீசர்களைப் போட வேண்டும். வெல்பேர் ஆபீசர்கள் அரசால் நியமிக்கப்படுபவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, போனால் ஆக்ட் பிரகாரம் ஒரு தொழிற்சாலையில் வரவு செலவுக் கணக்கைத் தயார் செய்து கொடுக்கிறார்கள். அவர்களாகவே ஒரு ஆடிட்டரைப் போட்டு எந்தெந்த வழியாக, எந்தெந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக பணத்தை மறைக்க முடியுமோ, அவ்வளவையும் மறைத்து விட்டு, தேய்மானம் இவ்வளவு, கட்டிடம் இவ்வளவு என்ற பெயரால் தொகையை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, வரவுசெலவுக் கணக்குகளைத் தயார் செய்கிறார்கள். ஆகவே, வரவுசெலவுக் கணக்குகளைத் தயார் செய்வதற்கு முன்பாக, தொழிலாளர் பிரதிநிதி ஒருவரையும் சேர்த்து, அந்தக் கணக்குகளைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு உத்தரவாதம் செய்யும் வகையில் சட்டத்தைத் திருத்தியமைக்க வேண்டும்.

இப்போதுகூட பஞ்சாலைத் தொழிலைப் பொறுத்தவரையில், எந்தெந்த ஆலைகளை ஒட்ட முடியாத நிலையில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளில் நன்றாக ஒடும் மில்களை எடுத்து நடத்த வேண்டும். ஆனால் ஆலை முதலாளிகள் காங்கிரஸ் கட்சியில் இருக்கின்ற காரணத்தினால் அவைகளை ஏற்று நடத்த முடியாது என்கிறார்கள். அந்த மில்களை அவர்கள் கட்டாயமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற முறையில் சட்டம் இயற்றப்படவேண்டும். விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு வருடத்தில் ஆறு மாதங்கள் அல்லது ஐந்து மாதங்கள்தான் வேலை இருக்கிறது. நாட்பூலே இருக்கிற பிரச்னைகளுக்குக் காரணம் இந்த விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு வருடம் பூராவுக்கும் வேலை தரக்கூடிய விவசாயத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் பக்கத் தொழில் செய்வதற்கு வசதியைச் செய்துகொடுக்கவேண்டும்.

கடைசியாக நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவது தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் ஒரு முதலாளியை எதிர்த்து கருத்தைச் சொல்லமுடியாத நிலைமை இருக்கிறது. தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் சென்றவுடன் அவர்களை முதலாளிகள் எதிர்த்துக்கூடிய நிலைமையான இருந்துவருகிறது. காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருந்தாலும் சரி, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருந்தாலும் சரி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருந்தாலும் சரி அந்த நிலைமையான இருந்துவருகிறது. மதரையிலே கருணாகரன் என்பவர் அடிக்கப்பட்டு இரத்தக்காயங்களுடன் என்னிடம் வந்தார். நான் உடனே உடிப்பட்டிருக்கிறேன், என்று போலீஸ் மேலதிகாரிக்குத் தந்தி கொடுத்தேன். அதற்குப் பிறகு வழக்கு மன்றத்திற்குச் சென்றோம், பஞ்சாலைக்காரர்களும் வழக்கு மன்றத்திற்குச் சென்றார்கள்.

1969 மார்ச் 25]

[திரு. எஸ். அக்னிராஜா]

கள். அவர்களுடைய வழக்கு வெற்றியடைந்தது. அதற்குப் பிறகு அவர்களிடமிருந்து எனக்கு எத்தனையோ மிரட்டல் கடிதங்கள் வந்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்த பஞ்சாலக்காரர் கருமுத்து தியாகராச செட்டியார்தான். சட்ட மன்ற உறுப்பினராய் இருக்கிற எனக்கே இப் பிடிப்பட்ட பயமுறுத்தல் கடிதங்கள் வருகின்ற நிலைமை இருக்குமானால் சாதாரணத் தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் சமூகமாகப் பிரச்சனை எப்படி தீர்க்கமுடியும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் சட்ட பூர்வமாக பாதுகாப்புக் கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் சமூகமாகப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முயலும்போது, கதவடைப்புச் செய்யாமல் பலாத் காரம் செய்யாமல், சட்டபூர்வமாகச் செயல்படுகின்ற நேரத்தில் அவர் களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்தாகவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் நான் வெளியே முயற்சிசெய்தேன், முடியவில்லை. எனவே, அதைச் சட்டமன்றத்திலே சொல்லித்தான் ஆகவேண்டுமென்ற நிலையில் சொல்லு கிறேன். எனவே இதிலே நம்முடைய அரசு நடவடிக்கை எடுத்து எந்தக் கட்சிக்காரராக இருந்தாலும் சமாதானமான முறையிலே பிரச்சினையை அணுகுகின்ற போது அவர்களுக்குச் சட்டபூர்வமாகப் பாதுகாப்புக் கொடுப் பதற்கு சட்டத்திலே இடமளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். (வணக்கம்).

DR. H. V. HANDE : Mr. Speaker, Sir, at the very outset I must congratulate the Government on the excellent line that they have printed on the treatise on "Labour in Tamil Nadu".

"வளங்க தொழில், வாழ்க் தொழிலாளர்"

That is a very sensible line. Unless there are industries in Tamil Nadu, workers will not be able to get a fair deal. I shall explain my point in greater detail. Today the serious problem that is facing Tamil Nadu is unemployment which is much more serious than under employment. For one vacancy hundreds of persons apply and that is the tragic situation that we are facing today. If hundreds of persons apply for one vacancy, to what extent the trade unions or the members of any trade union can press their demands with the employer? That is the question to be answered. In this connection, I can quote one instance. Recently for 150 posts of khalasis in the Integral Coach Factory thousands and thousands of people applied. At least thousand persons would have come to me for getting conduct certificates. Similarly about 12 Members of the Assembly and probably some Ministers would have been approached by these persons. I may also inform this House that a person working in I.C.F. told me that bundles of applications came in lorry-loads, and that shows the fantastic extent to which the unemployment problem has assumed serious proportions in Tamil Nadu and unless that problem is solved, there is no salvation for Tamil Nadu. I think it is relevant to quote a line from the article written by my distinguished Friend, Thiru Lobo Prabhu. He wrote an article on 'Trade Union for Unemployed'.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதை என்னிடத்திலே கொடுத்து என்ன என்ன படிக்கலாம் என்று நான் பார்த்துச் சொல்லிவிட்ட பிறகு தான் படிக்கவேண்டும்.

DR. H. V. HANDE : Sir, I am sorry for not taking the permission of the Chair.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : "சாரி" என்று சொல்லிவிட்டால் போதுமா? என்னிடம் அனுமதி பெற்றுத்தான் படிக்கவேண்டும்.

[1969 மார்ச் 25]

DR. H. V. HANDE : Sir, it is just an ordinary sentence and I will read it.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இருந்தாலும் ஒரு முறை இருக்கிறது அல்லவா ?

DR. H. V. HANDE : It is not a controvertial matter. Thiru Lobo Prabhu wants unemployed persons to form into an association on trade union lines so that the Association of the Unemployed can see that Employment Exchanges render better service, because as they now function, they reduce or at least distort, employment opportunities,. He goes on to say that the disturbances at the Convocation of the Mysore University by students demanding employment is a sign of the thunderstorm which will burst in the country with more disaster than any strikes and demonstrations of the employed and the Labour Ministry must therefore reorient itself for the Unemployed because they have a greater ethical and economic significance and infinitely more political urgency. In other words, unless this problem is solved, we may not be able to give enough encouragement to those who are underemployed. Trade unions are there to protect the underemployed and to see that their interests are protected and their demands accepted by the management. So, it is all the more necessary that the unemployment problem which has assumed serious proportions should be seriously attended to by the Government.

Sir, in the Review of 'Labour in Tamil Nadu', it is stated that the number of candidates registered by the Employment Exchange is 264,007 and the number of candidates placed is only 23,543 which is nearly one-tenth of the number of candidates registered. This establishes my point about the unemployment problem.

Then I come to the next point, namely, the Malayalee and the Tamil trouble which is raising its head in Ennore and other places. My request to the Hon. Minister is, let there be no linguistic barriers among the workers. After all, all the workers belong to one particular category in the sense that their problems are similar. So, my only request through this House and also through our Friends outside, is, let there be no illwill, or rancour or acrimony between the Malayalees and the Tamils and they all belong to India. They have the same problem to face and the same rights to fight for.

I come to the third point, namely Coimbatore textile problem. I have time and again stated that it has to be tackled scientifically. I think most of the remarks that have been offered in the House are unscientific and they do not go to the root of the problem. Till the problem is scientifically solved, there is no salvation for the people affected by it. The Government are going to start many industries like the Pellatisation Plant and the unemployed persons affected by the textile crisis should be given first chance there.

1969 மார்ச் 25]

[Dr. H. V. Hande]

Now, I come to the fourth point, namely, labour participation in the management. There is a feeling that labour and management are different people. It is not so. They are something like parts of a cycle. Is the front wheel different from the back wheel or one handle is different from the other? No. They are components or parts of the same cycle. Similarly, I want labour and management to co-operate so that it may lead to the labour participation in the management of industries by purchase of some shares. Recently at the All India meeting of the Swatantra Party held in Bhuvaneshwar a resolution in favour of labour participation in the management and seeking the co-operation of the management in this regard was passed unanimously without dissent. I endorse that resolution and I request the Government to strive towards that end.

The fifth point is, whether there is any shift in the automation policy of the Government. I request the Hon. Minister to state categorically in his reply, whether there has been a shift in their policy. I want a clear-cut answer from him.

Then I come to a more important matter, namely, that the attitude of the capitalists and Industrialists must be changed. Unless they are changed, things would become bad and the present bitterness would continue. Now the management has adopted a bad attitude and they think that the labourers are there for their benefit. That attitude must change. In this connection, I will illustrate one example. One gentleman, Thiru Subramania Achari who was working in the Engineering Construction Corporation, Limited, was involved in an accident which occurred in the harbour area while he was engaged in his work and he was taken to the General Hospital and some treatment was given to him. He was out of action for nearly three months. The management asked him to produce a proof for that. He told the management that he had medical treatment in the General Hospital. Then the Management wrote a letter to the General Hospital Authorities but they—I do not want to cast any aspersion on my friends who are working there—wrote a letter saying that there is no record to show that he was treated there. It is because of that letter sent by the General Hospital authorities that that person did not get benefit from the management. Now he is in the middle of the road.

So I request that the Minister and all sections of this House must tell the management: This is not the way you should conduct yourself. They are expected to be more sympathetic towards the working people. Otherwise working people will not tolerate it.

Then I come to another point which my distinguished colleague Mr. Audimoolam wanted me to say and that is about beedi employees. In the Ambasamudram area and especially in his village of Mukkudal, large sections of the people are beedi employees. They have no protection. We have been stressing this point time

(Dr. H. V. Hande)

[1969 மார்ச் 25]

and again. They cannot get protection because the Labour Inspector has so many items of work to attend to that he will not have time to attend to the interests of beedi employees. I appeal to the Minister to appoint a special Inspector in the Tirunelveli District to look after the interests of the beedi employees.

As regards Employees State Insurance, in Tamilnad people want 11 beds for 1,000 workers. It has been accepted. Even our late revered Anna said that it would be done. But unfortunately the Central Government's attitude is every disturbing. They have pointed out that Tamil Nadu has advanced, that the other States have not advanced—it is all given in the brochure given to us—and that three beds should be sufficient for 1,000 people. If my memory is correct, out of the 11 beds, 5 are for ordinary cases, 4 for tuberculosis cases and 2 for maternity cases. This has to be brought to the attention of the Centre that whatever be the development in other States, let there be no retardation of development in our State. There should be specialists in the E.S.I. Hospital. Let the Director of Medical Education and the Director of Medical Services be a little liberal in giving specialists.

The High Power Committee for Economy suggested the amalgamation of the Department of Labour and the Department of Weights and Measures. The Central Government have allotted some funds for the Weights and Measures Department. After the amalgamation of both the departments, the Central Government have said that they will be withdrawing the amount that they were giving to the Weights and Measures Department. Even though there is a small reduction in expenditure due to the clubbing together of these two departments, we are losing the Central aid by this clubbing together and we are also preventing a large section of people from getting promotion.

I hope and trust that the Government will look into the facts that I have mentioned. Finally I must say on behalf of my Party that we have full confidence that the present Ministry will look after the labour problems and that we endorse the labour policy of the Dravida Munnetra Kazhagam Government.

Thank you, Sir

*திரு. க. துரைசாமி : தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து எனது கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். ஆரம்பத்திலே இந்த மன்றத்திலே பேசிய எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் பஞ்சாலைகள் கோவையில் மூடிக்கிடக்கின்றவற்றைத் திறக்க இந்தத் தமிழக அரசாங்கத்தால் முடியவில்லை என்று சொன்னதோடு மட்டுமல்லாமல் குஜராத் திலும், ஆமதாபாத் திலும் பஞ்சாலைகள் திறக்கப்பட்டுவிட்டன என்ற கருத்தையும் சொன்னார். நான் அவரிடம் மிகப் பணிவோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன். குஜராத் தில் இன்னும் மூடிய பஞ்சாலைகள் திறக்கப்படவில்லை, உறுப்பினர் அவர்கள் அதைத் தெரிந்து சொன்னார்கள் அல்லது தெரியாமல் சொன்னார்கள் என்று தெரியவில்லை.

1969 மார்ச் 25]

[திரு. ச. துரைசாமி]

இந்த அரசாங்கம் தொழிலாளர்களைப் பார்த்தால் தொழிலாளர் அரசாங்கம் என்றும், முதலாளிகளைப் பார்த்தால் முதலாளிகள் அரசாங்கம் என்றும் இரண்டு விதமாகக் கூறி விலாங்கு மீன் போன்று நடந்துகொள்வதாகத் தெரிவித்தார். மிகத் தெளிவாக, தலைவர் அவர்களே உங்கள் மூலமாக அறிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை தொழிலாளர் சர்க்கார்தான், தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்வதைப் பொருத்தவரை சட்டத்தில் உள்ளபடி நன்மைகளைச் செய்வதோடு கூட சட்டத்தில் இல்லாத உரிமைகளைக் கூட தொழிலாளர்களுக்குப் பெற்றுத் தருவது நியாயம் என்று தோன்றினால் அதையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்க இந்த அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த அரசாங்கத்தைப் பொருத்தவரை எப்போதும் தொழிலாளர்கள் பக்கத்திலே தான் இருக்கும். இன்று நம்முடைய அமைச்சரவர்களும் அவர்களிடையே உரையிலே தெளிவாகப் பல்வேறு கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் பஞ்சாலகளைப் பொறுத்து இரண்டாவது சம்பளக் கமிஷன் சம்பந்தமாக மத்திய அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுப்பதில் காலதாமதமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. பஞ்சால ஊதியக் குழுவை ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நியமிப்பது என்ற கொள்கையை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 1969-ம் ஆண்டில் தான் முதல் சம்பளக் குழு தமிழ்நாட்டில் நடைமுறைக்கு வந்தது. 1960-ம் ஆண்டு வரை கிட்டத் தட்ட பத்தாண்டு காலமாகியும் பஞ்சாலத் தொழிலாளர்கள் இரண்டாவது சம்பளக் குழுவின் சிபார்சுகளைப் பெற்று பயன்படுத்த முன்றலது சம்பளக் குழுவுக்குச் சென்றிருக்கவேண்டிய நிலையில் இரண்டாவது சம்பளக் குழுவின் பரிந்துரைகளைப் பெறுவதிலேயே மத்திய அரசு காலதாமதம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கம் இரண்டாவது சம்பளக் குழு சம்பந்தமாக ஒரு குழுவை அறிவிக்க வேண்டுமென்றும், அதற்கு இந்த மாநில அரசாங்கம் நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எஞ்ஜினியரிங் தொழிலுக்கு சம்பளக் குழு பரிந்துரை கொடுக்கப் பட்டிருப்பதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சிபார்சுகளை மிக விரைவில் கொடுக்க மத்திய அரசாங்கத்தை மாநில அரசாங்கம் வற்புறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய கனம் உறுப்பினர் ஹாண்டே அவர்கள் இ.எஸ்.ஐ. ஆஸ்பத்திரிகளைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். தமிழ்நாட்டைப் பொருத்தவரை 1968-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் மத்திய இ.எஸ்.ஐ. கார்ப்பரேஷன் ஒரு உத்தரவைப் பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் ஏற்கெனவே ஆஸ்பத்திரி கட்டுவது பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் மருந்தகங்களைக் கட்டுவதற்கு உத்தரவு கொடுத்திருந்தாலும் கூட கார்ப்பரேஷன் அனுமதி பெறாமல் மேற்கொண்டு காரியங்களைச் செய்யக்கூடாது என்ற உத்தரவைப் பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். இது எந்த அளவுக்கு நியாயம் என்று பாரக்கவேண்டும். நம்முடைய தொழிலாளர்களைப் பொருத்தவரை சுகாதார வசதி இல்லாமல், ஆஸ்பத்திரி வசதி இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் மத்திய இன்ஷூரன்ஸ் ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு ஏற்கெனவே அனுமதி கொடுத்தவற்றைக் கூட செய்யக்கூடாது என்று உத்தரவு பிறப்பித்தால், நாடு ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும், நாட்டில் பிரிவினை மனப்பான்மை இருக்கக்கூடாது, எல்லோரும் ஒன்றாக வாழவேண்டும் என்ற தத்துவத்தைச் சொல்லி கொண்டிருப்பதன் அர்த்தம் என்ன? ஏற்கெனவே அனுமதி கொடுக்கப் பட்ட ஆஸ்பத்திரிகளைக் கூடக் கட்டக்கூடாது என்று சொன்னால் மத்திய

[திரு. ச. துரைசாமி]

[1969 மார்ச் 25]

அரசாங்கத்தின் போக்கும், அந்த ஸ்தாபனத்தின் போக்கும் நிச்சயமாக கண்டிக்கத்தக்க ஒன்றாகும். இதைப் போக்க நம்முடைய மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திடமும், அந்த ஸ்தாபனத்திடமும் தெரிவித்து நம்முடைய உரிமைகளைப் பெற்றுத்தர வேண்டுமென்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

கோவையிலே ஏறத்தாழ ஒன்றரை கோடி ரூபாய் செலவிலே 500 படுக்கைகள் கொண்ட ஆஸ்பத்திரி கட்டி முடிக்கப்பட்டு ஒன்றரை ஆண்டு காலமாகிவிட்டது. அது இன்னும் திறக்கப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் இ. எஸ். ஐ. கார்ப்பரேஷன் மத்திய ஸ்தாபனந்தான். தமிழ் நாட்டில் இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நடக்கக்கூடாது என்பதிலே அவர்கள் மிகவும் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு ஒன்றரை கோடி ரூபாய் செலவிலே ஆஸ்பத்திரி கட்டப்பட்டு அதை ஒன்றரை ஆண்டு காலமாகத் திறக்கப்படாமல் இருப்பதற்கு யார் காரணமாக இருந்தாலும் சரி, இதன் காரணமாக அங்கிருக்கும் தொழிலாளர்கள் மிகப் பெரிய கஷ்டத்துக்கு உள்ளாகியிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அதற்கு நம் மாநில அரசு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஏற்கனவே ஆயிரம் படுக்கைகளுக்கு 11 படுக்கைகள் என்று இருந்ததை நான்கு படுக்கைகளாக குறைக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதை மாற்றி ஏற்கனவே இருந்தது போல் ஆயிரம் தொழிலாளர்களுக்கு 11 படுக்கைகள் என்ற அளவில் அந்த அமைப்பு இருப்பதற்காக மாநில அரசு முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

இன்று பெருந்துறையில் டி. பி. ஸானடோரியம் இருக்கிறது. அங்கு தொழிலாளர்களுக்காக சில படுக்கைகள் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதை இப்போது மூடி விடவேண்டுமென்ற எண்ணம் மத்திய அரசுக்கும் ஈ. எஸ். ஐ. கார்ப்பரேஷனுக்கும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதை மாநில அரசு வற்புறுத்தி அந்த சானடோரியம் அங்கேயே இருப்பதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும். பெருந்துறையில் நோயாளிகள் வந்து தங்கித் குணம் அடையக் கூடிய சிறந்த இடமாக இருக்கிறது அது. ஆகவே எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் அதை மூடிவிடுவதற்கான சூழ்நிலையை உருவாக்கி விடக் கூடாது.

இன்று நம் அரசு தொழிலாளர்களுக்காக என்னென்ன காரியங்களைச் செய்திருக்கிறது என்பதைப் பற்றி தொழிலாளர் நிலைமை என்ற புத்தகத்தில் விளக்கமாக சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. சில தொழில்களைப் பொறுத்த வரையில் குறைந்தபட்ச சம்பளம் கொண்டு வரப் போகிறோம். என்ற முறையில் அரசு எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் நடவடிக்கைகள் பற்றி சட்டிக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் எனக்கு முன் பேசிய காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர், இந்த அரசு தொழிலாளர்களுக்காக என்ன செய்திருக்கிறது என்று கேட்டார்கள். அந்தப் புத்தகத்தை அவர்கள் பார்க்கவில்லை என்று கருதுகிறேன். 12-வது பக்கத்தில் என்னென்ன தொழில்களுக்கு குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயம் செய்யப்படும் என்பதற்கான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருப்பதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். விசைத் தறிவாய் பொறுத்த வரையில் திருப்பூர் சுற்று வட்டாரத்தில் பத்தாயிரக் கணக்கான விசைத் தறிகளுக்காக குறைந்த பட்ச கூலி நிர்ணயிப்பதாக தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதன் மேல் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்து கூலி நிர்ணயம் செய்யப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வங்கி ஊழியர்களுக்கு ஷாப் சட்டத்திலிருந்து விதி விலக்கு கொடுப்பது பற்றி யோசனை இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் அவர்களுக்கு அதிலிருந்து விலக்கு அளிக்கக் கூடாது.

அடுத்து, இன்று நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பெருகிக் கொண்டு வருகிறது. அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் காலாகாலத்தில் துவங்கப்படாததுதான். மூன்றாவது

[திரு சு. துரைசாமி]

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் இந்த அரசு வந்த பிறகு தொழிலாளர்களுக்காக எந்த அளவிற்கு அவர்களுக்கு உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுக்க முடியுமோ அந்த அளவிற்கு அவர்களுக்கு உரிமைகள் கிடைப்பதற்கு வேண்டிய காரியங்களை செய்து வருகிறது. என்பதற்காக தொழிலாளர் இந்த அரசை பாராட்டுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்த அரசு சிறந்ததோடு வேண்டுமென்று கூறி என் உரையை முடித்துக்கொள் கிறேன். வணக்கம்.

A. 9-11

[திரு எ. பாலசுப்பிரமணியன்]

[1969 மார்ச் 25]

என்று தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும். தொழிலாளர்களுக்கு இருக்கும் உரிமைகளை பாதுகாத்தே தீருவோம் என்ற ஒரு கொள்கை இருக்க வேண்டும். அப்படி ஒரு கொள்கை மட்டும் இருந்தால் போதாது. அதை அமல் செய்ய வேண்டும். இலாகா அதை அமல் செய்யும்படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

சட்டத்தில் உள்ள ஒட்டை உடைசல்களை வியாக்கியானம் செய்யும்போது அப்படிப்பட்ட வியாக்கியானங்கள் தொழிலாளர்களுக்குச் சாதகமான முறையில் செய்யப்படவேண்டும். இந்த இலாகாவினால், என்று சொல்ல வேண்டும். இவற்றை சில உதாரணங்கள் கொடுத்து விளக்க நான் விரும்புகிறேன். பொதுப்படையாகப் பேசுவதில் பயன் இல்லை. தோல் பதன்ரும் தொழிலாளர்கள் 45,000 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கான மினிமம் வேஜஸ் 1962-ம் ஆண்டு தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்த மினிமம் வேஜஸ் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும். 1967-ல் அதை எடுக்கவில்லை. இப்போது 1968 அக்டோபர் 15-ம் தேதி அது முடிவாயிற்று. சென்ற வாரம் வரை கெஜட்டில் பிரசுரிக்கவில்லை. ஆகவே இதவரையில் தொழிலாளர்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய உயர்வு கிடைக்கவில்லை. அப்படி அந்த உயர்வு தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்ற ஆத்திரம் இந்த இலாகாவிற்கு இருக்கிறது என்று இல்லை. ஆக, இந்த 45,000 தொழிலாளர்களுக்கு அந்த கூலி உயர்வு கிடைக்கவில்லை. முதலாளிகளிடம் இதபற்றிக் கேட்டால் கெஜட்டில் வந்த பிறகு தான் கொடுப்போம் என்று சொல்கிறார்கள். கோமதி மில்லில் பல பிரச்னைகள். அங்கே ஒரு லேபர் ஆபீசர் இருக்கிறார். விசித்திரமாக இருக்கிறது. அவருக்கு நோக்க உட்கார்ந்து கொண்டே முதலாளி தொழிலாளர்களை பழிவாங்கித்தான் திருவேன் என்கிறார். ஃபெயில்யூர் ரிப்போர்ட் அனுப்புவதில்லை. ஆறு மாதமாகிவிட்டது. அதிகப்படியான வேலைப் பளுவிற்கு சமத்திரத்தால் சர்ப்ளஸ் லேபரர்ஸ் 49 பேர்களை வேலையிலிருந்து நீக்குவதில்லை என்று ஒப்பந்தம் இருந்தது. இப்போது அவர்களை நீக்க வேண்டுமென்கிறார்கள் முதலாளிகள். புது வேலைப்பளு ஒப்பந்தம் வேண்டுமென்று கேட்கிறார் முதலாளி. ஏற்கனவே உள்ள ஒப்பந்தத்தை முதலாளி மீறுகிறார். சர்ப்ளஸ் ஆக உள்ளவர்களை நீக்கம் செய்வேன் என்கிறார். இவ்வாறு உள்ள ஒப்பந்தத்தை முதலாளி மீறுவதுபற்றி தாவா எழுப்பி, கன்விலியேஷன் நடக்கும்பொழுது, முதலாளி புதிய வேலைப் பளுவை ஏற்க வேண்டும் என்கிறார். அதுபற்றியும் கன்விலியேஷனுக்கு விட லேபர் ஆபீசர் ஒத்துக் கொள்கிறார்.

மூடப்பட்ட மில்களைப்பற்றி நான் அதிகம் பேச விரும்பவில்லை. யாராவது ஒரு முதலாளியாவது ப்ராவிடன்ட் பண்ட் பணம் கொடுக்கவில்லை என்பதற்காக ப்ராவிட்க்யூட் செய்திருக்கிறீர்களா? ஏன் செய்யவில்லை? பிராவிட்க்யூட் செய்தால் மில்லை முடிவிடுவோர் என்கிறார்கள். மூடப்பட்ட மில் முதலாளியையாவது—அந்த ப்ராவிடன்ட் பண்ட் பணத்தை அவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.—பிராவிட்க்யூட் செய்தீர்களா? என்ன செய்தீர்கள்? ஒரு ஆள் மீதாவது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமே.

பி.ப. 4-00 அடுத்து, மகாலட்சுமி மில்ஸ். 4 சத வீதம் மினிமம் போனஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்றிருந்தது. 1965 போனஸ் டிஸ்ப்யூட் கோர்ட்டுக்குச் சென்று அது பென்டிங்கில் இருக்கிறது. 1966-ம் ஆண்டு போனஸ் தாவா வந்தது. முதலாளி அரசாங்கத்திற்கு மனுப் போட்டார்கள். 34-வது செக்ஷன்படி Bonus 4 சத வீதம் கொடுக்காமல் இருப்பதற்கு எக்ஸெம்ப்ஷன் கேட்டார்கள். கவர்ன்மென்ட் கொடுக்க முடியாது என்று நிராகரித்தது. பிறகு ஹைகோர்ட்டிற்குச் சென்று, அரசாங்கம் கொடுக்க முடியாது என்று சொன்னதற்குக் காரணம் காட்டவில்லை என்ற காரணத்தைக் காட்டி Quash பண்ணிவிட்டது. 9 மாதங்கள் ஆகின்றன. இன்னும் அதற்கான காரணம் அரசாங்கத்தினால் காட்டப்படவில்லை. இந்த இலாகா எந்தக் காரணத்திற்காக கொடுக்க முடியாது என்று சொன்னது என்பதற்கான காரணம் காட்டப்படவில்லை. 1965-ஆம் வருஷம் கோர்ட்டிற்குப் போய், 1966 போய், 1967-ஆம் ஆண்டும் போய் 1968 இப்பொழுது வந்தல்ட்டது.

1969 மார்ச் 25]

[திரு. எ. பாலசுப்பிரமணியன்]

எத்தனை மாதங்கள், எத்தனை வருஷங்கள் தாமதமாக ஆகின்றது? நமது இலாக்கா எந்தெந்த காரணங்களுக்காக விலக்கு கொடுக்க மாட்டோம் என்று சமர்ப்பிக்காததால் அந்தத் தாமதம் யாருக்கு ஆதரவாகப் போகிறது?

அதேபோல பீடி, சுருட்டுத் தொழிலாளர் சட்டம், ஹைகோர்ட் ஸ்டே செப்டம்பர் மாதம் 1-ம் தேதியிலிருந்து இருக்கிறது. 'High Court, unconditional saty' ஏழு மாதங்களாகின்றது. நாம் அதை Vacate செய்ய வேண்டாமா? சென்ட்ரல் கவர்ன்மெண்ட் கௌண்டர் போடவில்லை என்று சொல்லலாம். அவர்களுக்கு அக்கறை இல்லாவிட்டாலும் நமக்கு அக்கறை இருக்க வேண்டாமா? நாம் அதைச் செய்துவிட்டு, மத்திய சர்க்காரை கௌண்டர் போடவேண்டுமென்று கேட்க வேண்டும். அப் பொழுதும் மத்திய சர்க்கார் கௌண்டர் போடவில்லை என்றால் சொல்லுங்கள். அவர்களைப் பிடிப்போம் ஆனால் நாம் என்ன செய்தோம்? தமிழகத்தில் 125,000 பீடி. சுருட்டுத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள்.

சுட்டுறவு மில்லில் நடப்பது என்ன? காட்டு ராஜா தர்பார். எந்தச் சட்டமும், எந்த ஒழுங்கும் இல்லை. இன்றைக்கோ நாளைக்கோ தாராபுரம் சுட்டுறவு மில்லில் ஸ்டிரைக் நடக்க விருக்கிறது. ஒர்க்ஸ் கமிட்டியிலுள்ள தலைவர்களை யெல்லாம் பழி வாங்குகிறார்கள். அப்படி நடக்கிறது. சிறு தொழில் கார்ப்பரேஷனில் 64 யூனிட்கள் இருக்கின்றன. 6,000 தொழிலாளிகள் அனுகளில் 2 வருஷம், 2½ வருஷம், 5 வருஷங்கள் வேலை செய்தவர்களை யெல்லாம் கூட பர்மனெண்ட் செய்யாமல் இருக்கிறார்கள். 240 நாட்கள் தொடர்ந்து சர்வீஸ் இருந்தால் சாதாரணமாகப் பர்மனெண்ட் ஆக்க வேண்டுமென்றிருக்கிறது. சர்க்கார் துறையிலே, பொதுத் துறையிலே நப்பணவர்களில் 5 வருஷங்கள் ஆனாலும் பர்மனெண்ட் ஆக்காமல் இருக்கும் அக்கிரமம் நடக்கிறது. ரூ. 1½ என்றும், ரூ. 2 என்றும் கூலி தரப்படுகிறது! ஆகவே, பொதுத் துறை, சுட்டுறவுத் துறை இரண்டையும் காட்டி தனிப்பட்டவர்கள் எப்படி நடப்பார்கள்? இதைச் சுட்டிக்காட்டி அங்கேயும் அக்கிரமம் நடக்கிறது.

முக்கியமாக நெய்வேலி, ஸெராமிக், வடலூர் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சம்பளப் பட்டுவாடா சட்டம் 15/2-ன் கீழ் மனுப் போடுகிறார்கள். சம்பளம் கிடைக்கத் தாமதம் ஏற்பட்டால் நஷ்ட ஈடு தர வேண்டும். அப்படி 236 பேர்கள் மனுப் போட்டார்கள். மனுப் போட்டால் அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய நஷ்ட ஈட்டைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று per head என்று 16/2 சொல்லுகிறது. ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி நஷ்ட ஈடு தரவேண்டுமென்று இருக்கிறது. பகிரங்கமாக டெப்டி லேபர் கமிஷனர் அவர்கள், இராமமூர்த்தி என்று கருதுகிறேன், மொத்தம் 25 ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டால் போதும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய் என்றாலும் 236 ரூபாய் ஆகிறது. 25 ரூபாய் கொடுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கு சட்டப்படி நடக்கவில்லை. மேனேஜ்மெண்ட் வாதம் பூராவையும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்கள்.

'Legally the management was not justified in postponing the payment after 7th and this is against the requirements of the Statute with regard to the payment of wages.'

என்பது அவருடைய தீர்ப்பு. இப்படித் தீர்ப்பளித்துவிட்டு என்ன செய்கிறார்? ஆளுக்கு 10 ரூபாய் என்றாலும் 236 பேர்களுக்கும் இரண்டாயிரத்துச் சொச்சம் ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் 25 ரூபாய் மாததிரம் சங்கத்திற்காக வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்றால், அது சட்ட விதோதம். சிவில் கோர்ட்டுக்குப் போனால் அவர் தீர்ப்பு நிற்காது. ஆனால், தொழிலாளர்கள் சிவில் கோர்ட்டுக்குப் போகமுடியாது. என்ன செய்வது?

[திரு. எ. பாலசுப்பிரமணியன்]

[1969 மார்ச் 25]

Marine boat building yard ராயபுரத்திலே ஒரு சங்கம்தான் இருக்கிறது. அதை அங்கீகரிக்க மறுக்கிறது அரசு. இரண்டு வருஷங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. 1968 அக்டோபரில் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம், இன்று நாம் இப்பொழுது மார்ச் மத்தியில் இருக்கிறோம். ஏப்ரலும் வந்துவிடப் போகிறது, இதுவரை அந்த ஒப்பந்தம் அமல் படுத்தப்படவில்லை. இதனால் போட் கட்டும் தொழிலாளர்கள், கோமதி மில் தொழிலாளர்கள், லட்சத்து இருபத்தைந்தாயிரம் பீடித் தொழிலாளர்கள் இந்த அனுபவத்திலிருந்து என்ன நினைப்பார்கள்?

எதற்காக இத்தனை உதாரணங்கள் கொடுத்துக் கூறுகிறேன் என்றால், இந்த இலாக்காவில் செயல்பாடு மாறவில்லை. அது மாறாது. தானாக மாறும் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்குக் கிடையாது. என் அனுபவத்திலிருந்து சொல்லுகிறேன். 25 ஆண்டு கால அனுபவத்தின் வாயிலாகச் சொல்கிறேன். தொழிலாளர்கள் கட்சியில், பலவீனமானவர்களுடைய கட்சியில் இருப்போம் என்ற கொள்கை வரவேண்டும். அந்தக் கொள்கையை அமுலாக்க இலாக்காவைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அப்படியிருந்தால்தான் முன்னேற்றம் காண முடியும். இல்லையென்றால் இப்படித் தான் இருக்கும். இந்த அனுபவத்தின் அடிப்படையில் தொழிலாளர்களிடையே கசப்பு உணர்ச்சி வளரத் தான் செய்யும்.

இன்னும் ஒரே வார்த்தைகள் கூறிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். எல்லோருக்கும் ஒரு சங்கம் இருக்க வேண்டுமென்று பேசுகிறார்கள். சிலர், தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் என்று கூறுகிறார்கள். சில தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் ஒட்டுப்போடக்கூடிய நிலை ஒரு தொழில் சங்கத்திற்கு ஏற்பட்டுவிட்டால் தங்களது பிழைப்பு போய்விடுமோ என்று நினைப்பதாகத் தெரிகிறது—vested interest.

நான் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன். Ballot மூலம் தீர்மானிக்க வேண்டும். மைனாரிட்டியாக இருப்பவர்கள் மெஜாரிட்டிக்கு கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும். I.N.T.U.C. காரர்கள் என்றும் “பாலட்” முறையை ஏற்றுக்கொள்வது கிடையாது. அரசின் தயவில் வளர்ந்தவர்கள். மதிப்பிற்குரிய மேலவையில் உறுப்பினராக இருக்கும் தி.மு.க.வைச் சேர்ந்தவரும் “Labour Advisory Committee” யில் ஒட்டுப் போடக்கூடாது என்கிறார்கள். எங்களைத் தவிர வேறு யாரும் ஒட்டுப்போட்டுத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள். தொழிலாளர்கள் தங்கள் ஒட்டுப்போட்டு அரசாங்கத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். ஆனால், தங்களது சங்கத்திற்குத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்க அவர்களுக்கு உரிமை கொடுக்கக் கூடாதா? Verification என்று என்னென்ன அக்கிரமங்களை லேபர் இலாகா செய்கிறது.

உதாரணத்திற்குச் சொல்லுகிறேன்—மேற்கு வங்காளமும், கேரளாவும்—அதைப்பற்றி சாதாரணமாக பேச விரும்பவில்லை—வங்காளத்தில் 14 கட்சிகள் சேர்ந்து ஒரு கூட்டணி. அந்தக் கூட்டணி இரண்டாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தேர்தல் நடத்தித் தீர்மானிக்கவேண்டும் என்று கொள்கை வைத்துள்ளது. இரண்டாண்டுகளுக்குப் பிறகு “சேலஞ்ஜ்” பண்ண வேண்டும். அப்படி பார்த்து முடியு செய்வேண்டும். அப்படித் தேர்தலை நடத்தி தொழிலாளர்களிடையே ஒற்றுமைப்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பு இருக்கிறது. தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை, உடன்பாடு இல்லை என்று அரசாங்கம் விலகி விடக்கூடாது. அரசாங்கத்தின் கொள்கை, ஒட்டுக்குவிட்டு தொழிலாளர்களிடையே தொழிலாளர்களை ஒற்றுமைப்படுத்தவேண்டும். இல்லையென்றால் தொழிலாளர்கள் பிளவுபட்டு சிதறிக் கிடக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் ஆட்குறைப்பு செய்யப்படுகிறார்கள். சம்பளத்தைக் குறைக்கச் சொல்கிறார்கள், சம்பளத்தை வெட்டிச் சொல்லுகிறார்கள், பிராவிடெண்ட் ஃபண்ட், E. S. I. முகவியைவைக்க வேண்டிய நேரம் நடக்கிறது. எனவே, அங்கத் தொழிலாளர்களை ஒற்றுமைப்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. ரே ரீதியில், ஜனநாயக ரீதியான முறையில், “பாலட்” மூலம் ஒரு

1969 மார்ச் 26]

[திரு. எ. பாலசுப்பிரமணியன்]

சங்கத்ததைத்தான் அங்கேரிக்க வேண்டும். இரண்டாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை சேலுக்கு செய்ய வேண்டும். அப்படி நடந்தால் தொழிலாளர் குறைசை போக்கி ஒற்றுமைப்படுத்த அரசு துணை நின்றதாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக தொழில் தகராறுகளை ஒட்டிய தாவாக்கள் தொழில் தகராறு “செட்டில்” ஆனதும் வழக்குகளை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்ற கொள்கையை அரசு அறிவித்திருந்தது. ஆனால், அந்தக் கொள்கை நடக்கக் காணும். பள்ளிப்பாடையத்தில் கேரோ மாதிரி நடந்தது. மூன்றாவது நாளன்று செட்டில்மெண்டு ஆகிவிட்டது. ஆனால் அந்த வழக்கு வாபஸ் வாங்கப்படவில்லை. Manali Oil Refinery-யில் வழக்கு இருக்கிறது. வாபஸ் வாங்கப்படலாம் என்று அந்தக் கொள்கைப்படி நடக்காத காரணத்தால் தொழிலாளர்கள் துன்புறும் நிலை இன்றைக்கும் நீடித்திருக்கிறது.

கடைசியாக ஆட்டோமேஷனைப்பற்றிச் சொல்லிவிட்டு முடித்துவிடுகிறேன். தெளிவாக அனுமதிக்க மாட்டோம் என்று அறிவிக்கப்பட்டதாக நீனைக் கிறேன். மறுபடியும் அதை அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். பழைய அறிக்கையில் தெளிவாக இருந்தது. (குறுக்கீடு) இதில் தெளிவாக இல்லை. அப்படியிருந்தால் மகிழ்ச்சி. அறிவிக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். நமது அமைச்சரவர்களே Electronic computer industry துவக்க விழாவில் கலந்துகொண்டால் அது எங்கு கொண்டபோய்விடும்? அந்தக் கருவியை என்ன செய்வது? அது ஆட்டோமேஷனுக்குத்தான் பயன்படும். இதுதான் மிச்சம். அந்த நிலையில் அரசு இருக்கக்கூடாது. அப்படியிருந்தால் பிறகு தர்மசங்கடமான நிலைக்குக் கொண்டபோய் விடும். இதில் ஒன்றிணைத்த கொள்கை வேண்டும். தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவாக நிற்போம் என்ற கொள்கை வேண்டும். Labour Advisory Committee என்று ஒரு கமிட்டி இருக்கிறது. அதில் 7, 8 தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் சேர்ந்து அரசுக்கு உதவியாக ஆலோசனை சொல்ல உதவிகரமாக இருக்கும் என்று நான் சொல்லி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. போன ஜூலை மாதம் அது கூடிற்று. இப்பொழுது நாம் எங்கிருக்கிறோம் எப்ரல் மாதத்திற்கு வரப்போகிறோம். எட்டு மாதங்களாகியும் இன்னும் கூடவில்லை. புதிய கமிட்டியும் அக்டோபர் மாதம் போட்டு, அதுவும் கூடவில்லை. அடுத்த மாதம் கூடும் என்று தெரிவிக்கிறார்கள். அது அமைத்தும் பயன்படவில்லை என்று எண்ணினால், எதைக் கலைத்து விடுங்கள், அதைப்பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் பெயருக்குக் கமிட்டி என்று வைத்துக்கொண்டு கூடாமல் இருக்கக்கூடாது. வேறுபல கமிட்டிகள் அப்படி இருக்கின்றன. Sales Tax Advisory Committee என்று இருக்கிறது. அது இரண்டு வருஷமாகக் கூடவே கிடையாது. அதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தமில்லையென்றாலும், கமிட்டி என்று போட்டால் அடிக்கடி கூட்டி, அதிலுள்ள அங்கத்தினர்களின் ஆலோசனை என்ன என்பதை அறியவேண்டும். அவ்வாறு கூட்டி 3 மாதத்தில் உள்ள அனுபவம் என்ன என்று அறிய வேண்டும். அதற்காகக் கூட்ட வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

தொழில் உறவு சட்டத்தையே தமிழ்நாட்டில் திருத்தி அமைப்பது உதவியாக இருக்கும். அது சம்பந்தமாக ஆலோசனைகள் தரத் தயாராக இருக்கின்றோம். தெளிவாக இருக்க வேண்டும், முதலாளிகளுக்காகவும், தொழிலாளிகளுக்காகவும் நாங்கள் இருக்கிறோம் என்று சொல்வது கூடாது. நாங்கள் நடுநிலைமை அல்ல, இந்த அரசு பலவீனமானவர்களின் கட்சிப் பக்கத்தில் இருக்கும், அப்படித்தான் செயல்படும் என்றிருக்க வேண்டும். நான் மையமான கருத்தாக வற்புறுத்துவது அதுதான். அது நிறைவேற்றப்பட்டால்தான் நல்லதாக இருக்கும். இல்லையென்றால், பல லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்களிடையே வளரும் கசப்புணர்ச்சியைத் தடுக்க முடியாது. அமைச்சரவர்கள் புதிதாக வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரே ஒரு இலக்கா மட்டும் இருப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சி.

[திரு. எ. பாலசுப்பிரமணியன்]

[1969 மார்ச் 25]

சட்டம், கூட்டுறவு, அது, இது என்று இல்லாமல் (குறுக்கீடு) ஜெயில் இருக்கிறதாம், அதைக்கூட எடுத்துவிட்டால் எனக்குச் சந்தோஷம்தான். அவர் வருத்தப்பட்டாலும் எனக்குச் சந்தோஷம்தான். இதற்கு தனி நாள் ஒதுக்கவேண்டும். 5, 10 நிமிஷத்திலே இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் பற்றி பேசுவது என்பது சுலபமான காரியம் அல்ல. அவைத் துணைத் தலைவர் அவர்கள் பொறுமையாக எனக்கு நேரம் தந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நினைவிற்கொண்டு, நன்றி கூறிக்கொண்டு எனது கருத்துக்களை தயவு செய்து பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கூறி விடைபெறுகிறேன், வணக்கம்.

* திரு. நா. காகிராமன். : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தொழிலாளர் துறை அமைச்சர் கொண்டு வந்திருக்கிற மானியத்தின்மீது எங்கள் கட்சியின் சார்பாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப்பிரேரணையை ஆதரித்து இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அமைச்சரவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற புத்தகங்களிலிருந்து கடந்த 2 வருஷ காலங்களிலே தொழில் துறையிலே தொழிலாளருக்கு எவ்வளவுவிதமான பாதகங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. பாக்கீஸ் ஆக்டின் கீழே இயங்கக்கூடிய தொழிற்சாலைகளிலே 1967-ம் வருஷத்தைவிட 1968-ம் வருஷத்திலே 17,000 பேருக்கு மேல் வேலை போயிருக்கிறது. மெட்ராஸ் ஷாப்ஸ் அன்ட் எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட் ஆக்டின் கீழே இயங்கக்கூடிய ஸ்தாபனங்களிலே 24,000-த்து சொச்சம் பேருக்கு மேல் வேலை போயிருக்கிறது. மெட்ராஸ் பீடி ஓர்க்கர்ஸ் (இன்டஸ்ட்ரியல் ப்ரொமிஸஸ்) சட்டத்தின்கீழ் உள்ள ஸ்தாபனங்களிலே 1966-67-ஐவிட 1967-68-ல் 25,000-த்து சொச்சம் பேருக்கு வேலை போயிருக்கிறது. ஆனால் இப்படி எல்லோருக்கும் வேலை போயிருக்கிறது என்று சொல்லும்போது எது அதிகமாகியிருக்கிறது என்று பார்த்தால் வேலை நாட்கள் இழப்பு வருஷத்திற்கு வருஷம் அதிகமாகியிருக்கிறது. 1966-ம் வருஷத்தைவிட 1967-ம் வருஷம் 365,905 மான்-டேஸ்ஸை இழந்திருக்கிறோம். 1967-ம் வருஷத்தைவிட 1968-ல் 1,126,947 மான்-டேஸ் இழந்திருக்கிறோம். இவை எல்லாம் எதைக் காட்டுகிறது? தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன, தொழில் துறையிலே அமைதி ஒழுங்கான முறையில் இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. அதற்குக் காரணமே தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகமாக அரசு உள்ளதுதான். ஏனென்றால் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் சொன்னதைப்போல் தொழிலாளர்கள் கொஞ்சம் லீக்னஸ் உள்ளவர்கள். அவர்களுக்குச் சாதகமாக இருக்கவேண்டியதுதான். சாதகமாக இருக்கவேண்டுமே தவிர, நமது அரசு தொழிலாளர் அரசு, நமது அரசு மாணவர்கள் அரசு என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், யாருடைய பிள்ளை என்று கேட்டால், அம்மா பிள்ளை, அப்பா பிள்ளை என்று செல்லம் கொடுத்துவிட்டுக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. தொழிலாளர்களுக்குச் செய்யவேண்டும், அதைச் சொல்லாமல் செய்யவேண்டும், செய்வோம் என்று சொல்லாமல் செய்யவேண்டும். இந்த சர்க்கார் தங்களை 'Government of the people, for the people and by the people' ஆக எண்ணி நடக்கவேண்டும். நடக்கிற காலத்திலே செய்கையிலே தொழிலாளர்களுக்கு சாதகமான காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். அதை சொல்லிக்கொண்டே இருக்கக்கூடாது. அப்படி சொல்வதனால் சில சமயங்களிலே அசட்டுத் துணிச்சல் ஏற்பட்டு அதன் காரணமாக பலவிதமான தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன. அதன் பலன்தான் இந்த இரண்டு வருஷங்களிலே பல ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு வேலை போனது, மான்-டேஸ் இழப்பு ஏற்பட்டது.

1969 மார்ச் 25]

[திரு. நா. காகிராமன்]

திரு. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் தொழிற்சங்கங்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள், ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் இருக்கவேண்டுமென்று. ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் ஏற்படுத்துவது என்பது இருக்கட்டும். ஒரு தொழிற்சாலையிலே ஒரு சங்கம் இருக்கவேண்டும். அரசாங்கம் முன்னின்று ஏற்பாடு செய்தால் அதை நடத்திக்காட்ட முடியும். இதே சட்டசபையிலே—பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களடைய அனுமதியோடு ஒரே ஒரு பார்சிராஃப் படிக்கிறேன்.—16-3-1964 அன்று அப்பொழுது உறுப்பினராக இருந்த இன்றைய கல்வி அமைச்சர் மாண்புமிகு மாதவன் அவர்கள், “ஒரு தொழிற்சாலைக்கு ஒரு யூனியன் என்ற கொள்கை நமது நாட்டுக்கு வரவேண்டுமென்றால் அதற்கு நம்முடைய அரசாங்கம் முன் நின்று கட்சி வேறுபாடற்ற முறையிலே, அரசியல் கட்சிகளோ, அரசியல் கட்சித் தலைவர்களோ சம்பந்தப்படாத முறையிலே அரசாங்கம் முன் நின்று தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையை உடனுக்குடன் கவனித்தால், நிச்சயம் ஒரு நல்ல ஏற்பாட்டை நம்முடைய மாகாணத்தில் ஏற்படுத்த முடியும் என்பதை சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்”, என்று சொல்லியிருக்கிறார். இன்றையதினம் அமைச்சராக உள்ள மாதவன் அவர்கள் அன்றையதினம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு தொழிற்சாலைக்கு ஒரு யூனியன் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றால் அரசாங்கம் முன் நின்று கொண்டு வரவேண்டும். இப்போது இந்த இரண்டு வருஷத்திலே அரசாங்கம் ஏதாவது செய்திருக்கிறதா என்று பார்த்தால், அவர்கள் சொல்லித்தான் அவர்கள் செய்திருப்பதையும் செய்யாமலிருப்பதையும் நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அதே தினம், 16-3-64 அன்று இதே மன்றத்தில் மாண்புமிகு திரு. எம். எஸ். மணி அவர்கள் பேசி இருக்கிறார்கள். முன்னே சொல்லும்பொழுது சொன்னார்களே, இப்பொழுது நடக்க வில்லையே என்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன்.

ஒரு சின்ன சமாச்சாரம். தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு ஆத்திரைஸ்டு ரெப்ரசன்டேட்டிவ்வை தொழில் கோர்ட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்றால் ரூ. 3½ ஸ்டாம்பு பேப்பரில் எழுதினால் தான் செல்லும் என்று இருக்கிறது. இன்னும் இருக்கிறது, இன்னும் மாற்றவில்லை என்று நினைக்கிறேன். அப்பொழுது மணி அவர்கள் சொன்னார்கள், அதை நீக்க வேண்டுமென்று. அதை உடனடியாகச் செய்யவேண்டும். தொழிலாளர்கள் இதனால் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அப்பொழுது சொன்னார்களே, வருஷம் 2 ஆயிற்றே, சொன்னதைச் செய்தார்களா? அப்பொழுது ரத்து செய்யும்படி சொன்னார்களே, ரத்து செய்தார்களா? அப்பொழுது செளகரியமாக இருந்தது, சொன்னார்கள். இப்பொழுது அதைச் செய்யவில்லை. அது நல்லதல்ல. அதைப் பார்த்து செய்வதுதான் நல்லது என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய கஷ்டங்களில் ஒன்று, பிராவிடண்ட் பண்ட் கட்டப்படாமல் இருப்பது. பிராவிடண்ட் பண்டிற்கு தொழிற்சாலைகளிலே பணம் கட்டாமல் இருக்கிறார்கள். நான் ஒரு தொழில் நிறுவனத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவன் என்ற முறையிலே வெட்கப்படுகிறேன். தொழில் நிறுவனத்தை நடத்தி இலாபம் அடைந்திருக்கும் தொழில் நிறுவன ஸ்தாபகர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய பிராவிடண்ட் பண்ட், மற்றைய செளகரியங்களை உடனுக்குடன் செய்யவேண்டும். இதையெல்லாம் செய்யாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் சரியானபடி லேபர் ஆபீஸர்கள் போய் பார்க்க முடியவில்லை. லேபர் ஆபீஸர் இந்த வேலையோடு வெயிட்ஸ் அண்ட் மெஷர்ஸ் என்ற இலாகாவையும் ஒரு ஜில்லாவிற்கு பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. கேட்பதற்குச் சின்ன இலாகா போல் தோன்றும். தொழிலாளர் இலாகா முக்கியமான இலாகா. ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் பல ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். பல நூற்றுக்கணக்கான ஸ்தாபனங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு இலாகாவிலும் பல ஆயிரக்கணக்கான வியாபாரிகள், வர்த்தகர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் உள்ள வெயிட்ஸ் அண்ட் மெஷர்ஸை, எடைகளையும் அளவைகளையும் 2 வருடத்திற்கு ஒரு தடவை, சென்று பார்த்து, பரிசீலித்து, முத்திரை போடவேண்டும். மற்றொன்று தொழிலாளர்களை கவனித்துக்

[திரு. நா. காசிராமன்]

[1969 மார்ச் 25]

கொள்வது. இரண்டு முக்கியமான காரியங்கள். அவர்கள் நலன்களை பார்க்காமல் போனால் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். இந்தப் பக்கம் வர்த்தகர்கள் அளந்துகொடுக்கக்கூடிய பொருள்களும், நிறுத்து கொடுக்கக் கூடிய பொருள்களும் நாளாவட்டத்தில் எடைகளின் தேய்மானத்தின் காரணமாக குறைவாகக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். ஒரு கூலியோ சர்க்கரை வாங்கினால், அது அந்த அளவிற்கு குறைவாக இருக்கக் கூடிய நிலை ஏற்படும். இம்மாதிரியான காரணங்களால் இரண்டு விதமாக நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. இதை அவசியம் பிரித்தாக வேண்டும். லேபர் ஆபீஸரையும், வெயிட்ஸ் அண்ட் மெஷர்ஸ் இலாகாவையும் தனியாகப் பிரித்தால் தான் அந்த இரண்டு விஷயங்களிலும் சுமுகமான நிலை ஏற்படும். இரண்டு வருஷங்களுக்கு ஒருமுறை ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் சென்று அவைகளை பரிசீலிக்க முடியவில்லை. காரணம் லேபர் ஆபீஸருக்கு அதைச் செய்வதற்கு அவகாசம் இல்லை. ஒவ்வொரு ஸ்தாபனத்திற்கும் செல்வதற்கு அவர்களுக்கு அவகாசம் இல்லை. வாகன வசதிகளும் கிடையாது. ஆகையால் இதைத் தனியாக பிரிக்கவேண்டும்.

இந்த ஸ்டாம்பிங் அண்ட் ரீ-வெரிபிகேஷன் என்ற இனத்திலே கட்டணங்களை உயர்த்தி இருக்கிறார்கள். 1968-ஆம் வருஷத்திலேயிருந்து கட்டணங்களை உயர்த்தி இருந்தும், சென்ற ஆண்டைவிட இந்த வருஷத்திலே இந்த ஸ்டாம்பிங் அண்ட் ரீ-வெரிபிகேஷனிலே ரூ. 3 இலட்சம் குறைவாகக் கிடைத்திருக்கிறது. (மணி அடிக்கப்பட்டது). இதை நாம் சரியான முறையில் செய்யவில்லை. ஆபீஸர்கள் செய்யவில்லை என்று சொல்லவில்லை. அவர்களுக்கு செய்வதற்கு வசதி இல்லை.

ஜில்லா முழுவதற்கான பொறுப்பை ஏற்றிருக்கின்ற அந்த லேபர் ஆபீஸர்களுக்கு சம்பளம் எந்த அளவிலே கொடுக்கப்படுகிறது என்று பார்த்தால் ரூ. 300—25—600 என்று கொடுத்திருக்கிறோம். ஜில்லா பூராவும் பொறுப்பேற்றுள்ள அதிகாரிகளுக்கு இவ்வளவு கொடுத்திருக்கிறோம். தாலுகாவிற்கு பொறுப்பேற்றுள்ள “ஜெ.சி.டி.ஓ.” அவர்களுக்கு என்ன சம்பளம் என்று பார்த்தால், அவர் சிறிய பகுதியிலே தான் வேலை செய்கிறார், ரூ. 375—25—600. டெபுடி கலெக்டர் ஒரு தாலுகாவிலே இருப்பவர், அவருக்கு என்ன சம்பளம் என்று பார்த்தால் ரூ. 375—35—800 மிகப் பெரிய ஜில்லா பூராவையும் கண்காணிக்கின்ற அந்த லேபர் அதிகாரிகளுக்கு இப்பொழுது கொடுக்கின்ற பணம் போதுமா என்பதை அரசாங்கம் நன்கு ஆலோசனை செய்யவேண்டுமென்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

அரிசி மில்களைப்பற்றி ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அங்கு ஒரு தராசை வெரிஃபை பண்ணினால் போதும் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். நெல் வியாபாரத்திலே இப்படிப்பட்டவர்கள் பல தராசுகளை வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த பாக்கரி சட்டத்தின்கீழ் அந்த அரிசி மில்லில் வைத்திருக்கின்ற அந்த தராசை மட்டும் பரிசோதித்து முத்திரைப் போட்டால் அது எந்த அளவுக்குக் கெடுதல் பயக்கும் என்பதை நான் சொல்லி, அரசுப் பொறுப்பிலே உள்செவர்களுக்கு விளக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை, அவர்கள் இதை நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நாம் நல்ல முறையிலே சேவை செய்ய வேண்டும். அதற்காகத்தான் நல்ல ஊக்கமான வழியில் லேபர் ஆபீஸரிடமிருந்து வெயிட்ஸ் அண்ட் மெஷர்ஸை பிரித்துத் தனியாக அதிகாரியை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தொழிலாளர்களுக்கும் நம்பகமான நல்ல காரியங்களைச் செய்ய முடியும். வெயிட்ஸ் அண்ட் மெஷர்ஸ்லிலும் நல்ல காரியங்களைச் செய்ய முடியும்.

பீடித் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாக மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது கோர்ட்டில் இருக்கிறது. ஸ்டே இருக்கிறது. அதற்கு நாம் தான் தாவாவை எடுத்துக் கொண்டு ஸ்டேயை வெகேட் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். மத்திய சர்க்கார் சட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். சட்டத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட பெரிய முதலாளிகள் ஸ்டே வாங்கியிருக்கிறார்கள். அதற்காக மத்திய சர்க்கார்

1969 மார்ச் 25]

[திரு. நா. காசிராமன்]

தான் இதில் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று இருக்க முடியாது. தினவு எடுத்தவன் தான் சொரிந்துக்கொள்ள வேண்டும். மத்திய சர்க்கார்தான் செய்துகொடுக்க வேண்டும் என்று சும்மா இருந்துவிடமுடியாது. நம் முடைய மாநிலத்திலுள்ள தொழிலாளர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, நம்முடைய அரசு அதற்காக வக்காலத்து வாங்கி, நடவடிக்கை எடுத்து ஸ்டே ஆர்டரை வெகேட் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும், மத்திய சர்க்கார் இதற்கும் முன்வந்து செய்ய வேண்டும் என்று இருந்துவிட்டால் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்தவர்கள் ஆகமாட்டோம் என்பதைக் கூறி, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. எம். கோபால் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர்களுடைய நிலையைப்பற்றி நல்லதோர் முடிவு எடுக்கக் கொண்டுவந்த இந்த மானியத்தை நான் ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் பேச முற்படுகிறேன். உலகத்திலே மிகவும் முக்கியமானதும், அவசியமானதும் நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதும் இந்தத் தொழிலாளர் நல மானியக் கோரிக்கையாகும். நம்முடைய நாட்டிலே தொண்டு தொட்டு பலநூற்றாண்டு காலமாகத் தொழிலாளிகள் தொழிலாளிகளாகவே இருக்கிறார்கள். முதலாளிகள் முதலாளிகளாகவே வளர்ந்துகொண்டே போகிறார்கள். இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன என்பதை நாம் கண்டறியவேண்டும். ஒரு முதலாளி பல வச்சக் கணக்கான ரூபாய் முதலீடுபட்டு அல்லது சர்க்காரிடம் கடன் வாங்கி ஒரு தொழிற்சாலையை அமைத்து, நடத்திக் கொண்டு வருவதாக வைத்துக்கொண்டால், தொழிலாளிகளுக்கு கொஞ்சம் கூலி உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டும் அல்லது போனால் தரவேண்டும் என்று அவர்கள் கோரிக்கை விட்டால், வசதியுள்ள முதலாளி கதவை மூடிவிட்டு சிறுர். அதோடு விட்டுவிடாமல் தொழிற்சாலையை மூடிவிட்டு, கோர்ட்டுக்குச் சென்று விடுகிறார். கோர்ட்டுக்குச் சென்றால், 2 வருடம் 3 வருடம் ஆகியும் தொழிலாளர்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. இந்த நிலையில் தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் இந்த இருவர்களுக்கும் ஒரு நல்ல சுமுகமான உறவு உண்டாக்க சர்க்கார் முன்வந்து, இப்பொழுது தான் இரண்டு ஆண்டு காலமாக சில நல்ல அரிய காரியங்களைச் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள்.

என்னுடைய தொகுதியில் ஒரு தொழிற்சாலை மூடப்பட்டது. நம்முடைய ஒப்பற்ற மாபெரும் தலைவர் போற்றிஞர் மணந்த அண்ணை அவர்கள், உடல் நலம் சரியில்லாத நேரத்திலும் கூட, ஒரு நாள் பூராவும் அந்த முதலாளியையும், தொழிலாளிகளையும் ஒன்றாக சேர்த்து வைத்து, தகராறைத் தீர்க்க வழிவகை செய்த தலைவர் ஆவார். பல ஆண்டு காலமாக நம் முடைய தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டே வருகிறார்கள். குறிப்பாக நான் ஒன்று சொல்கிறேன். நம்முடைய நாட்டுத் தொழிலாளிகளுக்கும் மேல்நாட்டுத்தொழிலாளிகளுக்கும் வேறுபாடு, வித்தியாசம் உண்டு. மேல் நாட்டுத் தொழிலாளர்கள் நல்ல வசதியோடு நல்ல உடையில் காரில் வந்து இறங்கி, தங்களுடைய உடைகளை களைந்துவிட்டு, மாற்று உடை அணிந்து தொழிற்சாலையில் வேலை செய்துவிட்டு, திரும்பவும் தங்களுடைய உடைகளை அணிந்துகொண்டு காரில் வீட்டிற்குச் சொல்கிறார்கள். அந்த சர்க்கார் அந்த நாட்டு மக்களுக்கு இப்படி நல்லதோர் சலுகையை செய்து தந்திருக்கிறார்கள். நமது நாட்டிலோ தொழிலாளிகள் நல்ல உடை அணிந்து தொழிற்சாலைக்குச் சென்றால், மறு நாள் அந்தத் தொழிலாளி வேலைக்கு வர முடியாது. அவனுக்கு வேலை கிடையாது. ஏன் தொழிலாளி இப்படி நல்ல உடை உடுத்துக்கொண்டு வருகிறான் என்ற பொருமை தான் காரணம். ஆகவே, மேல்நாட்டிலுள்ள தொழிலாளிகளுக்கும், நம் நாட்டுத் தொழிலாளிகளுக்கும் வேறுபாடு, வித்தியாசம் உண்டு.

குறிப்பாக, நான் ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கடந்த 20 ஆண்டுக் காலமாக ஆண்டு கொண்டிருந்த காங்கிரஸ் சர்க்கார் பெரும் பாலான கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கு உறுதுணையாக இருந்த கற்சுவர்களை யெல்லாம் உருவாக்கியது என்னுடைய தொகுதியில் உள்ள தொழிலாளி

[திரு. எம். கோபால்]

[1969 மார்ச் 25]

மக்கள் தான். ஆனால் செங்கல் கல்லுக்கு கண்டிரோல் கொண்டு வந்தவர்கள் அந்தக் காலத்திலுள்ள காங்கிரஸ் சர்க்கார். என்னவோ தெரியவில்லை, அந்தத் தொழிலாளிகளுக்கு கட்டண உயர்வோ அல்லது கட்டண கண்டிரோலோ கொண்டு வர மறந்துவிட்டார்கள். ஆகாயத்தையே வீடாகவும், பூமியையே பாயாகவும் கருதி படுத்துவதற்கும் தொழிலாளி மக்கள் 6 மாதம் உழைக்கிறார்கள், 6 மாதம் வேலை இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். குறிப்பாக நான் ஒன்று சொல்கிறேன். அண்மையில் சென்னைக்கு 5 மைல் களுக்கு அப்பால் பெரும்பாலும் எல்லா சேம்பர்களும் என் தொகுதியில் தான் இருக்கின்றன. அங்கே தொழிலாளி மக்கள் வாழ்வதற்கு வழி கிடையாது. இன்றைக்கு ஒரு முதலாளி ஒரு லட்சம் ரூபாய் முதல் போட்டு ஒரு சேம்பர் வைத்து நடத்தினால், 5 ஆண்டுகளுள் சுமார் ரூ. 5 லட்சம் அல்லது 10 லட்சம் பொறுமான முதலாளியாக ஆகிவிடுகிறார். ஆனால், கல்லைச் சுடும் தொழிலாளி, கல்லை அடுக்கும் தொழிலாளி அப்படியே தொழிலாளியாகவே இருக்கிறார். உண்ண உணவு கிடையாது. இருக்க இடம் கிடையாது, உறக்க உடை கிடையாது. இதற்கெல்லாம் நாம் காரணம் கண்டறிய வேண்டும்.

மற்றொன்றும் சொல்கிறேன். சென்னை மாநகராட்சியில் 5 ஆண்டுகளாக, 10 ஆண்டுகளாக காஷுவல் லேபராக பணிபுரிந்து வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தொழிலாளிகள் ஆயிரக்கணக்கில் இருக்கிறார்கள். லேபர் ஆபீசருக்குத் தெரியும். அவரோ ஆணையாளராக இருந்திருக்கிறார். அப்போர்ப்பட்ட நிரந்தரமற்ற தொழிலாளர்களை நிர்ணயம் ஆக்குவதற்கு ஒரு சட்டம் கொண்டுவரவேண்டும். 2 ஆண்டுகளோ, 3 ஆண்டுகளோ நிரந்தரமற்ற தொழிலாளர்களாக இருக்க வேண்டும், பிறகு 3 ஆண்டுக்கு மேற்பட்டு அவர்களை நிரந்தரமான தொழிலாளர்களாக மாற்ற வேண்டும் என்ற பதற்கு ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும். ஏனோ தானே என்று பல ஆண்டுகாலமாக முன்பு ஆண்டு வந்த சர்க்கார் இதைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள். இப்பொழுது வந்திருக்கும் மக்கள் சர்க்கார் இதைக் கண்காணித்து, அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு சட்டம் கொண்டுவந்து அவர்கள் வேலையை நிர்ணயம் செய்ய வழிவகை செய்ய வேண்டும். அதே போலத் தான் மின் துறையிலும் பல தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். சுமார் 10,000-க்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் என்று நினைக்கிறேன், அந்தத் தொழிலாளர்கள் இன்னும் வேலையில் நிர்ணயம் ஆக்கப்படவில்லை. அருள் கூர்ந்து நமது சர்க்கார் 5 ஆண்டுகள் வேலை செய்த தொழிலாளர்களின் வேலையை நிர்ணயம் செய்வதற்கு சட்டம் கொண்டு வந்து, இந்தத் தொழிலாளி மக்களை வாழவைக்க வேண்டும்.

அதைப்போல பாதாள சாக்கடை வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளின் வேலையும் நிர்ணயம் ஆக்கப்படாத நிலை இருக்கிறது. அந்தத் தொழிலாளிகள் உலகத்திலேயே யாரும் செய்ய முடியாத தொழிலைச் செய்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலில் கூடுபட்டார்கள் திடீரென்று இறந்துவிட்டால், அவர்கள் குடும்பத்திற்கு ஒன்றும் வழிவகை செய்யப்படவில்லை. ஆகவே, தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் ஒவ்வொரு டிபார்ட்மென்டாக கண்டறிந்து, ஆங்காங்குள்ள தொழிலாளிகள் பற்றிய அறிக்கை வாங்கி அதைப் பரிசீலனை செய்து, எவ்வளவு தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்து, அவர்களுக்கு வாழ்வு அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய நாட்டில் பல ஆண்டு காலமாக தொழிலாளிகள் வளர்வது கிடையாது. அவர்கள் நலனைப்பற்றி கேட்பதற்கு ஆள் கிடையாது. அவர்கள் ஏனோ தானோ என்று விடப்பட்டிருக்கிறார்கள். சில தொழிலாளர்களை வோட்டுப் போடச் செய்யவேண்டுமென்று ஏதோ ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்தத் தொழிலாளர்களிடம் சென்று அவர்களைக் கைப்பற்றுகிறார்கள். அவர்களைக் கைப்பற்றி அவர்களை வாழ விரிவதும் இல்லை, சாகவிரிவது மில்லை. அதைப் போல இல்லாமல், மக்கள் சர்க்கார் நன்றாக ஆலோசித்துப் பரிசீலனை செய்து, எல்லாத் தொழிலாளர்களும் வாழ, வாழ வைக்க நல்லதோர் திட்டத்தைக் கொண்டுவருமாறு கேட்டுக்கொண்டு விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

1969 மார்ச் 25]

*திரு. சோ. அழகர்சாமி : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர்கள் மானியத்தின் மீது நான் கொண்டுவந்துள்ள வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து, ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல முன்வருகிறேன். நம்முடைய நாட்டில் தொழிலாளிகளுக்கு பெரும் நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. உதாணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமானால் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக குறிப்பாக பஞ்சாலைத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்கள் 20,000 பேர்கள் இன்றைக்கு வேலையில்லாமல், வாழ்வதற்கு எந்த விதமான வழியும் இல்லாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. அதுமட்டிலும் அல்லாமல் பல தொழில்களில் வேலை செய்யக் கூடிய தொழிலாளிகள் தங்களுடைய வேலைக்கு உத்தரவாதம் இருக்கிறதா எதிர்காலத்தில் நிரந்தரமாக வேலை பாதுகாக்கப்படுமா என்ற பயத்தில் தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். காரணம் முதலாளிகளுக்குப் பொதுவாக தொழிலில் நெருக்கடி ஏற்பட்டால், அந்த நெருக்கடியை தொழிலாளிகளின் தலையில் சுமத்தி, அதிக லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோட்தான் முதலாளிகள் செயல்படுகிறார்கள். லாபத்தை அதிகரிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் தான் எந்தவிதமான ஒரு நெருக்கடியையும் தொழிலாளிகள் தலையிலே சுமத்த முற்படுகிறார்கள். வேலைப் பளுவை அதிகரிக்க வேண்டும், அதிகமான வேலையை தொழிலாளர்கள் செய்வ வைக்க வேண்டும், லாபத்தைப் பெருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் தான் அவர்களுக்கு.

பல மூடப்பட்ட மில்களுக்கு அரசாங்கம் பண உதவி செய்தும் கூட, அவர்கள் பாங்கிலிருந்து கூடப் பெறுவதற்கு அரசாங்கம் உத்தரவாதம் கொடுத்தும் கூட, பல மில்கள் பணம் வாங்கியும் கூட, திறக்கப்படாமல் இருக்கிறது. பெரும்பகுதி தொழிலாளிகள் வாழ வழி இல்லாமல், ஊரை விட்டு வெளி இடங்களுக்குச் சென்று விட்டார்கள். இன்றைம் சிலர் உலகத்தையே கூட விட்டுப் போயிருப்பார்கள். இந்த மாதிரி நெருக்கடி நிலை ஏற்பட்டு, அவர்கள் எவ்வளவு நாட்களுக்கு பொறுமையாக இருக்க முடியும்? வேலையை இழந்து இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கவி பரதி தாசன் அவர்கள் சொல்லியதுபோல,

“காணும் பொருளெல்லாம் தொழிலாளி செய்தான்

அவன் காணத்தகுந்தது வறுமையா

அவன் பூணத்தகுந்தது பொறுமையா.”

என்று பொறுமையாக இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு காலம் தான் பொறுமையோடு இருக்க முடியும்?

இன்றைக்கு “கேரோ” என்றால் அதை எப்படிப் பொறுக்க முடியும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் தொழிலாளர்கள் பட்டினியாக இருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தின் சட்ட திட்டங்கள் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகமாகவும், முதலாளிகளுக்கு சாதகமாகவும் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. வேலை இழந்த தொழிலாளி திரும்பப் பழி வாங்கப்படுகிறான். தொழில் கோர்ட்டு மூலமாக தொழில் திரும்பட்டால் நெடுநாள்களுக்கு இழத்தடித்து, அவர்களைச் சோர்வு அடையச் செய்கிறார்கள். அரசு ஒன்று செய்யவேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தொழில் கோர்ட்டுக்குப்போய் வேலையிழந்த தொழிலாளி வழக்கு நடத்தி, அதிலே தீர்ப்புக் கிடைக்கும் வரையில், அவனுக்கு 50 சதவிகிதம் முதலாளி சம்பளத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய நிலையில் சட்டத்தை அமைக்க வேண்டும். இன்றைக்கு தொழிலாளிகள் தங்களுக்காக இருக்கும் சட்டதிட்டங்களை பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்றால், அவர்களுக்கு பலமான தொழில் சங்கம் இருந்தால் தான் முடியும். ஒற்றுமையும் இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பயன் கிடைக்கிறது.

மதிப்பிற்குரிய திரு. காசிராமன் அவர்கள் சொன்னார்கள், பல தொழில் அதிபர்கள் இன்ஷூரன்ஸ் பிராவிடென்ட் பணத் துவற்றிற்கான டணத்தைச் செலுத்தாமல் இருக்கிறார்கள் என்று. நான் பத்திரிகையில் படித்ததாக நினைவு, இந்த வகையில் கிட்டத்தட்ட தொழில் அதிபர்கள் ஒரு கோடி ரூபாய் வரை வருஷக்கணக்கில் செலுத்தாமல் இருக்கிறார்கள் என்று.

[திரு. சோ. அழகர்சாமி]

[1969 மார்ச் 25]

அரசு, அந்த இலாகா இதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. வேறு மாநிலங்களைப் பார்த்தால், பம்பாய், மத்திய பிரதேசம், கேரளா போன்ற மாநிலங்களில், இப்படிப்பட்ட முதலாளிகள் மீது மோசடி செய்தார்கள் என்ற முறையில் வழக்குத் தொடரப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய அரசு அந்த மாதிரி தொழிலாளர்களுக்கு சேரவேண்டிய பணங்களைக் கட்டாமல் இருப்பவர்கள் மேல் நடவடிக்கை எடுக்கத் தயங்கக் கூடாது. வேறு பல மாநிலங்களிலும் அப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள்.

பெரும் பகுதித் தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டிருப்பது கைத்தறித் தொழில். அதிலே கிட்டத்தட்ட 20 லட்சம் மக்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வேலை செய்யக் கூடியவர்களுக்கு நிரந்தரமான வேலை கிடைப்பது. கூலியும் குறைவாக இருக்கிறது. அவர்களுக்குக் குறைந்த பட்சக் கூலி நிர்ணயம் செய்ய ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும். அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்ய இந்த அரசு முன்வரவேண்டும். கை நெசவு தொழிலாளிகளைப் பாதுகாக்க, அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சங்கடத்தைப் போக்க, நெருக்கடியைப் போக்க, ரிசர்வ் பாங்கு விதித்திருக்கும் நிபந்தனைகளைப் போக்கி, தாராளமாக கடன் கொடுக்க முயற்சிகள் செய்து கைநெசவுத் தொழிலாளிகளைப் பாதுகாக்க முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

வேறு பல தொழில்களிலே, மத்திய சர்க்காருடைய முயற்சியின் மேல் “ஆடோமேஷன்” என்று சொல்லப்படுகின்ற அணு இயந்திரம் புழுத்தத் திட்டம் இட்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே மக்கள் தொழில் துறையில் வேலை வாழ்ப்பில்லாமல் அவதிப்படுகிறார்கள். ஆகவே, அந்தத் துறையில் நம் முடைய அரசு எந்த முறையிலேயும், முழு மூச்சாக எதிர்த்து, அணு இயந்திரத்தை இங்கே வரவிடாமல் தடுக்க முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சட்ட ரீதியாகப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்று விதி முறைகள் இருந்தாலும், 10 வருஷங்களுக்கு மேல் வேலை செய்த தொழிலாளிகளைப் பல தொழிற்சாலைகளிலும் பர்மனன்ட் ஆக்காமல், டெம்பரரியாகவே தாற்காலிகமாகவே வைத்திருக்கிறார்கள். இத்தையெல்லாம் தொழில் இலாகா தீவிரமாகக் கவனித்து, ஏதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட ஆண்டுகளுக்கு, இரண்டு வருஷமோ அல்லது வேறு வகையிலோ குறிப்பிட்டு, அப்படிப் பட்டவர்களை நிரந்தரமாக்க கட்டாயமாக முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டும்.

அதே மாதிரி ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு தொழில் சங்கம் என்ற அந்த முறையைக்கொண்டு வர அரசு உடனடியாக முயற்சி எடுத்து, அங்கே உள்ள எந்த ஒரு சங்கம் மெஜாரிட்டி தொழிலாளர்களுடைய ஆதரவைப் பெற்று இருக்கிறதோ, அந்தச் சங்கத்தை அந்தத் தொழிலுக்கு என்று அங்கீகரிக்க முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என் உரையை முடிக்கிறேன்.

*திரு. இ. ராமசாமி : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் இந்த மாமன்றத்தில் மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சர் கொண்டு வந்த மானியத்தை ஆதரித்து என்னுடைய ஒரு சில கருத்துக்களை இங்கே சொல்ல முற்படுகிறேன். தொழில் மானியத்தை ஆதரித்துப் பேசுகின்ற இந்த நேரத்தில், தமிழகத்தில் இருக்கின்ற தோட்டத் தொழிலாளர்களுடைய நிலையைப் பற்றி இங்கே சொன்னால், அதன் மூலமாக அந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு பரிசுரம் கிடைக்கும் என்று, அந்த முறையில் என்னுடைய கருத்துக்களைப் பேச முற்படுகிறேன்.

தமிழகத்தில், கோவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த வால்பாறை தேயிலைத் தோட்டங்களிலும், நீலகிரி தேயிலைத் தோட்டங்களிலும் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு தினக் கூலி ஆண்களுக்கு ரூ. 2-48 காசும், பெண்களுக்கு ரூ. 2-02 காசும் கிடைக்கின்றன. ஆனால், அந்தக் கூலி அந்தத் தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கைக்குப் போதுமா என்றால், இன்றைக்கு இருக்கும் விலைவாசி ஏற்றத்திற்கு அது போதாது என்றுதான் சொல்ல முடியும். ஆனால்,

1969 மார்ச் 25]

[திரு. இ. ராமசாமி]

அண்டை மாநிலமான கேரளத்தில், தோட்டத் தொழிலாளிகள் கடந்த ஆண்டுக் கடைசியில் கூலி போதாது என்று ஒரு பெரிய புரட்சியை ஏற்படுத்தி, கால வரையின்றி வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு, அதன் விளைவாக ஆண்களுக்கு ரூ. 3-50-ம், பெண்களுக்கு நான் ஒன்றுக்கு ரூ. 3-ம் கொடுக்கலாம் என்று சம்பளப் போர்டுக்கு கேரள அரசாங்கம் சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. ஆனால், தமிழகத்தில் அந்த கேரள எல்லை ஓரத்தில் இருக்கும் தோட்டப் பகுதிகளில் வாழ்கின்ற மக்களிடையே போராட்டம் என்ற அந்த தொத்துநோய் நம்முடைய நாட்டில் பரவாமல் இருக்கும் வண்ணம், இங்கே உள்ள தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கு கூலி நிர்ணயத்தை உடனடியாக அரசு கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, ஓரள விற்கு கூலியை உயர்த்திக்கொடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இன்னொரு வேடிக்கை, ஊட்டிப் பகுதியில் கொழுந்த பறிக்கும் தொழிலாளிக்கு ஒரு சிலோவிற்கு 9 காசிலிருந்து, 15 காசு வரையில் கொடுக்கப்படுகிறது. அதே நேரத்தில் வால்பாறையில் பறிக்கின்ற கொழுந்துத் தொழிலாளிக்கு 6½ காசுதான் கொடுக்கப்படுகிறது. தினக் கூலியில் மாறுபாடு கிடையாது. ஆனால் கொழுந்துக்கு மட்டும் அங்கே 9 லிருந்து 15 வரையில் இருக்கும் போது, வால்பாறையில் மட்டும் 6½ காசு மட்டுமே கிடைக்கிறது. இந்த ஏற்றத்தாழ்வைப் போக்கி ஊட்டியில் கொடுக்கும் அளவிற்கு வால்பாறையிலும் கொழுந்துக் கூலியைக் கூட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொன்று. தோட்டத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற பெண் தொழிலாளிகளுக்கு பிரசவ கால சகாயத் தொகை கொடுக்கப்படுகிறது. ஒரு பெண் குழந்தை எடுத்தால், சகாயத் தொகை ரூ. 63 கொடுத்தார்கள். இப்போழுது நம்முடைய அரசு பொறுப்பேற்றதற்குப் பிறகு ஒரு பெண் குழந்தை எடுத்தால், பெரு கால சகாயத் தொகையாக, அவர்கள் வேலை செய்கின்ற வேலையின் அடிப்படையில், கடந்த காலம் வாங்குகின்ற கூலியின் அடிப்படையில், 84 நாட்களின் சம்பளத்தைக் கணக்கிட்டுக்கொடுக்கப் பட்டவேண்டும். 12 வாரங்களுக்கு பேரு கால சகாய உதவி கொடுக்கலாம் என்று சட்டத்திலும், விதி முறைகளிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், தோட்ட மாணேஜ்மென்டார் 12 வாரம் என்பதை, அவர்கள் வாரத்திற்கு ஆறு நாட்கள் தான் என்று கணக்கு எடுத்து, 72 நாட்களுக்குக் கொடுத்து வருகிறார்கள். அதைத் தோட்ட தொழிற்சங்கங்கள் ஆட்சேபித்திருக்கின்றன. நம்முடைய அரசுக்கும், சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கும், புகார் செய்ததற்குப் பிறகு, அரசாங்க உத்தரவு பிரகடனம் பள்ளாண்டேஷன் இன்ஸ்பெக்டர் மூலமாக கொடுக்கப்பட்டு, வாரத்திற்கு எழு நாட்கள் என்றுதான் கணக்கிடப் பட்டவேண்டும் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தும், அந்த தோட்ட முதலாளிகள் அதை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருக்கிறார்கள். எனவே அந்த உத்தரவை ஏற்றுக்கொண்டு அமுல் நடத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை அரசு எடுக்க வேண்டும் என்று அமைச்சரவர்களை இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொன்று, 1968 ஆண்டிற்கான போனஸ் பற்றி இதுவரையில் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை.

1962 பிப்ரவரி 20-ல் செய்து கொண்ட ஓய்வுகால சகாய நிதி ஒப்பந்தம் 1967 பிப்ரவரியுடன் முடிந்தது. மறு ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளும் முயற்சியில் தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் ஈடுபட்டு கோரிக்கைகள் அனுப்பப் பட்டிருக்கின்றன. மறு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசு எடுத்துக் கொள்ளும் என்று தொழிற் சங்கம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. இது வரை எந்த விதமான பதிலும் இல்லை யென்று கூறப்படுகிறது. 1968-ம் ஆண்டுக்கான போனஸ் பிரச்சினை பற்றியும், ஓய்வுகால மறு ஒப்பந்தம் பற்றியும் அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு இ. ராமசாமி]

[1969 மார்ச் 25]

இன்னொன்று. தொழிலாளர்களின் பிராவிடன்ட் ஃபண்ட் நிதியிலிருந்து தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகளின் கல்விக்காகவும், மற்றும் வீடு கட்டுவது போன்ற இன்றியமையாத செலவுக்காக கடன் பெறலாம் என்று சட்டத்தில் இருந்தாலும் கூட, அதிலிருந்து எந்த ஒரு தொழிலாளியும் கடன் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய பிராவிடன்ட் ஃபண்ட் நிதியிலிருந்து கடன் பெறக் கூடிய அளவிற்குச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும்.

இந்த மன்றத்திற்கும், மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கும் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தோட்டப் பகுதிகளில் மாணேஜ்மெண்டார் வேலைப் பளுவை அதிகப்படுத்துகிறார்கள். ஏக்கருக்கு இத்தனை ஆட்கள் என்று சொன்னாலும், அதைப் பற்றிச் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் எடுத்துச் சொன்னாலும், அதை மதிக்காமல், “நாங்கள் விரும்பினால் ஆட்களைச் சேர்த்துக் கொள்வோம், நாங்கள் விரும்பாவிட்டால் ஆட்களை நிறுத்திவிடுவோம், அது எங்கள் விருப்பம்” என்று சொல்லி, வேலைப் பளுவை தொழிலாளர் மத்தியில் சுமத்துகிறார்கள். ஆகவே, அரசு ஏக்கருக்கு இத்தனை ஆட்கள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தப்படுத்தி, நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு சக தொழிலாளி இறந்துவிட்டால், அந்தச் சவ ஊர்வலத்தில் அந்தத் தொழிலாளர்கள் கலந்து கொள்ள முடியாது. உதாரணத்திற்கு ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கோவை மாவட்டம், பச்சை மலைத் தோட்டத்தில் ஒரு தொழிலாளி செத்து விட்டான். அவனுடைய சவ ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டதற்காக 18 நாட்கள் சம்பளத்தை ஆயிரம் தொழிலாளர்களிடமிருந்து பிடிக்கப்பட்டிருந்தது. சவ அடக்கத்தில் கலந்துகொள்வது தவறு என்று சொல்லி, 4 நாட்கள், 7 நாட்கள், 14 நாட்கள், 20 நாட்கள் என்ற அளவில் பல்லேறு தோட்டங்களில் சம்பளம் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளி தன்னுடைய சொந்த ஊரை விட்டு, பிழைக்க, தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு வந்த இடத்தில் இறந்துவிட்டான் என்றால், அவனுடைய சவ ஊர்வலத்திலே தொழிலாளர்கள் கலந்துகொள்ள முடியாத நிலை இருக்கிறது. இதன் காரணமாக பச்சைமலைத் தோட்டம் மூடப்பட்டது. பிறகு டிப்டி கமிஷனர் அவர்கள் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டதன் பேரில் மீண்டும் திறக்கப்பட்டது. இந்தப் பிரச்சினை கோர்ட்டுக்கு விடப்பட வேண்டும். அமைச்சர் அவர்களும், அதிகாரிகளும் இதில் நடவடிக்கை எடுத்து, இதை கோர்ட்டுக்கு விட்டால், கோர்ட்டின் தீர்ப்பை ஏற்றுக் கொள்ள தொழிலாளர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்தப் பிரச்சினையை கோர்ட்டுக்கு விட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன் தோட்ட தொழிலாளர்கள் பிழைக்க வழி இல்லாமல்தான் தேயிலைத் தோட்டத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுடைய வாழ்வுக்கு ஒரு நல்ல திட்டத்தை அமைச்சர் அவர்கள் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும். மற்றும் குடியிருப்பு சம்பந்தமாக புறம்போக்கு நிலங்களில் ஓய்வு பெருகின்றவர்கள் நல்வாழ்க்கை நடத்துவதற்கும், வீடுகட்டிக்கொள்வதற்கும் ஒதுக்கப்பட்ட மானியத்திலிருந்து சகாயமாகக் கொடுத்தாலும் சரி, நீண்ட காலத் துவணியாகக் கொடுத்தாலும் சரி, உடனடியாகச் செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது).

* திரு. கே. என். குமாரசாமி : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் மானியக் கோரிக்கையின் பேரில் என்னுடைய வெட்டுத் தீர்மானத்தையொட்டி சில கருத்துக்களைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தேசத்தினுடைய தொழில் உற்பத்தியிலே ஏற்பட்டிருக்கும் நிலைமைக்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று, தனியார் துறையும், பொதுத் துறையும் நன்றாக இயங்குகின்ற நிலைமையிலே தொழிலாளர் அளவுக்கு வாழ்க்கை வசதிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா என்று

1969 மார்ச் 25]

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

மார்த்தால், தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை மிகவும் கீழான நிலையில் இன்றைக்கு இருந்து வருகிறது. கடந்த பல வருடங்களாக தொழில்துறையினர் சட்டங்கள் மூலமாகவும், தொழில் சமரச அதிகாரிகள் மூலமாகவும் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு கண்டிருந்தாலும்கூட, இன்னும் முழுமையான அளவிற்குத் தேர்க்கப்படவில்லை. தொழில் நஷ்டம் வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. ஏதோ சில வருடங்களில் தொழில் துறையினர் சமரசத்தின் காரணமாக கொஞ்சம் அதிகமாக தேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். உண்மை நிலைவரம் என்னவென்று பார்த்தால், எப்பொழுது பார்த்தாலும் தொழில் துறையினர் காரணமாக தேர்க்கதினாலும் தொழில் நஷ்டம் ஏற்படுவதில் அதிகமாகவே இருந்து வருகிறது. தொழிலாளர்களும் சம்பளம் இழக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் அரசாங்கத்திற்கு வருகின்ற வரிகள் வராமல் நஷ்டம் ஏற்பட்டுப் போய் இருக்கிறது. அடுத்த படியாக தகராறுகள் முற்றுவதன் காரணமாக தொழில் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. இது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். சமரச அதிகாரிகளுக்கு முழு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டு, எது சரியானது என்பதைக் கண்டு அமல்படுத்துகின்ற முழு அதிகாரம் இருக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, ஆலைகளை நடத்துகின்ற முதலாளிகள் தொழில் துறையினர் சம்பந்தமான பேச்சு வார்த்தைக்கு முன் வருவதில்லை. அங்கங்கே இருக்கும் வெல்பேர் ஆபீசர் என்று சொல்லக் கூடிய சமரச அதிகாரிகளைப் பேச்சுவார்த்தைக்கு முதலாளிகள் அனுப்பி வைக்கிறார்கள். அவர்கள் பிரச்சினையை முதலில் ஏற்றுக் கொண்டாலும், பின்னால் மறுக்கிறார்கள். இன்னும் சொல்லப் போனால் முதலாளிகள் தங்களுக்கு சாதகமாக இருந்தால் தான் ஏற்கிறார்கள். இல்லையானால், சமரச அதிகாரிகள் நடத்தும் பேச்சுவார்த்தை, தங்களை கட்டுப் படுத்தாது என்று சொல்லுவார்கள். தொழிலாளர் நலனை முன்னிட்டு எந்தப் பிரச்சினையையும் அவர்கள் பேசுவது கிடையாது. முதலாளிகள் எல்லாம் ராஜாக்கள். அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்களோ அதைத் தான் அந்த அதிகாரிகள் செய்ய வேண்டுமே தவிர, தொழிலாளர் நலனுக்காக ஒன்றையும் செய்யும் நிலை இருக்காது. அதிகமாக அதிகாரிகள் கேட்டால் கோர்ட்டுக்குப் போகிறேன் என்று சொல்கிறார்கள். முதலாளிகளின் மத்தியில் அந்த மாதிரியான மனப்பான்மை வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்த வளர்ச்சி தேசத்திற்கும் தொழிலுக்கும் பயன்படுமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு தேசத்தின் தொழிலாளர்களை மதிக்கின்ற தன்மையிலே கூட கோளாறு இருப்பதன் காரணமாக தொழில் துறையினர் பரவி யிருக்கிறது. 1967-ம் ஆண்டிலே அகிப்பட்டு, 1968-லே குறைந்திருக்கிறது என்று கூறினார்கள். எந்த அடிப்படையில் என்று கேட்டால் ஒரு தொழிலாளர் ஒரு மாதம் வேலை செய்து சம்பளம் கேட்டால், குறிப்பிட்ட 7-ம் தேதி, 10-ம் தேதி கொடுக்கக் வேண்டிய சம்பளம் கேட்டால் இப்போது இல்லை, 20-ம் தேதி கொடுக்கிறேன் என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு மாதம் பாடுபட்ட தொழிலாளிக்கு சம்பளம் கிடைப்பதில்லை. சட்டம் இருக்கிறது. அதை நாடிப் போக வேண்டுமென்றால் அவனிடம் பணம் இல்லை. அப்படியே போனாலும் ஒரு பத்து ரூபாய் அபராதம் முதலாளிக்கு விலும். இன்னும் அதிகமாக கேட்டால் ஆலையை இழுத்துப் பூட்டி விடுவேன் என்று அவர்களிடமிருந்து பதில் கிடைக்கின்றது ஏழை தொழிலாளர்களை பாதுகாக்க முடியாத நிலையிலே, அதிகாரிகளாலும், அரசாங்கத்தாலும் பாதுகாக்க முடியாத நிலையிலே சட்டத்தில் கோளாறு, வழக்கமாக வந்த பழைய மரபுகள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. தொழிலில் லாபம் அடைந்தால் தொழிலாளிக்கு சம்பளம் உண்டு, வகுத்த சட்டங்கள் உண்டு, உடன்பாடு காண்கின்ற சட்டங்கள் உண்டு. லாபம் வந்தால் தான் இதனையும் உண்டு. தொழில் நஷ்டம் அடைந்தால் தொழிலாளர் பெற்ற உரிமைகள் அத்தனையும் புறக்கணிக்க முயலுகிறார்கள். காரணம் என்ன என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். இன்ஷூரன்ஸுக்கு பணம் கட்டவில்லை யென்றால், வைத்திய வசதி தொழிலாளர்களுக்குக் கிடையாது என்று சொல்கிறார்கள். கோவாப்ரேடிவ் ஸ்டோருக்கு அந்தப் பணத்தைக் கட்டாததால் அவர்களுக்கு தானியம் கொடுப்பதில்லை. பிராவிடன் ஃபண்ட் எவ்வளவு ரூபாய்

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

[1969 மார்ச் 25]

மானேஜ்மென்டாரிடம் இருக்கிறது. அரசு கட்டச் செய்யவில்லை. இவ்வளவு வையும் வைத்திருக்கிறார்கள், இத்தகைய நிலைமை ஏன் ஏற்பட்டது என்று பரிசீலிக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. நஷ்டம் வருகின்றது. இதெல்லாம் கட்ட முடியாது என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். அதற்கு என்ன காரணம் சொல்பவர்கள்? தொழிலாளர்கள் நீங்கள் வேலைப் பளுவை அதிகமாகக் கொள்ள வேண்டும், அப்போது தான் லாபம் கிடைக்கும், சேல்ஸ் டாக்ஸ், இன்கம் டாக்ஸ் எல்லாம் அதிகமாகப் போய்விட்டது. நீங்கள் நினைக்கின்ற உரிமை கொடுப்பதற்கு இல்லை” என்று சொல்கிறார்கள். லாபம் அதிகமாக வந்துகொண்டிருந்த போது என்ன செய்தார்கள் வருடா வருடம் தொழிலுக்கு கேஷ்மநல் நிதி என்று ஒரு நிதி உண்டு. அந் நிதியை மூலதனமாக ஆக்கி அதற்குப் வட்டி எடுத்து மில்லின் லாபத்தைக் குறைத்தார்கள். 1949-ம் ஆண்டிலிருந்தே ஆலைகளுக்குச் சிக்கல் ஏற்பட்டுவிட்டது. தொழிலாளர்களுடைய பிராவிடண்ட் ஃபண்ட் நிதி சுரண்டப்பட்டிருக்கிறது அதன் பேரில் நடவடிக்கை ஏதாவது உண்டா? நடவடிக்கை எடுக்க முடியுமா? மாநில சர்க்காருக்கு அதிகாரம் கிடையாது. லாபம் வருகிற காலத்தில் முதலாளிகள் எதை வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம். நட்பம் வருகிற காலத்தில் தொழிலாளர்கள் தலைமேல் தான் கையை வைப்பார்கள். இந்த நிலைமையை இப்படியே விட்டு வைத்திருக்கலாமா? சித்திக்க வேண்டும்.

இன்று நாட்டில் இருக்கிற நிலைமை என்ன? உழைப்பவர்களுக்கு மதிப்பு கிடையாது. வெறும் ப்ரஸ்டிஜ் க்காக — போலி கௌரவத்திற்காக போராட்டங்கள் நடக்கின்றன. என்றால் தொழிலாளர்கள் எப்படி வாழ்வது? முதலாளிகள் சொல்கிறார்கள் எங்களுக்குக் கட்டுப்பாட்டுத் தான் வாழவேண்டும். இல்லையானால், நாங்கள் எப்படி கௌரவத்தை விட்டு வாழ்வது என்று கூறுகிறார்கள்? ஒரு தொழிலாளிக்கு சட்டப்படி இன்ன வேலை செய்ய வேண்டும் என்று இருக்கிறது. தான் முதலாளி என்பதற்காக தொழிலாளியிடம் நீ இன்ன வேலையைச் செய் என்கிறபோது சட்டத்தில் எனக்குள்ள வேலையைச் செய்கிறேன், அது என் வேலை இல்லை என்றால் என்ன தவறு? அதற்காக உடனே முதலாளிகள் “நான் சொல்வதை மீறினால் டிஸ்பின் என்று சொல்லி அவனை டிஸ்பின் செய்கிறார்கள். இது நியாயமா? தான் சொல்கிற வேலையைச் செய்யவில்லை என்றால் டிஸ்பின். தொழிற்சாலையில் வெல்பேர் ஆபீசர் என்று இருக்கிறார். அவர் முதலாளி செய்ததை சரி என்று விடுகிறார். அவரும் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால், பூர்வாங்க விசாரணை முடிந்துவிட்டதாகவே ஆகிவிடுகிறது. இது நியாயமான விசாரணைதான்? இன்றைக்கு பாட்டிகள் இது போன்று தான் ஒரு தலைப்படி விசாரணை நடக்கிறது. அவன் போய் கோர்ட்டில் வாதாடி வெற்றி பெறுவது என்றால் மூன்று வருஷமோ நான்று வருஷமோ ஆகிவிடும், சொல்ல முடியாது. ஒரு சின்ன உதாரணம். மேட்டுப்பாளையத்தில் ஒரு வழக்கு 10 வருஷகாலமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறது. சித்தித்துப் பாருங்கள். இந்த நிலைமை மாற்ற அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்தாக வேண்டும்.

மூடப்பட்ட ஆலைகளைத் திறக்க ஒரு கமிட்டி அமைத்து 12 ஆலைகள் பற்றி அந்த ரிப்போர்ட் கிடைத்திருக்கிறது. மறைந்த முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அந்தக் கமிட்டியின் ரிப்போர்ட் வந்த பிறகு பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று சொன்னார்கள். இப்போது தேசிய கார்ப்பரேஷன் என்று நடத்தி நன்றாக நடக்கக்கூடிய ஒன்றிறோடு மோசமான ஒன்றைச் சேர்த்து மூடப்பட்ட ஆலைகள் திறக்கப்படுவதற்கு முயற்சி செய்வதாக இருக்கிறது. இருக்கிற சிக்கலைத் தீர்க்க உடனடியாக முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி இல்லை என்று சொன்னால் அவர்களுக்கு ஏதாவது நிவாரணம் கொடுங்கள். இன்று ஆலை முதலாளிகள் நம்முடன் ஒத்துழைக்க முன் வருவதில்லை.

பல்லடத்தில் லட்சுமண மில்லில் இருக்கிற 5 சையிருகள் கூடாது என்று சொன்னால் உடனே மூடிவிட்டார்கள். ஐந்து சையிரு கட்டினால் தான் ஆலையைத் திறப்பேன் என்று சொல்லி விட்டார்கள்.

1969 மார்ச் 25]

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

அவர்கள் ஆலைகளில் போட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட மூலதனத்திற்கு மேலே ஒரு மடங்கு, இரண்டு மடங்கு அல்ல ஐந்து பத்து மடங்கு சம்பாதித்த பிறகும் தாங்கள் மூலதனம் போட்டதானால் உரிமை இருக்கிறது என்றால் அவர்கள் போட்ட மூலதனம் பத்து மடங்காகப் பெருக தங்கள் உழைப்பை நல்கிய தொழிலாளர்களுக்கு அதில் எவ்வித உரிமையும் இல்லை என்று நிலை இருக்கக்கூடாது. போட்ட மூலதனத்திற்கு மேலாக பதினைந்து, இருபது மடங்கு சம்பாதித்தாகி விட்டது என்றால் அந்த ஆலைகளில் உழைப்பையே பங்கு மூலதனமாக மாற்றுவதற்கு தொழிலாளர்களுக்கு உரிமை அளிக்கும் நிலையை சட்டபூர்வமாக நாம் கொண்டுவந்தாக வேண்டும். அப்போது தான் தேசத்தில் உற்பத்தி பெருகும், சமரச அதிகாரிகள் எடுக்கிற முயற்சுப் பலன் கிடைக்கும், தொழில் கோர்ட்டுகள் சாதகமான தீர்ப்பை வழங்கும். இன்றைக்கு பூர்வாங்க விசாரணை நடத்தப்பட்டிருந்தாலே போதும் என்கிற அளவில் தான் தொழில் கோர்ட்டுகள் தீர்ப்பு இருக்கின்றன. இந்த நிலையை மாற்ற முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரே நாளிலே மாற்றவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. இன்றைக்கு தொழிலாளர் சமூகம் நிலைகுலைந்து போய் இருக்கிறது . . . மணியடிக்கப்பட்டது.

*திரு. மு. சின்னசாமி: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு தொழிலாளர் அமைச்சர் அவர்கள் மன்றத்தில் கொடுத்திருக்கும் மாணியைத் ததை ஆதரித்து இதன் அடிப்படையில் ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னைப் பொறுத்த மட்டிலும் இந்த மன்றத்திலே நடந்த விவாதத்தில் அடிப்படையில் ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம், அல்லது ஒரு தொழிற்சாலைக்கு ஒரு சங்கம் என்ற பிரச்சினையில் என்னுடைய நேரத்தை எடுத்துக்கொள்வதில் மெத்த ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் இந்த நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு தொழிற்சங்க வளர்ச்சியானது 1955-ம் ஆண்டிற்குப் பிறகு தொழிற்சங்க அமைப்பில் சீர்குலைவு ஏற்பட்டுவிட்டது. என்பதைத் தான் பார்க்கிறேன். ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் என்று சொன்னால் அந்தத் தொழிற்சாலையில் இருக்கிற தொழிலாளர்கள் எந்த அமைப்புக்கு யார் அதிகம் வாக்குக் கொடுக்கிறார்களோ அந்த அமைப்பையே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று பொதுவுடமைக் கட்சியைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு திரு. பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிட்டார்கள். இருதய பூர்வமாக அந்தக் கருத்து நியாயந்தானது என்று கேள்வி எழுப்ப ஆசைப்படுகிறேன். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் அரசியல் வரலாற்றை பார்த்து, பங்குபெற்ற, நான் ஒரு பிரச்சினையில் தெளிவான முடிவுக்கு இந்த நாளும், மன்றமும் வந்தாகவேண்டும் என்று கருதுகிறேன். இவ்வளவு பெரிய கட்டிடம் மோசமாகச் சேதம் அடைந்திருக்கிற நேரத்திலே ஒரே ஒரு வெளிப்படியை மாத்திரம் சீர்திருத்தம் செய்துவிடலாம் என்பது உண்மைக்கு முரணான செயலாகும்.

தொழிலாளர் பிரச்சினை என்பது ஒரு சமூக நீதி, தொழிலாளர் பிரச்சினை இந்த நாட்டின் அரசியல் தத்துவம், தொழிலாளர் பிரச்சினை இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத் தத்துவம், இதனையையும் உள்ளடக்கி இந்த பிரச்சினையை பார்க்கவேண்டுமே தவிர பத்து லட்சம் தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினை இது என்று மட்டும் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் பார்க்கவும் முடியாது. பார்ப்பது அரசியல் விஞ்ஞானத்திற்கு விரோதமானதும் ஆகும். எனவே தொழிலாளர் பிரச்சினை என்று சொன்னால் தொழிற்சாலைக்கு அப்பால், புறத்து வாழ்வில் இருக்கிற அரசியல்வாதி ஒருவரது தலைமையின் கீழே தான் இயங்கியாக வேண்டும். ஒரு தொழிற்சாலைக்கு இன்றைய இந்தியா விலே நிச்சயமாக தொழிற்சாலைக்குள் வேலை செய்யும் ஒரு தொழிலாளர் ஒருவரே தலைமை தாங்கும் நிலை ஏற்படவில்லை. ஒரு அரசியல்வாதி ஒரு தொழிற்சாலையில் ஒரு தொழிற்சங்கத்தை ஒருவாக்குவதற்கு

[திரு. மு. சின்னசாமி]

[1969 மார்ச் 25]

முன் வந்து வேலை செய்தாக வேண்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக கோவை மாவட்டம் பஞ்சாலை தொழிற்சங்கத்தை அமைக்க எத்தனையோ நாட்கள் தொடர்ந்து பாடுபட்டு, என் நினைவு உதவி செய்தால் மறைந்த மாபெரும் தலைவர் எம். ஜி. ராமசாமியின் முயற்சியால், பஞ்சாலை தொழிற்சங்க ஸ்தாபனம் உருவாயிற்று. அது ஒரு தேசிய ஸ்தாபனமாக, விடுதலைக்குத் தலைமை தாங்கும் ஸ்தாபனமாக, நல்ல மரபினைக் கொண்ட அரசியல்வாதிகள் அடங்கிய தாய்மை ஸ்தாபனமாகக் கோவையிலே இருந்து கொண்டிருந்தது. இன்றைக்கு அந்த ஸ்தாபனத்திலே பிரஜா சோஷலிஸ்ட்ஸ் தலைமை தாங்கி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது கோவையிலே தான் எத்தனை சங்கங்கள்? அதற்கு அரசியல் கட்சிகள் காரணமா அல்லது அரசுப் பொறுப்பேற்றிருக்கிற ஆட்சி காரணமா என்பதை மனம் விட்டுச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். கோவை பஞ்சாலையைத் தொழிலாளர் சங்கம், கோவை ஜில்லா மில் தொழிலாளர் சங்கம், கோவை ஜில்லா தேசியத் தொழிலாளர் சங்கம் என்று அரசியல் கட்சிகள் இடம் வகிக்கின்ற நிலைமையினைப் பார்க்கும்பொழுது ஒன்று, இரண்டு, மூன்றாக உடைந்து தொழிற்சங்கங்கள் இரண்டு, மூன்று என்ற அளவிலே ஒவ்வொரு இடத்திலேயும் இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே நாம் பார்க்கிறோம். என்னைப் பொறுத்த வரையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு, எந்தவிதமான கருத்துவேறுபாட்டிற்கும் இடமிலாமல் பரிபூரணமாக சோஷலிஸ்ட் அமைப்பிலே நம்பிக்கை கொண்டிருக்கின்ற அரசாகும். எனவே இடது புறம் போவதா அல்லது வலது புறம் போவதா என்ற நிலைமைக்கே இடமில்லை. நடுநிலைமையில் போகின்ற நிலையும் இல்லை. ஒரு சாலையிலே இடது புறம் போனால் பாதுகாப்பு இருக்கும். வலது புறம் போனால் பாதுகாப்பு இருக்கும். அப்படியில்லாமல் நடுநிலைமையிலே போனால் உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்படும் என்பது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கருத்திருமறுக்குக் கூடத் தெரியும். எனவே திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசின் அரசியல் கொள்கை, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசின் பொருளாதாரக் கொள்கை, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசின் தொழிலாளர் கொள்கை, ஒரு பக்கம் போகின்ற அமைப்பே ஒழிய இரண்டு பக்க முமோ அல்லது மத்தியிலோ போகக்கூடிய அமைப்பல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுது இருக்கின்ற பிரச்சினை என்ன?

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் நம்முடைய பூர்வீக சன்மானம். அந்தச் சட்டத்தின் கூட்டிலே அதிகார வர்க்கம் அடங்கிக் கிடக்கிறது. ஒரு பிரச்சினையை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு அதிகாரி என்ன செய்யலாம் என்று பார்க்கிற நேரத்தில் ஒரு பக்கம் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டப் புத்தகமும் மற்றொரு பக்கம் தொழில் சட்டப் புத்தகமும் இருக்கின்றன, இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள கைதிகளாக, கைதிகள் என்று சொன்னால் தவறாக இருக்கலாம், அடிமைகளாக இருக்கிறார்கள் என்று தான் சொல்லவேண்டும். அந்தக் கூட்டிலிருந்து விடுபட்டு என்னைக்கு அந்த அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுகிறோமோ அன்றைக்குத் தான் இந்தப் பிரச்சினை முழுக்கத் தீர்க்கப்படுமே தவிர, அதற்கு முன்னால் செய்வதெல்லாம் தலை வலிக்கு மருந்து போடுவது போல் தான் இருக்கும். தொழிலாளர் அரசு என்று சொன்னால் முழுக்க முழுக்க உற்பத்திச் சாதனங்களை நாட்டுடைமையாக்கி புதிதாக எல்லாம் செப்பணிப்பட்டு நிலைமை வந்தால் தான் அதிலே ஒரு அடி எடுத்து வைத்ததாக இருக்கும். அப்படி அந்தக் கூட்டிலே இருந்து விடுபடாமல் அதிலிருந்துகொண்டே காரியங்களைச் செய்வோமானால் அது ஒரு அடிகூட எடுத்துவைக்கமுடியாத நிலைமையைத் தான் தோற்றுவித்துக்கொண்டிருக்கும். தோழைமைக் கட்சியைச் சேர்ந்த தோழர் ஒருவர் தன்னுடைய குடும்பத்தையும் மற்ற எல்லாவற்றையும் இழந்து விட்டு வெளியேறிய காட்சியைப் பார்த்து விட்டுத்தான் நான் இதைச் சொல்லுகிறேன்.

1969 மார்ச் 25]

[திரு. மு. சின்னசாமி]

சோஷலிஸ சமுதாயத்தை அமைக்கவேண்டுமென்பதை ஏற்றுக் கொண்டுள்ள மாநில அரசு மத்திய அரசை எதிர்பார்த்து, எதிர்பார்த்துக் காரியங்களைச் செய்வது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. மாண்புமிகு காங்கிரஸ் நண்பர்கள் வருத்தப்படமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். பஞ்சாலைத் தொழில் நெருக்கடியைப் பற்றி அவர்கள் ஏதோ அங்கலாய்த்துக்கொண்டார்கள். நான் கிண்டல் செய்யவில்லை. உண்மையிலேயே அவர்களிடம் கேட்கிறேன். ஒரு முப்பது நாட்களுக்கு மத்திய சர்க்காரிலே இருக்கிற தொழில் அதிகாரத்தை எல்லாம் மாநில அரசுக்குக் கொடுத்துவிடும்படி டெல்லிப் பேரரசிடம் சொல்லுங்கள். அடுத்த 24 மணி நேரத்திலே கோவைப் பஞ்சாலைத் பிரச்னை தீரும். 1944-ம் ஆண்டு முதல் 1949-ம் ஆண்டு முடிய ஐந்து ஆண்டுக்காலத்திற்கு ஒரு பொற்காலம் இருந்தது. அப்பொழுது ஐந்து லட்சம் மூலதனத்திலே தொழிற்சாலை ஆரம்பித்து 25 லட்சம் சம்பாதித்து விடும் முதலாளிகள் அந்தக் கேபிடல் இன்வெஸ்ட்மெண்டை வேறு பகுதியில் போட்டு சமூகத்தின் விரோதிகளாக இருக்கிறார்கள். அந்த ஒரு மாதத்திற்குள்ளாக அவர்கள் எல்லாம் சிறையிலே போடப்படுவார்கள். அவர்களுடைய சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்படும். அப்பொழுதுதான் இந்தப் பிரச்னை தீரும். அப்படியில்லாதவரை இப்படியும் நாடகம் தான் பெரும்பாலும் இருக்கும். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் உள்ள இடது சாரிக் கூட்டங்களும் சோஷலிஸ சக்திகளும் நாமும் ஒருங்கிணைந்து ஒரு தெளிவான கண்ணோட்டத்தோடு 1972-லே டெல்லியிலே உட்கார்ந்து செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் செய்தால் இந்தப் பிரச்னை தீரும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : நாடகம் நடத்துவதாகச் சொன்னார்கள். நாடகம் நடத்துவது அவரா? வேறு யார் என்பதையெல்லாம் சொல்ல வேண்டும்.

திரு. மு. சின்னசாமி : நான் அரசியல் நாடகத்தைத்தான் குறிப்பிட்டேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : நாடகம் நடத்துவது என்பது பார்லிமென்டரி வேர்டா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் எங்களுக்கு எஜமானர்கள் அல்ல, அவர்களுக்குத்தான் எஜமானர்கள், எனவே அவர்கள்தான் நாடகம் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

திரு. மு. சின்னசாமி : அரசியல் நாடகம் என்று சொன்னேன். அவர்கள் எங்களுக்கு எஜமானர்கள் அல்ல.

***திரு. சி. நஞ்சன் :** தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய கட்சியை சேர்ந்தவர்கள் கொடுத்துள்ள வெட்டுத் தீர்மானங்களை ஆதரித்துச் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருப்பதால் அவர்களுக்கு எந்தவிதமான வசதியும் இல்லாமல், அவர்கள் சொந்த ஊரிலே இருப்பதற்கு வீடு இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில், அவர்களுடைய குடும்பங்கள் அவதிப்படுகின்ற நிலைமையானது இருக்கிறது. ஒரு குடும்பத்தில் 10 பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் இரண்டு பேர்கள் அல்லது மூன்று பேர்கள்தான் வேலை செய்யக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு வேலை இல்லை. இதற்கு காரணம் என்னவென்றால், ஒரு தோட்டத்தில் 400 ஏக்கர் என்று இருந்தால் ஒரு ஏக்கருக்கு மினிமம் இத்தனை ஆள் என்று பதிவு செய்துகொள்கிறார்கள். எனவே மற்றவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. அதனால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகமாக இருக்கிறது. இதற்கு ஒரு வழிவகை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும்.

[திரு. சி. நஞ்சன்]

[1969 மார்ச் 25]

நீலகிரிப் பகுதியிலே தேயிலைத் தோட்ட அதிபர்களிடத்தில் ஆயிரம் கணக்கில் வேஸ்ட் லேண்ட்ஸ் இருக்கின்றன. அந்த லேண்டை தொழிலாளர்களுடைய குடும்பத்திற்குக் கொடுத்தால் அதிலே அவர்கள் உணவு தானியங்கள் பயிர் செய்து நன்மையடைவார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்த விஷயத்திலே அரசாங்கம் முன் நின்று நல்ல ஒரு ஆதரவை வழங்கினால் நன்றாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

அமைதியாக நடக்கக்கூடிய தொழில் தேயிலைத் தோட்டத் தொழில்தான். அந்தத் தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச ஊதியம் கூடக் கிடைக்கவில்லை. ஒரு ஆண் தொழிலாளருக்கு 2.50 என்றும், பெண் தொழிலாளருக்கு 2.01 என்றும் கொடுக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சினையில் அரசாங்கம் ஈடுபட்டு, முடிவு எடுக்க வேண்டும். அண்டை மாநிலமான கேரளத்திலே 3.50 என்ற அளவிலே கொடுக்க வேண்டுமென்று வேஜ் போர்டுக்கு அரசாங்கம் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். அதே போல் இந்த மாநிலத்திலும் சிபார்சு செய்ய வேண்டும். 3.50 என்ற அளவுக்கு இல்லாமல் குறைந்த பட்சம் கூலி 4.00 என்ற அளவிலே சிபார்சு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வசதி கிடையாது. லேபர் ஆக்ட்டைப் பார்க்கிற நேரத்திலே அவர்கள் இப்பொழுது வசிக்கக் கூடிய வீடுகள் சரியாக இல்லை என்பது என்னுடைய வாத்தம். பத்து சதுர அடி அகலத்தில் வீடு இருந்தால், 10, 15 பேர்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், அது சட்ட விரோதமான செயல். இந்தச் சட்ட விரோதமான செயலைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு பிளான்டேஷன் இன்ஸ்பெக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்தந்த எஸ்டேட்டுகளிலே எப்படியெல்லாம் வீட்டு வசதி இருக்கிறது என்பதை ஆராய்ந்து அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தேயிலைத் தோட்டத்திலே இருக்கக்கூடிய சூப்பர்வைசர்கள், ஸ்கில்ட் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய சம்பளம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. அதை உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தேயிலைத் தோட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு உணவு தானிய விஷயத்தில் பற்றாக்குறையால் அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு பாதி ரேஷன் அதாவது 1,200 கிராம் கொடுத்தால் அதிலே பாதி 600, 700 கிராம் என்ற அளவிலே கொடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். என்ன காரணம் என்று தெரியவில்லை. இப்போது ஒரு வாரத்திற்கு 1200 கிராம் கொடுக்கிறார்கள். அதையும் சிறிது சிறிதாக வாரத்தில் இரண்டு மூன்று தடவையாகக் கொடுக்கிறார்கள். இதனால் தொழிலாளர்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு வாரத்திற்கு ஒரு முறைதான் சோத்துப் படி கொடுக்கிறார்கள். அந்த ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் அவர்கள் வாங்கிக்கொண்டால்தான் கஷ்டம் இல்லாமல் இருக்கும். அரசாங்கம் இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர் ஒருவர் பிரசவ அலவன்ஸ் பற்றிச் சொன்னார்கள். நாடு சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்னால் ஒரு பெண் தொழிலாளிக்கு பிரசவம் ஏற்பட்டால், ஆண் குழந்தைக்கு 5 ரூபாய் என்றும், பெண் குழந்தைக்கு 3 ரூபாய் என்றும் கொடுத்து வந்தார்கள். நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு காங்கிரஸ் அரசாங்கம் தொழிலாளர்களுடைய முன்னேற்றத்திலே அக்கறைகொண்டிருந்ததன் காரணமாகப் படிப்படியாக அதை 63 ரூபாய் பிரசவ அலவன்ஸ் என்ற அளவுக்கு உயர்த்தியிருக்கிறது. தொழிலாளர் பிரச்சினையிலே இந்த அரசாங்கம் நல்ல கவனத்தைச் செலுத்தி தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும், காப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும், விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் நல்லதொரு திட்டத்தைத் தீட்டி இந்த அரசாங்கம் தொழிலாளர் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

1969 மார்ச் 25]

[திரு. சி. நஞ்சன்]

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் பகுதியில் போக்கு வரத்து வசதி மிக்க குறைவாக இருக்கிறது. அந்தத் தொழிலாளர்கள் ஒரு வாரத்தில் ஏழு நாட்கள் வேலை செய்துவிட்டு கடைசி நாளன்று சந்தைக்குச் செல்ல வேண்டுமென்றால், நல்ல பஸ் வசதி இல்லை. தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் அவர்களுக்கு நல்ல பஸ் வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

தோட்டத்தொழிலாளர்களுக்கும் மாணேஜ்மென்டாருக்கும் இடையே நடக்கக் கூடிய சம்பவங்கள் வருந்தத்தக்க நிலைமையில் இருக்கின்றன. தொழிலாளர்கள் டிஸ்ட்ரிக்ட் செய்வது, சல்பெண்ட் செய்வது என்குயரி செய்வது ஆகிய விஷயங்களில் தொழிலாளர்களுக்குக் கஷ்டமான நிலை இருக்கிறது. ஒரு தொழிலாளியை என்குயர் செய்யவேண்டுமென்றால், 15 மைல் 20 மைலுக்கு அப்பால் குறிப்பிட்ட நாளில் லேபர் ஆபீசரைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ற உத்தரவை அனுப்புவார்கள். அந்தத் தொழிலாளி குறிப்பிட்ட அந்த நாளில் அவ்வளவு தொலைவு செல்வதற்கு வசதி இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகின்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு லேபர் ஆபீசருக்கும் ஜீப் கொடுத்து அவர்கள் என்குயரி செய்வதற்கோ மற்றப்படி அவர்களையும் நலனைக் கவனிப்பதற்கோ, அந்தந்த எஸ்டேட்டுகளுக்கே சென்று தொழிலாளர்களை விசாரிக்க கூடிய அளவுக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். மாணேஜ்மென்டார், தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள், தொழிலாளர்கள் ஆகியோருடன் கலந்து பேசி முடிவெடுப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும். பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுக்கும், தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையே சம்பளம் எவ்வளவோ மாறுபாடு இருக்கிறது. ஆகையால், இவர்களுக்கும் சம்பளத்தைக் கூட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஓவாலி பகுதியில் இருக்கும் மாணேஜ்மென்ட் தங்களுக்குச் சொந்தமான பூமியில் விலை மதிக்கவொண்ணாத பல ஆயிரக் கணக்கான மரங்களை வெட்டி அந்தப் பணத்தை அக்கவுண்டில் வைக்காமல் கள்ள கணக்கில் வைத்திருக்கிறார்கள். அரசாங்கம் அந்தக் கணக்கை கண்டு பிடித்தால், அரசாங்கத்திற்கு வருமானம் வரும் என்று கருதுகிறேன். அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.....(மணி அடிக்கப்பட்டது).

திரு. ஆலடி அருண் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களை இந்த மேலான அவையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன்.

புதிதாக கடந்த இரண்டாண்டுகளாகப் பொறுப்பேற்றிருக்கிற திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு, எழை எளிய பாட்டாளி மக்கள், உழைக்கின்ற சமூகம் ஆகியோரின் பேராதரவோடு இந்த அரசாங்கத்தை நடத்திச் செல்லுகிறது என்பது நாடறிந்த உண்மை. இந்த அரசாங்கத்திற்குத் தொழிலாளர்களின் துணை இருக்கக் கூடாது, உழைப்பாளிகளின் உதவி இருக்கக்கூடாது, பாட்டாளிகளின் பக்கத் துணை இருக்கக் கூடாது என்பதிலே காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்ட காங்கிரஸ் நண்பர்கள், இந்த அரசாங்கம் தொழிலாளர்களுக்கு எதிரானது, பாட்டாளிகளின் பக்கமே திரும்பாது என்ற அடிப்படையில் இந்த அரசாங்கத்திற்கு எதிராக தொழிலாளர்களைத் தூண்டிவிடும் நோக்கத்தோடு இன்றையதினம் பஞ்சாலைப் பிரச்சினையை மையமாக வைத்து அரசியல் இலாபத்தைப் பெற முயற்சிக்கிறார்கள்.

இன்றையதினம் தமிழகத்திலே மூடிக் கிடக்கிற ஆலைகளைக் குறித்து, அவற்றின் நிலைமை குறித்து, அவற்றைத் திறப்பதற்குத் தமிழக அரசு எடுத்திருக்கிற நடவடிக்கைகள் குறித்து எல்லாம் ஏற்கனவே இந்த மாமன்றத்திலே முன்னாள் தொழிலாளர் நல அமைச்சரும், தொழில் அமைச்சரும், தெளிவான முறையில் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். மூடிக் கிடக்கும் ஆலைகளுக்குப் பொறுப்பாளி யார்? ஆலைகளைத் திறக்க தமிழக அரசு என்ன வழிகளை ஏற்றுக்கொண்டது? ஆலைகளைத் திறப்பதற்காக மின்சாரக் கட்டணத்திலே சலுகை அளிக்கத் தயாராக இருந்தது. அந்தத் தொழிலாளர்களின் துயரத்தைத் துடைக்க வேண்டுமென்ப

[திரு. ஆலடி அருணா]

[1969 மார்ச் 25]

தற்காக என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றியெல்லாம் அமைச்சர்கள் தெளிவாக இந்த மாமன்றத்திலே எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்காரின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டிருக்கிற நிலையில் மாநில அரசு என்னென்ன உதவிகளைச் செய்ய முடியுமோ, அவ்வளவையும் தரத் தயாராக இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இத்தனை விளக்கத்திற்குப் பிறகும் காங்கிரஸ்காரர்கள் இந்த ஆலைகள் மூடிக் கிடப்பதற்கு மாநில சர்க்கார்தான் பொறுப்பாளி, எப்பரல் மாதம் 13-ம் தேதிக்குள் ஆலைகளைத் திறக்காவிட்டால் ஆர்ப்பாட்டம் செய்வோம், ஆலைகளைத் திறப்பதற்காக போராட்டம் நடத்துவோம் என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்காருடைய தவறுகளை, மத்திய சர்க்காருடைய கையாலாகாதத்தைத் தமிழக சர்க்கார் சுட்டிக்காட்டி, தமிழக அரசைப் பொறுத்த வரை என்னென்ன நடவடிக்கைகளை எடுத்திருக்கிறது என்பதையும் கூறிய பிறகு மத்திய சர்க்காரைத் தட்டிக் கேட்கத் தெரிய மற்றவர்களாக மாநில சர்க்கார்தான் பொறுப்பு என்ற முறையிலே பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஊருக்கு இளைத்துவன் பின்னையார்கோவில் ஆண்டி என்பது போல் மாநில சர்க்காரைத் திட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மாநில அரசு அதற்கான விளக்கங்களைத் தெளிவாக வைத்திருக்கிறார்கள். ஆலைகள் திறக்கப்பட வேண்டுமென்ற நியாயத்தை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு இந்த அரசு என்னென்ன நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமோ அவ்வளவையும் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் நம்முடைய வாதத்தை, நம்முடைய நியாயத்தை காங்கிரஸ் நண்பர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தூங்குபவனைத்தான் எழுப்ப முடியுமே தவிர, தூங்குபவனைப் போல் நடிப்பவனை எழுப்ப முடியாது.

காங்கிரஸ்காரர்கள் இந்தப் பிரச்சினையைப் பக்க பலமாக வைத்து அரசியல் லாபத்தைப் பெற முடியுமா என்று பார்க்கிறார்கள். அந்த வகையிலே போராட்டத்திலே குதிக்கப்போவதாக அரசாங்கத்திற்கு எச்சரிக்கை விடுத்து, தீர்மானம் நிறைவேற்றி இருக்கிறார்கள். போராட்டத்தைத் துவங்குகின்ற வகையில் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக இந்த அரசாங்கமோ, அதற்குப் பக்க பலமாக இருக்கிற இயக்கமோ, அதற்குப் பக்க பலமாக இருக்கிற பொதுமக்களோ, துனியும் கவலைப்பட மாட்டார்கள். சட்டம் இருக்கிறது. போலீசார் இருக்கிறார்கள், நீதிமன்றம் இருக்கிறது, சிறைச்சாலை இருக்கிறது, அங்கே நிறைய இடமும் இருக்கிறது. அவர்களுடைய போராட்டத்தைப் பற்றிப் பொருப்படுத்தவில்லை. பிரச்சினையின் நியாயத்தை அவர்கள் உணர வேண்டும். இந்த நிலைமைக்குப் பொறுப்பாளி யார் என்பதை அவர்கள் உணரவேண்டும்.

எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்பு விவாதத்தில் குறிப்பிட்டார்கள். மகாராஷ்டிரத்திலும், குஜராத்திலும் மூடப்பட்ட மில்களைத் திறக்கவில்லையா? தமிழகத்திலே மூடும் என் தயக்கம் காடப்படுகிறது? என்று கேட்டார்கள். ஏதோ நாம் பதலனிக் முடியாத கேள்வியை, ஆயிரம் தலைவாங்கி அபூர்வ சிந்தாமணி கேட்டுவிட்ட போல் கேட்டதாக எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டார்கள். மகாராஷ்டிரத்தில் மூடப்பட்ட ஆலைகள் எத்தனை? குஜராத்தில் மூடப்பட்ட ஆலைகள் எத்தனை? அவற்றைத் திறப்பதற்கு எப்படி முயற்சித்தார்கள்? அங்கே மூடப்பட்டுள்ள ஒரு ஆலையைத் திறப்பதற்குத் தேவையான நிதி எவ்வளவு? இங்கே மூடப்பட்டுள்ள ஆலைகளில் ஒரு ஆலையைத் திறப்பதற்குத் தேவையான நிதி எவ்வளவு? எதிர்க் கட்சியினர் நாணயத்தின் மீது நம்பிக்கையுள்ளவர்கள், தெய்வ பக்தி உள்ளவர்கள், மனச்சாட்சியோடு பதில் சொல்லட்டும். மகாராஷ்டிரத்தில் திறக்கப்பட்டது ஒரே ஒரு ஆலை. அந்த ஒரு ஆலை கூட நடத்தில் ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது.

இங்கு ஒரு ஆலையைத் திறந்துவிட்டால் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அதை ஒப்புக் கொண்டு விடப் போகிறாரா? இல்லை. வட நாட்டை விட இங்கு பிரச்சினை சிக்கலாக இருக்கிறது. ஆக, தொழிலாளர்களையும் காப்பாற்றியாக வேண்டும், நிதி நிலைமையையும் பேணியாக வேண்டும் என்று இந்த அரசு தன் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட முறையில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கும்போது காங்கிரஸ்காரர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்?

1969 மார்ச் 25]

[திரு. ஆலடி அருணா]

படி அரிசி போடாதே, பஞ்சாலையைத் திற என்று சொல்லட்டும். பி.யு.லி-க்கு இலவசப் படிப்பு கொடுக்காதே, பஞ்சாலையைத் திற என்று சொல்லட்டும். மருத்துவ மானியக் கோரிக்கையைக் குறையுங்கள், பஞ்சாலையைத் திற என்று சொல்லட்டும். எப்படி அப்படிச் சொல்ல முடியும் அவர்களால்? எந்த மானியம் வந்தாலும் இவ்வளவுதானா, இதற்கு மேல் கிடையாதா என்று அரசின் கஜானாவைக் காலி செய்யும் கண்ணோட்டத்தில் இருக்கிறார்கள். இந்த அரசு திவாலாகாதா என்று ஆசைப்படுகிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் தான் அவர்கள் எந்தப் பிரச்சினையையும் அணுகுகிறார்கள்.

தமிழக அரசு தொழிலாளர்களின் அரசு என்ற அடிப்படையில் அவர்களின் துயரத்தைத் துடைக்க கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற அடிப்படையில் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண்பதில் முயற்சி எடுத்து வருகிறது. இன்றைய ஒரு விசித்திரமான நிலை என்னவென்றால், தொழிற்சாலைகள் துவங்குவதற்கு அனுமதி கொடுப்பது மத்திய அரசு அதற்கான சட்டங்களை வகுப்பது மத்திய அரசு. ஆனால் தொழிலாளர்கள் துன்பத்தில் தூக்கி யெறியப்படும்போது அவர்களைக் காப்பாற்றித் தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகிறது மாநில அரசு. சுதந்திரத்தை அனுபவிப்பது ஒரு சர்க்கார், உரிமைகளை அனுபவிப்பது ஒரு சர்க்கார், ஆனால் கடமையை நிறைவேற்றித் தீர வேண்டிய இக்கட்டுக்கு தள்ளப்படுவது இன்னொரு சர்க்கார். இதை வேறு வழியில் சொல்லப்போனால், காதலிப்பவன் ஒருவன் பின்னைய வளர்ப்பவன் மற்றொருவன். உரிமைகளை அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டு கடமையை நிறைவேற்றித் தீர வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகும்.

மாநில அரசின் மீது காங்கிரஸ் கட்சி நண்பர்கள் பாய்கிறார்கள் என்றால் அது நியாயமா, அது முறையா? இருபது ஆண்டுகளாக ஆட்சியில் இருந்தவர்களுக்கு நிர்வாகச் சிக்கல்கள், நிர்வாக சிரமங்கள் தெரியாமல் போய் விட்டதா? அவர்கள் ஆட்சியில் இருந்தபோது எட்டு ஆலைகள் மூடப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அவர்கள் ஐந்து என்று சொல்கிறார்கள். இப்போது 28 ஆலைகள் மூடப்பட்டிருப்பதை 35 ஆலைகள் என்று சொல்கிறார்கள். நான் எண்ணிக்கையைப் பற்றி கவலை கொள்ளவில்லை, அவர்கள் எண்ணத்தைப் பற்றித்தான் சொல்கிறேன். எட்டு ஆலைகள் மூடப்பட்ட அந்தக் காலத்தில் அப்போதிருந்த பெரு மதிப்பிற்குரிய பக்தவத்சலம் அவர்கள் சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கைகள் என்ன? இதே மன்றத்தில் அவற்றைத் திறக்க முடியாது என்று அவர்கள் பச்சையாகச் சொல்லவில்லையா? அந்த ஆலைகளைத் திறக்கப் போவதில்லை, யார் அதைப் பற்றிக் கேட்க என்று பகிரங்கமாகச் சொல்லவில்லையா? அன்று அப்படிப்பட்ட பதிலைச் சொல்லிவிட்டு இன்று ஆர்பாட்டம் நடத்தப்போகிறோம் என்று முழுங்குகிறார்கள். யாரை ஏமாற்ற, எந்த அரசியல் இலாபத்திற்காக இதைச் சொல்கிறார்கள் என்று கேட்கிறேன்.

பீடித் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினை பற்றி இந்த மன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவது என் தலையாயக் கடமையாகும். ஒரு புறத்தில் தொழில் நெருக்கடி. அதன் அடிப்படையில் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இன்னொரு பக்கத்தில் தொழில் வளர்ச்சி என்றாலும் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நெல்லை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் 75,000 பீடித் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். பீடித் தொழிலாளர்கள் என்றவுடன் வட ஆற்காடு, தென் ஆற்காடு, சேலம், சென்னை, செங்கல்பட்டு மாவட்டங்களிலும் பீடித் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கும் நெல்லை மாவட்டத்தில் உள்ள பீடித் தொழிலாளர்களுக்கும் ஒரு வித்தியாசம் இருக்கிறது. இன்று அந்தத் தொழில் இருப்பவர்களில் 90 சத வீதம் பேர்கள் ஆண்கள். ஆனால் நெல்லை மாவட்டத்தில் இந்தத் தொழிலில் இருப்பவர்கள் முழுக்க முழுக்க தாய்மார்கள். ஆகவே, இந்த பீடி முதலாளிகள் இன்றைய தினம் கொள்ளைக்காரர்களைப் போல

[திரு. ஆலடி அருணா]

[1969 மார்ச் 25]

இருக்கிறார்கள். துணிந்து சுரண்டுகிறார்கள். சட்ட விரோதமான செயல்களில் அவர்கள் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கம் குறைந்தபட்சக் கூலியை கடந்த ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் வெளியிட்டது. முக்கூடலில் உள்ள பீடி சக்கரவர்த்தி என்று சொல்லப்படுகிற கம்பெனியார் அந்த குறைந்தபட்ச கூலியை மூன்று மாதங்களுக்கு பின்னால்தான் அமல் செய்தது.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, நண்பர் ஆலடி அருணா அவர்கள் பேசுகிற நேரத்தில் பீடி முதலாளிகள் கொள்ளைக்காரர்களைப் போல் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அந்த வார்த்தையை நம் மன்றத்தில் பயன்படுத்த தேவையில்லாத ஒன்று. அதை அவர்கள் தயவு செய்து திரும்பப் பெற்றுக் கொள்வது நம்முடைய மரபைக் காப்பாற்றுவதாக அமையும்.

திரு ஆலடி அருணா : முதல் அமைச்சர் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அந்த வார்த்தையை திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். கடந்த ஜூலையில் அரசாங்கத்தாரால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட குறைந்தபட்ச கூலியை டி. பி. சொக்கலால் கம்பெனியார் மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் அமல் செய்தார்கள். மூன்று மாதங்கள் கழிந்த பிறகாவது செய்தார்களே அந்த கம்பெனியைத் தவிர நெல்லை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் வேறு எந்தக் கம்பெனியும் இதுவரை பீடித் தொழிலாளர்களுக்கு அந்த குறைந்த பட்சக் கூலியைக் கொடுக்கவில்லை. இதுசாதாரண விஷயமாகத் தெரியலாம். ஆனால் இது ஒரு பயங்கரமான பிரச்சினை. 75,000 தொழிலாளர்கள் அரச நிர்ணயித் திருக்கும் குறைந்தபட்சக் கூலியை பெற முடியாத ஒரு நிலை இருக்கிறது. அங்குள்ள பீடிக் கம்பெனிகள் 1958-க்கு முன்னால் இருந்த குறைந்த பட்சக் கூலியைக் கூட தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்காமல் காலம் கடத்தி வந்தார்கள். 1963-ல் தான் அந்த குறைந்தபட்சக் கூலியை அவர்கள் அரசியல் காரணங்களுக்காக கொடுக்க முன் வந்தார்கள். அதே எண்ணத்தில் இந்த அரசு நம்மை தட்டிக்கேட்காது, எதையும் நாம் செய்யலாம் என்ற எண்ணத்தில் குறைந்த பட்ச கூலியைக்கூட அவர்கள் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள்.

சொக்கலால் கம்பெனியார் குறைந்த பட்ச கூலியை மூன்று மாத காலம் அமல் செய்யாததால் 11 லட்சம் ரூபாய் அளவிற்கு இந்த பாக்கி இருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக அங்குள்ள சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் யிங்குள்ள லேபர் கமிஷனருக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். இதன் அடிப்படையில் நாங்கள் வழக்குகள் தொடங்கவேண்டும், அப்படி வழக்குகள் தொடங்குவதற்கு எங்கள் கையில் உள்ள அதிகாரிகளை வைத்து எதையும் செய்யமுடியவில்லை, ஆகவே புதிதாக சில அதிகாரிகள் தேவை என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அதை இந்த அரசு செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எனக்குமுன் பேசிய காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர் திரு காசிராமன் அவர்கள் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். வெயிட்ஸ் அன்ட் மெஷர்ஸ் இலாகாவையும், தொழிலாளர் நல இலாகாவையும் பிரிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இது பற்றி நான் ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். இப்போது ஒரு மாவட்டத்தில் ஐந்தல்லது ஆறு அலிஸ்டெண்ட் இன்ஸ்பெக்டர்ஸ் ஆஃப் லேபர்தான் இருக்கிறார்கள். இந்த ஐந்து ஆறு பேர்களை வைத்துக்கொண்டு முகத்தலளவையும் பார்க்கவேண்டும், நிறுத்தலளவையும் பார்க்கவேண்டும், அதோடு ஷாப் ஆக்ட் நல்ல முறையில் செயல்படுத்தப்படுகிறதா என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். எப்படி அவர்களால் இவ்வளவு காரியங்களையும் செய்ய முடியும் என்று பார்க்க வேண்டும். ஆகவே, ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கும் ஒரு அலிஸ்டெண்ட் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் லேபர் தேவை. இவ்வளவு பெரிய பொறுப்பை எப்படி அரசு ஏற்க முடியும் என்று அரசு ஆச்சரியப்படலாம். பஞ்சாயத்து யூனியன்

1969 மார்ச் 25]

[திரு. ஆலடி அருணா]

கனின் ஈ. ஓ. ஃபார் இன்டஸ்ட்ரீஸ் இருக்கிறார்கள். ஈ. ஓ. ஃபார் எட்டியுக்கேஷன் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எதற்காக இருக்கிறார்கள் என்பது நாடறிந்த உண்மை. அந்த பதவியில் இருப்பவர்களை உடனடியாக இந்தத் தொழிலாளர் நல இலாகாவிற்கு எடுத்து அதன் மூலம் இந்தத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும்.

நம் தொழிலாளர் பிரச்சினையில் அடிப்படையில் ஒரு சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்று அரசாங்கம் எதையும் செய்ய முடியாததொரு நிலை இருக்கிறது. தொழிலாளர் நல இலாகாவால் என்ன செய்ய முடியும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். தொழிலாளர்கள் தலைவர்களையும் முதலாளிகளையும் கூப்பிட்டு இப்படி நடக்கக் கூடாது என்று ஊரில் நாடாண்மை வழக்குகள் பேசுவது போல் நாடாளுநர் அரசு செய்யவேண்டிய ஒரு சோகச் சூழ்நிலை இருக்கிறது. காரணம், இன்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்ப்யூட்ஸ் ஆக்ட் ஒரு முதலாளித்துவ அரசாங்கத்தால் தயாரிக்கப்பட்டது. அந்தச் சட்டத்தை வைத்துக் கொண்டு, அந்த விதி முறைகளை வைத்துக்கொண்டு எந்த அரசாங்கிருந்தாலும், எவ்வளவுதான் தொழிலாளர்களை வாற வைக்க முயற்சி எடுக்கிற அரசாக இருந்தாலும் சரி பிரச்சினைகளுக்கு பரிகாரம் கண்டுவிட முடியாது. லேபர் கமிஷனருக்கு ஜாடெயில் அதிகாரங்கள் இருக்கவேண்டும். இவர்களை வேலையில் எடுத்துக் கொண்டாக வேண்டுமென்று கட்டளையிடக் கூடிய அளவிற்கு அவர்களுக்கு அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் முதலாளிகள் பயப்பட மாட்டார்கள். முதலாளிகள் இப்போது என்ன செய்கிறார்கள் என்றால் காலம் கடத்துகிறார்கள். தொழில் கோர்ட்டுக்கு வா என்கிறார்கள். பிறகு ஹைக்கோர்ட்டுக்கு வா என்கிறார்கள். அதில் தொழிலாளர்கள் வெற்றி பெற்று விட்டால் இந்திய தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு, சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு வா என்கிறார்கள். இப்படி காலத் தோறும் ஒவ்வொரு நீதி மன்றப் படிக்கட்டிலும் ஏறி இறங்குவதற்கு போதிய நிதி வசதி உள்ளவர்களா தொழிலாளர்கள் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே இந்த இன்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்ப்யூட்ஸ் ஆக்டில் தக்க திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டு ஜாடெயில் அதிகாரம் லேபர் கமிஷனருக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும், அதோடு மற்ற கூடுதல் அதிகாரங்களும் அரசுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டும். அந்த முயற்சிகள் மூலம்தான் இந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு பரிகாரம் காணமுடியும்.

மத்திய அரசால் நிறைவேற்றப்பட்ட பீடி, சிகார் ஆகளுக்கு இன்றைய தினம் பீடி முதலாளிகள் ஸ்டே வாங்கியிருக்கிறார்கள். அலை உடனடியாக வெக்கேட் செய்தாகவேண்டும். அவர்கள் அரசின் அடிப்படை கொள்கையை ஏற்க மறுக்கிறார்கள். எந்த பீடி முதலாளியாக இருந்தாலும் சரி, ஏன் எந்த முதலாளியாகியிருந்தாலும் சரி, அரசாங்க ஆணைகளை மீறுகிறவர்களைப் பளாக் லிஸ்டில் சேர்த்து ஒவ்வொரு அலுவலகத்திலும் அதைத் தொங்க விடவேண்டும். குறைந்த பட்சக் கூலியை கொடுக்க முடியாது என்று பீடி முதலாளிகள் அரசுக்கு விரும்பாததை மறந்து விடக்கூடாது. “இன்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்ப்யூட்ஸ்” என்பதற்கும், “வயலேஷன் ஆஃப் லா” என்பதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. குறைந்த பட்சக் கூலியோடு மேலும் 8 அணு கொடு என்பது Industrial Dispute, குறைந்த பட்சக் கூலியே தான் என்பது சட்டபூர்வமான வேண்டுகோள். அதைக்கூட முதலாளிகள் மறுக்கிறார்கள். அவர்கள் நமது சட்டத்தின் விரோதிகள். அப்படி சட்டத்திற்கு விரோதமாக நடக்கக்கூடியவர்களின் பெயர்களை அரசாங்க அலுவலகங்களில் தொங்கவிட வேண்டும். அவர் என்றைக்காவது ஒரு நாள் அரசாங்கத்தின் தலைவாயிலை மிதித்துத்தான் ஆக வேண்டும். அப்பொழுது சட்டத்தை அமல் நடத்தக் கூடிய நிர்ப்பந்தத்தை அரசு உருவாக்க வேண்டும். அதை மனத்திற்கொண்டு, நாம் தொழிலாளர்களுக்காக இருக்கிறோம் என்பதைத் தெளிவு படுத்தினால் தவிர,

[திரு. ஆலடி அருணா]

[1969 மார்ச் 25]

முதலாவிகளின் கொட்டத்தை அடக்க முடியாது. அவர்கள் பாம்பைவிட நச்சுத்தன்மை படைத்தவர்கள், உரும்பைவிட பிடிவாதம் உடையவர்கள், காட்டெருமையைவிட முரட்டுத்தன்மையுடையவர்கள். இதை மனத்திலே கொண்டு செயல் பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். . நன்றி வணக்கம்.

திரு ஆர். பொன்னப்ப நாடார் : சட்டப் பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அதிவேகமாக, உயர்திரு நண்பர் ஆலடி அருணா, அவர்கள் பஞ்சாலைப் பிரிசனின் மீது வேகமான பலர் கருத்துக்களை இந்த மன்றத்திலே வைத்தார்கள். அவர்கள் இந்தப் பஞ்சாலையப் பிரிசனையைப் பொறுத்த வரையிலே காங்கிரஸ் தரப்பிலேயிருந்து போராட்டம் துவங்கும் போவதாகவும், அதற்கு அரசாங்கமும், அரசாங்க சட்டங்களும், பாதுகாப்பாகவும் இருக்கும், சிறைச்சாலையினர் திறந்து கிடக்கிறது என்று மிரட்டுகின்ற தன்மையிலே குறிப்பிட்டார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையிலே, இந்த மாமன்றத்திலே அதன் விவரங்களைப்பற்றி நான் கூறுவது பொருத்தமாக இருக்காது என்று எனக்குத் தெரிந்தாலும், அன்றாடம் கவனத்திற்கு, இது சீலமானசெயல் என விளக்கம் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதை மட்டும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். சிறைச்சாலையைக் கண்டு பயப்படுவதாகவோ, அல்லது போலீஸைக் கண்டு பயப்படுவதாகவோ அல்ல, சட்டத்தைக் கண்டு நாங்கள் பயப்படத் தயாராக இருக்கிறோம். சட்டத்திற்கு விரோதமான செயல்களில் இறங்கக் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஒருகாலும் துணியமாட்டார்கள் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனவே, அத்தகைய பயமுறுத்தல்களை அன்றாட எங்களைப் போன்றவர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டாமென்று பணிவன்புடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

இப்பொழுதுள்ள பிரிசனின் என்ன என்பதுபற்றி நாம் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். மூடிக்கிடக்கின்ற பஞ்சாலையிலே திறக்க வேண்டாமா? அதற்குத் தொழிலாளர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும், அரசாங்கம் என்ன செய்யவேண்டும், மத்திய சர்க்கார் என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற பிரச்சினையைத் தீவிரமாக ஆராய வேண்டியது நமது கடமை என்று கருதுகிறேன். இந்த மன்றத்திலே உயர்திரு. ஹாண்டே அவர்கள் அவர்களுடைய கருத்தினை சமர்ப்பித்தார்கள். "Workers, participation" என்ற முறையிலே கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறினார்கள். மூடிக்கிடக்கும் நிறுவனங்களைத் திறப்பதற்கு என்னென்ன முறைகளை, என்னென்ன வழிவகைகளைத் தேட வேண்டுமென்று அவர்களும் ஆராய வேண்டும். அதைப் போலவே அரசாங்கமும் என்னென்ன நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று ஆராயக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். எதற்கெடுத்தாலும் மத்திய சர்க்காரிலே இருக்கின்ற சட்டம் இருப்பதால், நாமாக ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று ஒலமிடுவதால் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை என்று நான் கூற விரும்புகிறேன். ஒரு வேளை மத்திய சர்க்காரில் இருக்கின்ற வரிக் கொள்கை காரணமாக பல சலுகைகள் மூடிக்கிடக்கும் பஞ்சாலையகளைத் திறப்பதற்குக் கிடைக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதை எந்த முறையிலே பயன்படுத்த வேண்டுமென்று சிந்திப்பது கடமை என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மூடிக்கிடக்கும் ஆலைகளைத் திறக்க வேண்டும், தொழிலாளர்களின் துயரங்கள் நீங்க வேண்டும், அவர்களுக்கு வாடிய வயிறும், ஒட்டிய கண்ணங்களும் இருக்கக்கூடாது என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். ஆகையால், காங்கிரஸ்காரர்கள் ஒருவேளை இதைப்பற்றி எடுத்துப் பேசினால் ஏதோ அரசியல் லாபத்திற்காக அரசியல் நோக்கத்தோடு, அரசியல் கண்ணோட்டத்தோடு என்று எள்ளிநகையாடுவது நியாயம் அல்ல, தர்மம் அல்ல என்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தப் பிரச்சினைக்குச் சரியான வழி காண வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். இன்று பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. மூடிக்கிடக்கும் மில் களிலிருந்து வரி பாக்கியிருக்கிறது. மின்சாரம் கிடைப்பதிலே கஷ்டம் இருக்கிறது. அதற்கு அதிகப் பணம் செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது,

1969 மார்ச் 25]

[திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

இன்கம்டாக்ஸ் கொடுப்பதில், பிராலிடெண்ட் ஃபண்ட் தொகை கொடுப்பதில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இதையெல்லாம் ஆராய, அரசாங்கம் முத தரப்பு மாநாடு ஒன்றை உடனடியாகக் கூட்ட வேண்டும். முன்பு ஒரு குற்றத்தரப்பு மாநாடு கூடியது ஞாபகம் இருக்கிறது. தனியாக ஒரு கார்ப் பொரேஷனை மேற்கொள்வது நல்லது என்று கருதுகிறேன். ஆனால், சாதாரணமாக அதிகாரம் நமது மாநிலத்திற்கு இருக்கிறது. இந்த அதி காரங்களைப் பயன்படுத்தி, நாம் இதற்கு ஒரு தீர்வு காணவேண்டும். எப்படி மகாராஷ்டிரம் அதற்கு தீர்வும், பரிசாரமும் கண்டிருக்கிறார்கள்? அது லாபகரமாக இல்லை, நஷ்டத்தில் ஓடுகிறது என்று கூறினார்கள். ஆனால், தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்கின்ற அளவிலே செய்ய வேண்டும். சாதாரணமாக A bad workman will blame the tools என்று அதேமாதிரியில்லாமல், ஏதோ அதிகாரத்தில் மத்திய சர்க்கார் இருக்கிறது. Industrial Disputes Act, Industrial Development and Regulation Act -ன் கீழ் மத்திய சர்க்காருக்கு அதிகாரம் இருந்தாலும், மாநில அரசுக்கு சட்டப்படி இருக்கும் அதிகாரம் போதாது என்றிருந்தாலும், மத்திய சர்க்கார் நமது அரசாங்கம்தான். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் தான் மத்திய ஆட்சியிலே இருக்கிறார்கள். நமது பிரதிநிதிகளும் அங்கிருக் கிறார்கள். அவர்கள் நம்முடைய பிரச்சினைகளை, குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டின் பிரச்சினைகளை வாதாட நல்லதிறமை படைத்த, நாவன்மைபடைத்தவர்கள் அங்கிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருந்தாலும் நம் பிரச்சினைகளில் தீர்வு காண்பதற்கு நாம் எல்லா நல்லமுயற்சிகளையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

சாதாரணமாகத் தொழில் அமைதி ஏற்பட்டால்தான் இந்த தேசத்தில் முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்று எல்லா நிபுணர்களும் சொல்லுகிறார் கள். தமிழகம் தொழில் அமைதிக்கு பெயர் கெட்ட பகுதியாக இருக் கிறது. ஆனால், சமீபத்தில் நடக்கும் காரியங்களை நாம் சற்றுப் பார்க்கும் பொழுது நமது மாநிலத்திலே தொழில் அமைதி இந்த ஆண்டு ஒரு வேளை குறைவாக யிருந்தாலும், கடந்த ஆண்டைவிடக் குறைவாக யிருந்தாலும், இழப்பீடான நாட்களையும் லாக் அவுட்களையும் பார்க்கும் பொழுது, அச்சிடக் கொடுத்திருப்பதில் 50-வது பக்கத்திலே கூறி யிருக்கிறார்கள். 1966-ஆம் வருஷம் 176 கதவடைப்பும், வேலை நிறுத்த மும் ஏற்பட்டதாகவும் இதனால் ஏற்பட்ட இழப்பு நாட்கள் 7,54,612 என்றும், கூறியிருக்கிறார்கள். அதேபோல 1967-ஆம் ஆண்டு 305 கத வடைப்புகளும், வேலை நிறுத்தமும் ஏற்பட்டதாகவும் இதனால் ஏற்பட்ட இழப்பு நாட்கள் 11,20,517. அவ்வளவு நாட்கள் விரயமானது என்று காணப்பட்டிருக்கிறது. 1968-லே 231 கதவடைப்பும், வேலை நிறுத்தமும் ஏற்பட்டதாகவும் இதனால் 18,81,559 இழப்பு நாட்கள் என்று கணக்குப் போட்டிருக்கிறது. இப்படி நாம் கணக்குப் பார்க்கும்பொழுது 1968-லே 231 ஆகியிருக்கிறது. 1967-ல் 305 ஆக இருக்கிறது. ஆனால் இழப்பு நாட்கள் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. தொழிலாளர் மத்தியிலே அமைதியான நிலைமை ஏற்பட்டால்தான் இந்த மாநிலத்திலே தொழிலதி பர்கள் பணத்தை முதல் முடக்கம் செய்ய முன்வருவார்கள்.

வங்காளத்திலிருந்து தொழிலதிபர்கள் வரப் போவதாக பத்திரிகை யில் பார்த்தேன். அதற்குச் சமூகமான நிலை ஏற்படுவதற்கு இந்த அரசாங்கம் நிலையான ஒரு தொழிலாளர் கொள்கையை ஏற்படுத்த வேண் டும். முற்றுகை, கேரோ சட்ட விரோதமானது என்று ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. நாம் பார்க்கும்பொழுது இந்த முற்றுகையானது வங்கா ளத்திலே சரியாகயில்லை என கல்கத்தா ஹைகோர்ட் ஸ்பெஷல் பெஞ்ச் தீர்ப்பு வழங்கியிருக்கிறது. இப்பொழுது தொழில் நிறுவனங்களில் ஏற் படும் தகராறுகளில், சட்டம், ஒழுங்குபிரச்சினை என்ற காரணத்தினால் மட்டும் தலையிடாமல் அதைச் சமூகமாகப் பைசல் செய்ய வேண்டிய வழி யைத் துரிதமாக மேற்கொள்ள வேண்டும். கூடிப்பேசி முடிவு காண வேண்டும். அதுமட்டுமல்லாமல், கால விரயம் இல்லாமல் இருக்க வேண் டும். உடனடியாகத் தொழில் கோர்ட்டுக்கு அனுப்புவது சாஸச்-சிறந்தது.

[திரு. சூர். பொன்னப்ப நாடார்]

[1969 மார்ச் 25]

தமிழகத்திலே தீபாவளி வரும்பொழுதே உடனே போனஸ் பிரசீனையும் வந்துவிடுகிறது என்பதை நாம் அறிவோம். பல தொழில் நிறுவனங்களில் போனஸ் பிரசீனையால் பல சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. 4 சதவிகிதம் வேண்டுமா, வேண்டாமா, போனஸ் எப்படிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற பிரசீனை வரும்பொழுது தொழிலாளர் மத்தியிலே போராட்ட மனப்பான்மைதான் இருந்துகொண்டேயிருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் இந்தச் சமுதாயத்திலே அடித்தளத்திலே இருப்பவர்கள். அவர்கள் தங்கள் உத்தியோகத்தில் வரும் வருவாயைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்ற நிலையில் நினைக்கிறார்கள். அவர்களுடைய துன்பங்கள் தீர வேண்டுமானால் தொழிலாளர்களுக்கு நிரந்தரமாக வேலை கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் தங்களுடைய ஊதியத்தில் ஒரு பகுதியாக போனஸை, லாபத்தில் ஒரு பகுதியை வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். நியாயமானதுதான். அதற்கான சட்டமும் மத்திய சர்க்கார் செய்திருக்கிறது. தொழில் நிறுவனங்களில் சமூகமாகப் பைசல் செய்ய வேண்டிய பிரசீனகள் இவைகளையெல்லாம் நாம் ஆராயவேண்டும்.

கழிந்த அக்டோபர் மாதத்தில் என்று நினைக்கிறேன், இந்து பத்திரிகையத்தில் ஒரு போர்ட்டம் ஏற்பட்டது. வேஜ் போர்ட் நிர்ணயித்த கூலியைக் கொடுக்க வில்லை என்று ஏற்பட்டு பல நாட்கள் கதவடைப்பும், ஸ்டரைக்கும் போன்ற விரும்பத்தகாத பல காரியங்கள் நிகழ்ந்ததை நாம் அறிவோம். இம்மாதிரி பல கம்பெனிகளிலே சிம்பஸன் குரூப் கம்பெனி, மெட்டல் பாக்ஸ் கம்பெனிகளில் நடந்திருக்கிறது. அதையெல்லாம் தொகுத்து அமைச்சரவர்கள் இந்தப் புத்தகத்திலே தந்திருக்கிறார்கள். எனவே, இதுபற்றி விரிவான விவரங்களைச் சொல்லாமல் தொழில் அமைதி ஏற்படுவதற்கு அரசாங்கம் தீவிர நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும், இன்றிருக்கும் சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்டு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடித்தடி ஏற்பட்ட பிறகு நாம் செல்ல வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் ஏற்படக்கூடாது. அனுதாபமான முறையிலே அரசாங்கம் அணுக வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தொழிலாளர் பிரசீனையில் அமைதியை நிலைநாட்ட முடியும்.

இன்றிருக்கும் சமூகத்திலே இருக்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு, வருவாய் அடிப்படையிலே பல கஷ்டங்கள், துன்பங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. அதைத் தீர்க்கப் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்ய நாம் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம்.

குறிப்பாக, ஓரிரு காரியங்களை நான் கூற வேண்டுமென்றே நினைக்கிறேன். முதலாவதாக, இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கையிலே சில வற்றை பார்க்கின்றேன். பிளாண்டேஷன்ஸ் ஓர்க்கர்ஸ் சுமார் 85,001 பேர் இருப்பதாகவும் 304 பிளாண்டேஷன்ஸ் நிறுவனங்கள் இருப்பதாகவும் இந்த அறிக்கையிலே கூறி இருக்கிறார்கள். பீடித் தொழிலிலே 2,21,609 நபர்கள் இருப்பதாகவும் 50,242 நிறுவனங்கள் இருப்பதாகவும் இந்த அறிக்கையிலே பார்த்தேன். இந்த அறிக்கையிலே பார்க்கின்றபொழுது நமதுதொழில் அமைதியான முறையில் பல இடங்களில் இல்லை என்பதைக் காணமுடியும். குறிப்பாக, டெக்ஸ்டைல்ஸ், இன்ஜினீயரிங், பீடி அண்டு டொர்க்கோ ஆகியவை உள்ள பகுதிகளில் தான் அதிகமான நாட்கள் இழக்கப்பட்டிருக்கின்றன, தகராறுகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக, இந்த வருஷம் பிளாண்டேஷனிலே 4 ஸ்டரைக்கும் (லாக் அவுட்ஸ் இருப்பதாகவும்) அதில் 1,992 தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டதாகவும் 13,476 நாட்கள் இழந்ததாகவும் இந்த அறிக்கையிலே கூறி இருக்கிறார்கள். கழிந்த வருஷம் பிளாண்டேஷனிலே 6 நாட்கள்தான் வேலை இழக்கப்பட்ட நாட்கள். பிளாண்டேஷன் தொழிலாளர்களுக்குப் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. பிளாண்டேஷன் தொழிலாளர்களது அவல நிலையை பரக்க

1969 மார்ச் 25]

[திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

கும்பொழுது பல நல்ல காரியங்களை இந்த இலாகா மூலமாக செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அரசு செய்யவேண்டும், அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். குறிப்பாக, இரப்பர் தோட்டத்திலே பணி புரிகின்ற தொழிலாளர்களுக்கு ஏதாவது பிரச்சினை தீரவேண்டுமானால் ஸ்ட்ரைக் செய்யவேண்டி இருக்கிறது. அரசாங்கத்தை எதிர்த்து ஸ்ட்ரைக் செய்ய வேண்டும். தனியார் நிறுவனங்களிலே இருக்கிற கூலியும் இந்த அரசாங்க நிறுவனங்களிலே கொடுக்கப்பட வில்லை என்று சொல்லும் போது நான் அரசாங்கத்தை குறை கூறும் இருக்கமுடியாது. ஆதலால் இத்தகைய காரியங்களிலே அரசாங்கம் தீவிர கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே வலுபுதுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாக, விசைத் தறியைப் புகுத்த வேண்டுமா, வேண்டாமா, அதனால் இன்றிருக்கிற நமது தொழில்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படுமா, ஏற்படாதா என்ற பிரச்சினைகளையும் நாம் சற்று உன்னிப்பாக கவனிக்க வேண்டும். பல மாநிலங்களிலே விசைத் தறிகளைப் புகுத்துவதற்குக் காரணம் அதில் நெய்த நூல் சிறப்பாக இருக்கிறது என்பதுதான். தமிழ்நாட்டிலே நூல்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. ஆகவே, விசைத் தறியிலே நமது மாநிலத்தின் முன்னேற்றத்திற்கேற்ப செயலாற்றினால் நல்ல காரியமாக இருக்கும் என்றே கருதுகிறேன். குறிப்பாக, இங்கே பல பஞ்சாலகைகள் இருக்கின்றன. அந்தப் பஞ்சாலகைகளிலே நாம் அதிக நூல்களை உற்பத்தி செய்கிறோம். பஞ்சு மட்டிலும் அதிகமில்லை. ஆதலால் இப்பொழுதே பஞ்சாலைப் பிரச்சினைக்குப் பரிகாரம் காணவேண்டுமென்று கருதுகிறேன். இந்த விசைத் தறியை புகுத்தக்கூடாது என்ற அபிப்பிராயம் இன்றைக்கு நம்மிலே பலருக்கு இருக்கிறது. பலருக்கு வேலை வாய்ப்பு இழக்க நேரிடும் என்று வாதாடப்படுகிறது. அப்படியானால் நம்முடைய தேசத்திலே முன்னேற்றம் ஏற்படாது என்பதை கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆட்டோமேஷன் எதிர்க்கிறார்கள். தத்துவரீதியாக, இங்கே மனித சக்தி இருக்கிறதனால் ஆட்டோமேஷன் எதிர்க்கின்றோம். ஆனால் வெளி நாடுகளிலே, அதிலும் விஞ்ஞானத்திலே முன்னணியிலே இருக்கிற மேற்கத்திய நாடுகளிலே இன்று ஆட்டோமேஷன் அதிகமாக இருக்கிறது. அதைப்பற்றியெல்லாம் இங்கே எடுத்துக்கூறத் தேவையில்லை. ஆனால் இந்த விசைத்தறியைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ்நாட்டின் நன்மையை உத்தேசித்து தமிழ்நாட்டிலே இருக்கிற தொழிலாளர்களுடைய நன்மையை உத்தேசித்து தமிழர்கள் வளம் பெற வேண்டுமென்ற முறையிலே அந்தக் கொள்கையை வகுத்துக் கொள்வது சிறப்பாகவிரும்புக்கும். இல்லாவிட்டால், குஜராத் மாநிலத்திற்கும் மகாராஷ்டிரா மாநிலத்திற்கும் அடிமைப்பட்டவர்களாக ஆகிவிடுவோம் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தாற்போல், இந்த பிராவிடன்ட் பண்ட் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். பிராவிடன்ட் பண்ட் 6½ சதவீதத்தை இப்பொழுது 8 சதவீதமாக உயர்த்தி இருக்கிறார்கள். ஆனால், இது சட்டத்திலே குறிக்கப்பட்டுள்ளதை தவிர சரியான முறையிலே அமல் நடத்தப்படாமல் பல முதலாளிகளும் இந்த பிராவிடன்ட் பண்ட் பணத்தை காலாகாலத்திலே செலுத்துவதில்லை. அவர்களமீது வழக்கு தொடரவில்லை யென்று அங்கத்தினர்கள் கூறுகிறார்கள். நான் வழக்குத் தொடரவேண்டுமென்று கூறவில்லை. நம்முடைய இலாகா மூலமாக வலியுறுத்தி உடனடியாக அந்த பணத்தை அவர்கள் கொடுப்பதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும். அதற்குரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கூறிக் கொள்கிறேன்.

“ஈ.எஸ்.ஐ. ஸ்கீமை” அனுசரித்து பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. பல பகுதிகளிலே இந்த ஈ.எஸ்.ஐ. ஸ்கீமினால் பயன்படுத்த பல்லாயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் இன்னும் இருந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த ஸ்கீமை அனுசரித்து பல இடங்களிலும் ஆஸ்பத்திரிகள் வேண்டுமென்று கேட்டால் அதற்குப் பல தடங்கல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் ஒப்புதல் வேண்டும், அனுமதி

[திரு. ஜார். பொன்னப்ப நாடார்]

[1969 மார்ச் 25]

வேண்டும், ஆதலால்தான் காலதாமதம் ஆகிறது என்று இந்த மன்றத்திலே பேசப்பட்டது. ஆனால் நமது மாநில அரசாங்கம் துரிதமாக நடவடிக்கை எடுத்ததால் அதற்காக எந்தவிதமான தங்கு தடையும் இருக்காது என்று கருதுகிறேன். அதற்கும் வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று சொல்ல நினைக்கிறேன்.

தொழிலாளர்கள் நலத்தைப்பற்றிச் சற்று சிந்திக்க வேண்டும். தோட்டதிலே பள்ளிக்கூடங்கள் கிடையாது. சரியான பயனை அனுபவிக்க முடியவில்லை. நசிந்துவிடக் கூடிய நிலையில் பல தோட்டங்கள் இருக்கின்றன. பள்ளிக்கூடங்களிலே தொழிலாளர்களுடைய குழந்தைகளை அனுப்புவதற்கு வசதியில்லாமல் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு நல்ல கூலி வேன்ஸ்—அவர்களுடைய வீடுகளை கூலி வேன்ஸ் என்று சொல்வார்கள்—அந்த மாதிரி கூலி வேன்ஸ் கூட அவர்களுக்குக் கிடைக்காத நிலைமையிலே பலரும் இடர்ப்படுகிறார்கள். ஆதலால், இந்த தொழிலாளர் நலன் என்ற துறையிலே அவர்களுக்குத் துரிதமாக வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்கு முதலாளிகள் அரசாங்கமும் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து வீடு கட்டுவதற்காக நமக்கு பிளான் எக்ஸ்பென்டிச் சரிலே பணம் ஒதுக்குவார்கள். அது ஒரு வேளை போதுமான அளவிலே இல்லையென்று சொன்னால் அதற்காக அதிகமாக உதவி வாதாடி கேட்டுக் கொள்வது பொருத்தமாக சிறப்பாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன்.

அடுத்ததொரு விஷயம் கூற வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். இங்கு இந்த மன்றத்தின் முன்பு பேசப்பட்ட விஷயம்தான். வெயிட்ஸ் அண்ட் மெஷர்ஸ் இப்பொழுது இந்த லேபர் இலாகாவிலே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதை தனியாக பிரிப்பது தான் நலமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால் அவர்கள் பணியாற்றுவதற்கு இது பலவிதங்களில் இடைஞ்சலாக இருக்கின்றது. தொழிலாளர் நலன்களைக் கவனிக்கும் முன்னேற்றங்களுக்கான சட்டங்களைச் சரியான முறையிலே அமுலப்படுத்துவதற்கும் இது ஒரு இடைஞ்சலாக இருக்கிறது. ஆதலால் இதில் ஒரு பிரிவை வேண்டுமென்றால் வெயிட்ஸ் அண்ட் மெஷர்ஸ் என்று தனியாக நிறுவினால் சிறப்பாக இருக்குமென்று கருதுகின்றேன்.

அடுத்தொரு விஷயம், நம்முடைய வேலை தரும் நிறுவனத்தைப் பற்றிக் கூறவேண்டுமென்றே நினைக்கிறேன். இந்த தேசத்திலே இன்றுவேலை வில்லாததினடாட்டம் கோர் தாண்டலாமாடுகிறது என்று பேசப்பட்டது. நான் சாதாரணமாக அவர்கள் கொடுத்திருக்கிற புள்ளி விவரத்தைக் கொஞ்சம் சொல்கிறேன். இன்று எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சில் “வேவ் ரிஜிஸ்தர்” என்ற ஒன்றில் பதிவு செய்கிறார்கள். அதில் பதிவு செய்து வேலை இல்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள் என்பதை அரசாங்கம் தந்திருக்கிற புள்ளி விவரங்களிலிருந்து அப்பட்டமாக தெரிந்துகொள்கிறேன். இன்று வேலை தேடித் தருகின்ற ஸ்தாபனம் பெரிய அளவிலே இருந்தாலும் தனியார் துறையிலே இந்த வேலை தேடித் தரும் நிலையம் மூலமாக தொழிலாளர்களை அமர்த்துவதில்லையென்ற குற்றச்சாட்டு பல இடங்களில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, வேலை தேடித் தரும் நிலையத்தின் மூலமாகத் தான் உத்தியோகத்தில் அமர்த்த முடியும் என்ற நியதியை இந்த அரசாங்கம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதை தங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதிலும் பல தில்லுமுல்லுகள் நடந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. இந்த மாதிரி இடங்களில் என்ன காரியங்களைச் செய்தால் செவ்வனே செய்ய முடியும் என்பதை கவனித்து அரசாங்கம் அதற்குவேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். இன்னொரு விஷயம், இதில் டிரெயினிங் கூட இருக்கிறது. எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சில் டிரெயினிங் கூட வைத்திருக்கிறார்கள். இதிலே பல இடங்களிலும் இன்று தொழிலாளர்களைப் பெறக் கூடிய, இ.டி.ஐ. ஸ்தாபனங்களை அவர்கள் கையிலே கொடுத்து, அவர்கள் இதைத் துரிதமாக நடத்தி, இன்று வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிற தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல பயிற்சி கொடுத்தால், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிப்பதற்கு இது வழிவகையாக இருக்குமென்று கருதுகின்றேன்.

1969 மார்ச் 25]

[திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

இந்த அங்கவீனப்பட்டவர்களுக்கு வேலை தேடிக்கொடுப்பதற்கு இந்த இலாகாவிலே ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. அவர்களுடைய முன்னேற்றத் திற்காக அவர்கள் என்னென்ன வேலை செய்யமுடியுமோ அதற்கு ஏற்றவாறு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். நம்முடைய அரசாங்க அச்சம் இருக்கிறது, அதில் அங்கவீனப்பட்டவர்களை அமர்த்திக்கொள்ளுவதற்கு, பைண்டிங் செக்ஷன் மற்றும் சில சிலகளை வேலைகளைக் கொடுப்பதற்கு போதிய வாய்ப்பிருக்கிறது. கஷ்டப்படுகின்றவர்களுக்கு நல்ல நன்மை செய்யக்கூடிய காரியங்களையெல்லாம் இந்த இலாகா மூலமாகச் செய்யமுடியும் என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பொதுவாக, நமது தொழில்துறையைப் பொறுத்த அளவிலே இன்று பல பத்திரிகைகள் தலையங்கங்கள் எழுதி இருக்கின்றன. இங்கு நல்ல நிலை இல்லை, அமைதியான நிலை இல்லை, தொழில்துறை நல்ல முறையில் இருந்தால் இந்த தமிழ்நாட்டிலே வளர்ச்சி ஏற்படக்கூடிய எல்லா வாய்ப்புகளும் சூழ்நிலைகளும் இருக்கின்றன என்று பத்திரிகைகள் தலையங்கம் தீட்டியிருக்கின்றன. ஆதலால் நடுநிலையில் நின்று, நியாயத்தின் பக்கம் இருக்க வேண்டும். ஏதாவது தகராறு வந்தால் முதலாளிகள் பக்கத்திலும் இருக்க வேண்டும், நீதியின் பக்கத்திலே இருந்து நடுநிலையாக செய்வாற்றுவது மிகவும் சாலச்சிறந்ததாக இருக்கும். அதிலே இன்றிருக்கிற சட்டங்களின் படி நாமெல்லோரும் சட்டத்தை கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்று கூறி எனது பேச்சினை முடித்து அமைகிறேன், வணக்கம்.

* மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர்கள் நல் மானியத்தின்மீது பலதரப்பட்ட அங்கத்தினர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். நான் அத்தனை பேர்களுக்கும் தங்கள் மூலம் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

விவாதத்தைத் துவக்கி வைத்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஜேம்ஸ் அவர்கள் “வளர்க தொழில் வாழ்க தொழிலாளர்” என்று போடப்பட்ட அந்த வாக்கியங்களைக் குறித்து வியாக்கியானம் செய்து, இதைப் பார்த்தால் தொழிலை நம்பித்தான் தொழிலாளர்கள் வாழவேண்டுமா என்று கேட்டார்கள். தொழிலை நம்பி தொழிலாளர்கள் வாழக்கூடாது என்று கூட பேசினார்கள். அவர்களுக்குப் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தொழில்கள் வளர்ந்தால்தான் தொழிலாளர்கள் வாழக்கை மறுமலர்ச்சி அடைய முடியும். அதனால்தான் தொழில்கள் வளர வேண்டும் என்ற அடிப்படையில்தான், தொழிலாளர்கள் வாழ்க்கையும் அதோடு பின்னியிருக்கிறது. ஆகவேதான் இந்த இரண்டு வரிகளும் அங்கே போடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதனை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த அரசைப்பற்றி தனக்குத் தோன்றிய வகைகளிலெல்லாம் பேசி, கடைசியில் விலாங்கு மீன் என்று அவர் சொல்லிவிட்டார்கள். முதலாளிகளைக் கண்டால் அவர்கள் பக்கம் ஆதரிக்கிறோம், தொழிலாளர்களைக் கண்டால் தொழிலாளர்கள் பக்கம் போகிறோம், எனவே விலாங்கு மீன் என்ற முறையில் கூறினார்கள். தொழிலாளர்களைக் கண்டால் தொழிலாளர்கள் பக்கம் போவதும், முதலாளிகளைக் கண்டால் முதலாளிகள் பக்கம் போவதும், இப்படி விலாங்கு மீனை இருக்க வேண்டுமென்பது தி.மு.க. வின் வாழ்க்கையாக இருந்ததில்லை. தொழிலாளிகளைப் பார்த்தால் தொழிலாளர்களாக இருக்கிறோம் என்றும், முதலாளிகளைப் பார்த்தால் முதலாளிகளாக இருக்கிறோம் என்ற அளவில் எங்கள் கட்சியில் யாரும் செய்ததாக எனக்கும் நினைவு இல்லை. தி.மு.க. வைப் பொறுத்த மட்டில் தெளிவாக தொழில் கொள்கையை வைத்துக் கொண்டிருக்கிற காரணத்தினால், கடந்த இரண்டு ஆண்டு காலமாக ஏற்பட்ட பல்வேறு தொழில் சிக்கல்களைக்கூட இதற்கு முன்பு இந்த இலாகாவை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த மாண்புமிகு திரு. மாதவன் அவர்கள் வெகு சுலபமாக தீர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1969 மார்ச் 25]

தொழில்தகராறுகள் ஏற்படும் போதெல்லாம் இந்த அரசு காலதாமதத்தோடு நடவடிக்கை எடுக்கிற ஒரு இயந்திரத்தை வைத்திருக்கிறது என்று கம்யூனிஸ்டு கட்சியைச் சார்ந்த திரு. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் குற்றச்சாட்டு சாட்டினார்கள். கால தாமதம் ஏற்படுகிறது என்ற குற்றச் சாட்டு ஓரளவுக்கு உண்மையாக இருந்தாலும், காலதாமதம் ஏற்படுவதற்கான காரணங்களை நானும் விசாரிக்கச் சொன்னேன். நெய்வேலி சிராமிக் தொழிற்சாலையில் கொடுக்கப்பட வேண்டிய ஊதியம் காலத்தில் கொடுக்கப்படவில்லை, அதனால் அவர்களுக்கு கரம்பென்சேஷன் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி அதற்காக ஒரு கன்விலியேஷன் நடந்த பொழுது அங்கிருந்த லேபர் ஆபீசர் ரூ. 25 வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று சமாதானமாகச் சொல்லி வைத்து (குறுக்கீடு) ஐட்ஜ்மெண்டு, முடிவு சொல்லி யிருக்கிறார்கள். நான் அதைப் பற்றி விசாரித்த பொழுது, என் கால தாமதம் ஆயிற்று என்று கேட்டதற்கு, சிராமிக் தொழிற்சாலையில் வேலை நிறுத்தம் செய்த காரணத்தினால் தான் முதலாளிகள் சம்பளம் கொடுப்பதற்கு தயக்கம் காட்டினார்கள், அதனால் சங்கடம் ஏற்பட்டது என்று கூறப்பட்டது. அது தான் உண்மையாக இருக்க முடியும் என்று இந்த அரசு நம்புகிறது.

பொதுவாக, இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு பேசிய அத்தனை பேர்களும் பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிப் பேசினார்கள். மூடப்பட்ட ஆலைகளின் எண்ணிக்கையை சில பேர்கள் 35 என்று சொன்னார்கள். பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் 20,000 என்று திரு. ஜேம்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால், அரசாங்கத்திடம் உள்ள புள்ளி விவரக் கணக்குப்படி மூடப்பட்டிருக்கிற ஆலைகளின் எண்ணிக்கை 27 ஆகும். பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளிகளின் எண்ணிக்கை 14,240 ஆகும். 14,240 தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற தொழிலாளர்களுக்கு புனர் வாழ்வு அளிக்க வேண்டும், மீண்டும் மூடப்பட்ட ஆலைகள் திறக்கப்பட வேண்டும், என்று தி. மு. க. அரசு கூறியதையும், காலம் சென்ற தயிமுக முதல் அமைச்சர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற முயற்சியையும் பல நண்பர்கள் சுட்டிக்காட்டி, இதன் காரணமாக இந்த அரசு வேறு என்ன செய்திருக்கிறது என்று கூட கேட்டார்கள். இரண்டு மகாநாட்டைக் கூட்டினார்கள். இதில் மேற்கொண்டு எதுவும் செய்யவில்லை என மெத்த வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார்கள். நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். ஆலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன, தொழிலாளிகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை அத்தனை பேர்களும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆலைகள் மூடப்பட்டதற்கான காரணங்களை மட்டும் ஏனோ ஆராய்வதற்கு சில பேர்கள் மறுக்கிறார்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஆலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன, தொழிலாளிகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மை. ஆலைகள் மூடப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணங்கள் என்ன என்பதை அங்கத்தினர்களின் கவனத்திற்கு நான் கொண்டு வரலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

எனக்கு முன்பு, கடைசியாகப் பேசிய திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் இங்கு இருக்கிற ஆலைகள் பெரும்பாலும் நூற்பு ஆலைகளாக இருக்கின்றன என்ற உண்மையைச் சொன்னார்கள். நான் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இரண்டு, மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போடப்படும், நமது மாநிலத்தில் நூற்பு ஆலைகளைத் தான் விஸ்தரித்துக் கொண்டு இருந்தோம். உற்பத்தியாகின்ற நூல் பெரும்பாலும் 60 சத விதிகள் வடக்கே இருக்கிற பவர் லூம்களை நம்பியோ அல்லது வேறு ஆலைகளை நம்பியோ வாழ வேண்டியிருந்தது. இங்கு துணி ஆக்குகின்ற ஆலைகள், வீலிங் செக்ஷன், ரொம்பவும் குறைவு. காம்பேஷன் மில்கள் ரொம்பவும் குறைவு. இங்கு இருக்கிற நூற்பு ஆலைகளில் உற்பத்தி யாகும் நூல்கள் வெளி மாநிலங்களை நம்பி வாழ வேண்டிய தர்ப்பாக்கிய நிலைமை, கடந்த மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போடப்பட்டும், ஏற்பட்டிருந்தது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1969 மார்ச் 25]

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

வெளி மாநிலங்களைவிட நமது மாநிலத்தில் துணி ஆலைகள் மிகக் குறைவு என்ற காரணத்தினால் அந்த ஆலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். முதலாவதாக இங்கு உற்பத்தியாகிற நூல் வெளி மாநிலத்தை நம்பி வாழ வேண்டும். இரண்டாவதாக இந்த மாநிலத்தில் துணி உற்பத்தி ஆக்குகின்ற ஆலைகள் மிகவும் குறைவு. மூன்றாவதாக தனி நபர் வாங்கும் திறன் வளரவில்லை, ஆனால் ஆலைகளில் கதிர்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. இந்த நாட்டில் பொதுவாக சர்க்காருக்குக் கிடைத்திருக்கிற கணக்குப்படி தனிநபர் துணி வாங்கும் திறன் 16 கெஜத்திற்கு மேல் வளரவில்லை. ஆனால் கதிர்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. துணிகள் வாங்குகிற திறன் மக்களிடம் குறைவாக இருந்திருக்கிறது. இதனால் நூலும் துணியும் தேங்கி விட்டன.

அடுத்து, வெளி நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி ஆகிக்கொண்டு வந்த நூல்கள், துணிகள் இவைகளுடைய அளவு குறைக்கப்பட்டு விட்டது. மேலும் சர்க்கார் நிர்ணயித்த விலைக்கு மேல் பஞ்சு விலை ஏறி இருந்தது இன்னொரு காரணம். பஞ்சு விலை ஏறி இருந்தது என்று சொன்னால், பயங்கரமான அளவுக்கு விலை ஏறி இருந்ததை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 100-ல் நூல் 1961-ம் வருடத்தில் ரூ. 2,400 விலையாக இருந்தது, 1967-ம் வருடத்தில் ரூ. 4,100 என்ற விலைக்குப் பயங்கரமாக உயர்ந்திருந்தது. இப்படி பஞ்சு விலை ஏறியதின் காரணமாக உற்பத்தி விலையும் ஏறிப்போய் விட்டது.

வாழ்க்கைப் புளவியை உயர்ந்து விட்டதால், தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டிய பஞ்சப் படியும் உயர்ந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது. 1961-ல் கொடுக்கப்பட்ட பஞ்சப்படி ரூ. 75-85. 1967 செப்டம்பர் மாதம் வரையில் கொடுக்கப்பட்ட பஞ்சப்படி ரூ. 137-82, அந்த அளவுக்கு பஞ்சப் படியை உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது பங்கு வட்டி விகிதம் 6 சதவிகிதத்திலிருந்து 9 சதவிகிதமாக உயர்ந்தது.

நூல் உற்பத்திக்குத் தேவையான பஞ்சு பெரும்பாலும் வெளி மாநிலங்களிலிருந்து வரவேண்டியிருந்தது. அதனால் பஞ்சை இங்கே கொண்டு வருவதற்கு டிரான்ஸ்போர்ட்டு சார்ஜ் அதிகமாக இருந்தது. அதுவும் அல்லாமல் சர்க்கார் போட்டு வந்த எக்ஸைஸ் வரி—1961-க்கு முன்பு எக்ஸைஸ் வரி கிடையாது—அதற்குப் பின்பு போடப்பட்ட எக்ஸைஸ் வரி 1961-ம் ஆண்டில் ஒரு கிலோ கிராமுக்கு 15 பைசாவாக இருந்து வந்த வரி இப்பொழுது ரூ. 1-20 என்ற அளவுக்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இதையெல்லாம் அல்லாமல் ரிசர்வ் பங்கு கொடுத்து வந்த கடன் வசதியையும் சுருக்கிப் போட்டது. மூடப்பட்டிருக்கிற ஆலைகள் மிகப் பழைய ஆலைகள். இவைகளின் காரணமாகத்தான் இந்த ஆலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன என்ற உண்மையை அத்தனை பேர்களும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்த ஆலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன, மூடப்பட்ட ஆலைகளைத் திறப்பதற்கு தமிழக அரசு என்ன உதவி செய்திருக்கிறது என்பதைப்பற்றி சற்றுவிளக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். இந்த ஆலைகளிலிருந்து வசூலிக்கப்படவேண்டிய மின்சாரக் கட்டண பாக்கி, விற்பனை வரி முதலியவைகள் வசூலிப்பதை ஒத்திவைக்கிறோம் நாங்கள். மூடப்பட்ட ஆலைகளைத் திறப்பதற்கு ஒரு குழு அமைக்க வேண்டும் என்று மத்திய சர்க்காரைக் கேட்டு, அந்தக் குழு விசாரணை செய்து சமர்ப்பித்த அறிக்கைகளின்மீது, சில பங்குகளுக்கு அரசு உத்தரவாதம் கொடுத்து, அந்த ஆலைகளைத் திறக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இன்னும் சில பங்குகளிலிருந்து கடன் கொடுப்பதாக அறிக்கை வந்திருக்கிறது. உத்தரவாதம் தர இருக்கிறோம். மேலும் 1-6-1968 முதல் பதிவு செய்யப்பட்ட ஏற்றுமதியாளராக இருக்கும் ஆலைகள் அனுப்பும் நூலுக்கு விற்பனை வரியை அடியோடு ரத்து செய்திருக்கிறோம். அதுவும் அல்லாமல், பாதிக்கப்பட்ட தொழில் லாளர்களுக்கு அவர்கள் பிராவிடெண்டு பண்டிலிருந்து கடன் உதவி கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காக இந்த அரசு சட்டத்தைத் திருத்தி

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1969 மார்ச் 25]

அமைத்திருக்கிறது. இதற்கும் மேலாக டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷன் ஒன்று அமைக்கவேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கம் ரூ. 15 லட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறது. மத்திய சர்க்காரை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம்.

காலம் சென்ற தமிழக முதல் அமைச்சர் அண்ணா அவர்கள் மெரார்ஜி தேசாய் அவர்களுக்கு எழுதிய கடைசி கடிதத்தில் “நீங்கள் எக்சைஸ் வரியை பொறுத்தவரையில் கொஞ்சம் சலுகை காட்டினால், இந்த அரசு மின்சார வரி, விற்பனை வரி இவைகளில் சலுகை காட்டும், அப்படி சலுகை காட்டினால் ஓரளவுக்கு பாதிக்கப்பட்ட மில்களை ஒட்டுவதற்கு இயலும்” என்று எழுதியிருந்தார்கள். சில சலுகைகளை மத்திய சர்க்கார் கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால், அப்படி கொடுக்கப்பட்ட சலுகைகள் மூடப்பட்டிருக்கிற ஆலைகளைத் திறப்பதற்கு உதவுமா என்று கேட்டால், நான் தெளிவாகச் சொல்கிறேன். மூடப்பட்ட ஆலைகள் திறக்கப்படுவதற்கு அந்த சலுகைகள் உதவாது, போதாது; அது மட்டுமல்ல, அதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தமே கூட இல்லை என்று சொல்லிவிடலாம். ஓரளவிற்கு சலுகையினால், இலாபம் கிடைக்குமே தவிர, மூடிய மில்களை ஒட்டுவதற்கு எந்த விதமான அறிஞரியும் இல்லை, என்பதை நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும். மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கும் சலுகைகள் மூடிய ஆலைகளை ஒட்டுவதற்கு இல்லை. மேற்கொண்டு சலுகைகளை இன்னமும் உயர்த்த வேண்டும், உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று இப்பொழுது நம் முதல் அமைச்சர் டெல்லிக்குச் சென்றிருந்தபோது, திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களிடம் சொன்னதன்மேல், அவர்கள் மறு பரிசீலனை செய்வதாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். நல்ல பதில் வரும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

இதற்கிடையில், அடுத்த 13-ம் நாளுக்குள்ளாக இந்த மில்களை ஒட்டாவிட்டால், நாங்கள் போராட்டத்தைத் துவங்குவோம் என்று சொல்வதும், போராட்டம் என்றால் சிறைச்சாலை, தடியடி, இதை யெல்லாம் நாங்கள் பார்த்தவர்கள் என்று விளக்கம் கொடுப்பதும், எனக்கு உள்ளபடியே ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கிறது. எனக்கு முன் பேசிய திரு. பொன்னப்ப நாடார் பேசும் போது, மத்திய சர்க்கார்மீது பழி போடுகிறார்கள், பழி போடுகிறீர்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களின் பேச்சுக் குறிப்பில் பார்த்தால், அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார்கள், நிறைய மத்திய சர்க்காரோடு பேசுங்கள், கேளுங்கள், பேசுவோம், கேட்போம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். பேசுவோம், கேட்போம் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் உரத்த குரலில் கேட்போம், போராடுவோம் என்று சொல்லியிருப்பது, பழியை மத்திய சர்க்கார்மீது போட வேண்டும் என்பதற்காக இல்லை. பாதிக்கப்பட்ட 14,000 தொழிலாளர்களைப் பாதுகாக்க, அந்தப் பிரச்சினையை அரசியல் கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கக் கூடாது, அரசியல் இலாபத்தை மனதில் கொண்டு, எந்த அரசியல் கட்சி விளையாடும் அநாகரிகமானது; நாகரிகமான செயல் என்று யாரும் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். தொழிலாளர்களுக்கு புனர் வாழ்வு அளிக்க வேண்டும் என்பதற்காக போராட்டம் நடத்த வேண்டும் என்றால், யாரை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்துவது? அதுதான் பிரச்சினை. கொடுத்திருக்கும் சலுகைகள் அத்தனையும் அரசு கொடுத்திருக்கும் வரிச் சலுகைகள் போதாது, மேற்கொண்டு வரிச் சலுகைகள் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால், அதற்கு அதிகாரம் டெல்லியிலிடத்தில் தான் இருக்கிறது. அதைச் சொன்னால் கூட மத்திய சர்க்கார்மீது பழி போடுகிறீர்களா என்பார்கள். அதில் புண்ணியம் இல்லை. உள்ளபடியே அதற்கான அதிகாரம் டெல்லியிடம் இருக்கிறது. அவர்கள் கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுக்கவில்லை. ஆலைகள் ஓடினாலும், ஓடாவிட்டாலும், பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆலைகள் பெரும்பாலும், பணவசதியற்றுப் போய் இருக்கின்றன. ஏராளமான கடன்கள் இருக்கின்றன. கடனுக்கு ஈடு செய்து முன் வந்து ஆலைகளை ஓட்ட முன் வரவேண்டும். இதிலே நல்ல ஆலைகளை ஓட்ட வேண்டும் என்று தொழில் அமைச்சர் திரு. மாதவன், முயற்சி எடுத்து, அதைப் பற்றி அரசாங்கம் பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை உண்மையை அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். அவ்வளவு இருந்தும், இந்த அரசை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்துவது என்றால், என்ன நியாயம் என்று தான் புரியவில்லை. பத்திரிகையில் பார்த்தோம்,

1969 மார்ச் 25]

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

ஒரு தீர்மானம் போட்டு, வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்—சர்க்கார் பல்கலைக்கழக முன்னால் மறியல் செய்வோம், ஆலைகளைத் திறக்காவிட்டால் — என்று. அவர்கள் போராட்டம் நடத்தவேண்டியது, தாலுக்கா ஆபீஸில் அல்ல; தபால் ஆபீஸில். அதை மறந்து விடுவார்கள். மத்திய சர்க்காரை எதிர்த்துப் போராடுவது என்பதை விட்டுவிட்டு, மாநில சர்க்காரை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்று ஏன் சொல்லுகிறார்கள்? உங்களுக்குச் சொல்லுவேன், எங்களுடைய அதிகாரத்திற்கு உபபட்சம் செய்யக்கூடிய அத்தனையையும் செய்துவிட்டோம்.

கனம் பாலசுப்பிரமணியம் பிராவிடெண்ட் பண்ட் தொகையைக் கொடுக்காதவர்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். பிராவிடெண்ட் செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னால், செய்யாமல் இருக்கிறோம் என்றால், அது முதலாளிகளுக்குக் காட்டும் சலுகையல்ல. மேலும் ப்ராவிடெண்ட் செய்தால் ஓடிக்கொண்டிருக்கிற ஆலைகளையும் முடிவிடுவார்களோ, அதனால் மேற்கொண்டும் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுவார்களோ என்றுதான், அந்த எண்ணத்தில்தான் செய்யவில்லை.

என்ன காரணத்திற்காக போராட்டத்தைத் துவங்க வேண்டும் என்று கருதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் மாநில சர்க்காரோடு போராட்டம் நடத்தினால், புண்ணியம் இல்லை, பரிகாரம் கிடைக்காது. மத்திய சர்க்காரை எதிர்த்து அப்படிப்பட்ட போராட்டம் நடத்துவதனால், தாராளமாகச் செய்யட்டும், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவரோடு நானே உடன் இருக்கிறேன் என்று முதல் அமைச்சர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி ஈடுபடுகிறார்கள் என்றால், உடனடியாக நாங்களும் அதில் இருப்போம் என்பது உறுதி என்பதை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுவேன். எங்களை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்துவதன் என்பது அரசியல் நோக்கம் என்பதை மட்டும் சொல்ல வேண்டும். அது தொழிலாளர் பிரச்சினையே அல்ல. உள்ளபடியே தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்றே எண்ணம் இருந்தால், இந்தப் பிரச்சினைக்கு போராட வேண்டியது மத்திய சர்க்காரை எதிர்த்துத்தான், மாநில சர்க்காரை எதிர்த்து போராட்டம் எதுவும் செய்ய முடியாது. நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுவேன், தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, அவர்கள் இதிலே தமிழ்நாடு தொழிலுக்குப் பாதகத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்றிருந்தும் சாட்டைச் சாட்டாமல் இருக்க முடியாது. பேசுகிறார்கள், தொழில் மந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, அமைதி கெட்டுப்போய்விட்டது என்று. அப்படிப் பேசுவதன் மூலம், பொதுவாக, முதலாளிகளைப் பயமுறுத்தி, அவர்களைத் தயங்க வைக்க இந்தத் தீர்மானம் பயன்படுமே தவிர, தொழிலாளர்களை வேலையில் அமர்த்தி வைக்க இந்தத் தீர்மானம் பயன்படாதவாறுதான் இருக்கிறது. முதலாளிகளைப் பயமுறுத்திச் செயல்படுவதென்றால், அது தமிழ்நாட்டில் தொழிலைக் கெடுக்க வேண்டும் என்றே கெட்ட நோக்கம் இருக்க வேண்டுமேதவிர, நல்ல நோக்கத்தோடு இந்தப் போராட்டம் துவங்கப்படுவதாக ஒத்துக் கொள்ளவே முடியவில்லை. அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுவேன், தெரிந்து போட்டார்களோ, தெரியாமல் போட்டார்களோ, — தெரியாமல் போட்டார்கள் என்றால் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கோபத்துக் கொள்ளுவார்கள், நாங்கள் என்ன தெரியாதவர்களோ என்று — ஆகவே, தெரிந்து போட்டார்கள் என்றால், தெரிந்து போட்டிருந்தால், அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுவேன், தயவுசெய்து தமிழ்நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பாதகம் விளைவிக்காதீர்கள் என்று. போராட்டம் என்றால் என்ன, நேசாலைபயம் பார்த்ததில்லையா, தடியடியும் பார்த்ததில்லையா என்றால், அந்த அளவிற்கு சர்க்கார் அந்த முடிவுக்குப் போகும் என்று கருத வேண்டாம். மற்றவர்களைப்போல, உங்களிடமும் பேசுவதற்கு அரசு தயாராக இருக்கிறது; நல்ல பரிகாரம் காண நீங்களும் ஒத்துழைப்பீர்களானால், இந்த அரசு அதற்கான எல்லா முயற்சிகளையும் எடுக்கத் தயாராக இருக்கிறது, ஒத்துழைக்கத் தயாராக இருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளுவேன். இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்வோன், போராட்டப் போகிறோம் என்பதை அருள்சூர்ந்து ஒத்திப்போட

[திரு. பி. உ. சண்முகம்]

[1969 மார்ச் 25]

வேண்டும் என்று கேட்க மாட்டேன், கைவிட வேண்டும் என்று கேட்கிறேன். பரிசாரம் தேடுவதற்கு, உட்கார்ந்து பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்த, இந்த அரசு தயாராக இருக்கிறது. நீங்களும் நல்ல யோசனைகளைச் சொன்னால், அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளவும் தயாராக இருக்கிறது.

மகாராஷ்டிரத்தில் ஓட்டவில்லையா என்று கேட்கிறார்கள். அதை விமரிசனம் செய்ய வேண்டும் என்றால், ஆம், ஓடுகிறது; ஓடுவது நான்கு ஆலைகள். அந்த ஆலைகளை ஓட்டுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வரும் நஷ்டத்தையும், இந்த 27 ஆலைகளை நடத்துவதில் ஏற்படும் நஷ்டத்தையும் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால், ஆண்டு ஒன்றுக்கு, ஏற்படக்கூடிய நஷ்டம் ஏறக்குறைய ரூ. 30 கோடி ஆகிறது. இந்த நஷ்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் தாங்க வேண்டியதுதான் என்கிறார்களா? நான் நினைக்கிறேன், எந்த ஒரு எதிர்க்கட்சியாக இருந்தாலும், இப்படி அவசரப் பட்டுச் சொல்லுவார்கள் என்றும் நினைக்க வேண்டாம், இது சரியான யோசனை கூட இல்லை. இந்தப் பயங்கரமான நஷ்டத்தை இந்த அரசு எப்படித் தாங்க முடியும்? இந்த ஆலைகள் மூடப்பட்டனவே, 1965-ம் ஆண்டிலிருந்தே மூடிக்கொண்டு வருகிறார்கள். 1966-ல் இதே மன்றத்தில் நான் நினைக்கிறேன், இப்போது அமைச்சராக இருக்கும் திரு. மாதவன் அவர்கள், அவரையே தினம் தொழில் அமைச்சராக இருந்த கனம் வெங்கட்டராமன் அவர்களை, மூடப்பட்டிருக்கும் ஆலைகளை அரசு ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டபோது, “தப்பு, நடத்த முடியாது” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்றைக்குக் கழக அரசுக்கு யோசனை சொல்லுகிறவர்கள், கனம் வெங்கட்டராமன் அவர்களுடைய பதிலைக் கொஞ்சம் நினைவில் வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளவேன். இருந்தாலும்கூட இந்த அரசு ஒரு கார்ப்பொரேஷனை நிறுவி, அந்த ஆலைகளை ஓட்டுவதற்கு முயற்சிக்கிறோம், அந்த நிலையை ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களை நான் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்வேன்.

ஆடோமேஷன்பற்றிச் சொல்லும்போது, அரசின் தெளிவான கொள்கை என்ன என்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் கேட்டார்கள். தெளிவாகச் சொல்லிவிடுகிறேன், ஏற்கனவே அதையே அண்ணா அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள், இந்த அரசு ஆடோமேஷனை ஏற்றுக்கொள்ளாது; எதிர்க்கும். அதுதான் அடிப்படைக் கொள்கை. நாங்கள் ஆடோமேஷனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை; அதைப் புகுத்துவதை அரசு நிச்சயம் எதிர்க்கும் என்கிற உத்தரவாதத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்.

பீடித் தொழிலைப்பற்றிச் குறிப்பிட்டார்கள். ஏன் நீங்கள் கௌண்டர் போடவில்லை, ஏழு மாதங்கள் ஆகிவிட்டதே என்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் கேட்டார்கள். அந்த வழக்கில், முதல் ரெஸ்பான்டென்ட் மத்திய சர்க்கார்தான்; இரண்டாவது ரெஸ்பான்டெண்டுதான் நாம். ஆனால், மத்திய சர்க்காருக்கு உடனே எழுதியிருக்கிறோம். தந்தி கொடுத்திருக்கிறோம். நேற்றுக்கூட எழுதியிருக்கிறோம், உடனடியாக கௌண்டர் தயார் செய்யுங்கள் என்று. அதற்கு பதில் என்னவென்றால், மற்ற மற்ற மாநிலங்களில் பீடி சட்டத்தை அமுலாக்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். எல்லா விடத்திலும் ரிட் போட்டவர்களுக்கெல்லாம் சேர்த்து, ஒரே மாதிரி கௌண்டர் தயார் செய்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்கிற பதிலைச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். எப்படியாவது, விரைவில் சட்டத்தை அமுலாக்க வேண்டும் என்று உடனடியாக, கௌண்டர் போட்டு, பீடிச் சட்டத்தில் வந்திருக்கும் ரிட் வெகேட் செய்ய, அதை எதிர்த்து காலி செய்ய வேண்டும் என்கிற நடவடிக்கையை எடுப்போம் என்கிற உத்தரவாதத்தை தருகிறேன். தயங்க மாட்டோம்; மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து கௌண்டர் வந்தவுடன் நாங்கள் கௌண்டர் போடுவோம் என்பதையும் தெரிவிக்கிறேன்.

1969 மார்ச் 25]

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

இன்னும் ஒன்று கேட்டார்கள், டாக்டர் ஹாண்டே என்று நினைக்கிறேன். முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் தொழில்கள் சம்பந்தமாக ஜாயிண்ட் மானேஜ்மெண்ட் கவுன்சில்கள் நிறுவப்பட வேண்டுமென்ற கருத்துப்படச் சொன்னார்கள். அதை எல்லாத் தொழிற்சாலையில் இருப்பவர்களும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இந்த அரசாங்கம் 19 இடங்களில் ஜாயிண்ட் மானேஜ்மெண்ட் கவுன்சில்களை நிறுவியிருக்கிறது. அவற்றில் 16 தனியார் துறையிலும் 3 அரசுத் துறையிலும் இருக்கின்றன.

மற்றும், தமிழர்-மலையாளி இன மக்களிடையே இருக்கும் மனஸ்தாபத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அது அரசாங்கத்திற்கு உடன்பாடான கொள்கை அல்ல. மேலும் ஈ.எஸ்.ஐ.சி. ஆஸ்பத்திரிகளில் ஸ்பெஷலிஸ்டுகளைப் போட வேண்டுமென்று டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கேட்டார்கள். தக்க ஆட்கள் கிடைக்கும்போது போடுகிறோம், தக்க ஏற்பாடுகள் செய்கிறோம்.

இன்னும் பலர் பேசும்போது ஈ.எஸ்.ஐ.சி. ஆஸ்பத்திரியைப்பற்றிப் பேசினார்கள். இதைப்பற்றி திரு. சு. துரைசாமி அவர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். கோயம்புத்தூரில் கட்டப்பட்டிருக்கிற ஈ.எஸ்.ஐ.சி. ஆஸ்பத்திரியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். 1½ கோடி ரூபாய் செலவில் கட்டப்பட்ட இந்த ஆஸ்பத்திரி இன்னும் திறக்கப்படவில்லை. இந்த ஆஸ்பத்திரி 500 படுக்கை வசதிகள் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டு கட்டப்பட்டது. இப்பொழுது மத்திய அரசும், மத்திய இ.எஸ்.ஐ. கார்ப்பொரேஷனும் சேர்ந்து, தமிழகத்தில் மட்டும் இந்தத் திட்டம் வேகமாக வளர்ந்து விட்டது, வடக்கு மாநிலங்களில் வளரவில்லை, ஆகவே, நாங்கள் அதிகமாகப் பணம் செலவழிக்க முடியாது, படுக்கைகளின் எண்ணிக்கையை 500-லிருந்து 300-ஆகக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்கிறார்கள். 1½ கோடி ரூபாய் செலவிட்டு கட்டிய ஆஸ்பத்திரியை மூடியே வைத்திருப்பது சரியல்ல, 300 படுக்கைகள் இருந்தாலும் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று கருதி அவர்கள் கோரிக்கைக்கு ஒப்புக்கொண்டு இந்த அரசு மத்திய ஈ.எஸ்.ஐ. கார்ப்பொரேஷனுக்கு எழுதியிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, பெருந்துறையில் உள்ள டி. பி. சானடோரியத்தில் தொழிலாளர்களுக்காக சில படுக்கைகள் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதை மூடிவிட வேண்டுமென்று மத்திய அரசுக்கும், ஈ. எஸ். ஐ. கார்ப்பொரேஷனுக்கும் எண்ணம் இருக்கிறது. இந்த சானடோரியத்தில் தொழிலாளர்கள் தங்கி உடல் நலம் பெறுவதற்கு வசதியிருக்கிறது. மாநில அரசு இதனுடைய தேவையை வற்புறுத்தி, அந்த சானடோரியம் அந்தப் பகுதியிலேயே தொடர்ந்து நிச்சயமாக இருக்க வேண்டும் என்று எழுதியிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக திரு. நர. காரிராமன் அவர்கள், எடையளவுத் துறை, தொழிலாளர் நல இலாகா இரண்டையும் ஒன்றாக இணைத்திருப்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். 1966-ம் ஆண்டு “ஹைபவர் கமிட்டியின்” மின் பரிந்துரையின்படி சிக்கனத்தை முன்னிட்டு, இரண்டு இலாகாவையும் இணைத்து ஒருவரே கவனிக்க வேண்டுமென்று போட்டிருக்கிறது. உறுப்பினர் அவர்கள் இதைப் பிரிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இதை மீண்டும் தனித்தனி இலாகாவாக பிரிப்பதற்கு இப்போது இயலாது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, திரு. கே. என். குமாரசாமி அவர்கள் முதலாளிகள் பஞ்ச ஆலைகளைத் திறக்க மறுக்கிறார்கள், இதற்குத் தனியாகச் சட்டம் தேவை என்று குறிப்பிட்டார்கள். நான் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தொழில் சட்டங்களைத் திருத்தி, உருப்படியான ஒரு நல்ல சட்டத்தை உருவாக்குவதற்காக முன்பு தொழிலாளர் இலாகாவை நிர்வகித்து வந்த அமைச்சர் திரு. மாதவன் அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்தும், மத்தியப் பிரதேசத்திலிருந்தும் தொழில் சட்டங்களை வரவழைத்து, இந்த இலாகாவை இந்த நாட்டினுடைய

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1969 மார்ச் 25]

வளர்ச்சியோடு எப்படிப் பொருத்திக்கொள்வது என்று ஆலோசித்து, ஒருங்கிணைந்த முறையில் ஒரு புதிய சட்டத்தைக் கொண்டுவரலாம் என்று ஆலோசித்து வருகிறார்கள். ஒரு புதிய சட்டம் வரும். அப்போது உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கலாம் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டித் தர வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஏறக்குறைய 33,706 வீடுகள் கட்டித் தரத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. இதுவரை 29,196 வீடுகள் கட்டப்பட்டுவிட்டன. மீதி வீடுகள் விரைவில் கட்டப்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மற்றும் அங்கத்தினர்கள் பலரும் தங்களுடைய யோசனைகளைச் சொன்னார்கள். அங்கத்தினர்கள் சொன்ன யோசனைகளையெல்லாம் அரசாங்கம் பரிசீலிக்கும் என்ற உத்தரவுரத்ததைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். சிறப்பான யோசனைகளை அரசாங்கம் பரிசீலிக்கும் என்று கூறி, தாங்கள் கொடுத்துள்ள வெட்டுத் தீர்மானங்களை, உறுப்பினர்கள் அருள்சூர்ந்து திரும்பப்பெற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத் திருமன் : தலைவர் அவர்களே, பஞ்சாலைகளைத் திறக்கும்படியான சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காக போராட்டம் நடைபெறும் என்று தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி ஒரு தீர்மானத்தைப் போட்டிருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்கள் பேசுகின்ற நேரத்தில் “அதை ரத்து செய்ய வேண்டும், அவைகள் எல்லாம் அரசியல் நோக்கத்திற்காக நாங்கள் செய்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் இதை அரசியல் நோக்கத்திற்காகச் செய்வதைவிட, 16 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்களே, அவர்களுடைய வாழ்வு மலர வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் செய்கிறோம். முன்னால் 4 மில்கள் மூடப்பட்டிருந்த சமயத்தில் அப்போது எதிர்க்கட்சியில் இருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கட்சிக்காரர்கள், “நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்போம்” என்று சொன்னார்களே, பிரச்சினைகளை இப்போது தீர்த்தார்களா என்றால் இல்லை. அப்போது நான்கு மில்கள் மூடப்பட்டிருப்பதற்காக அத்தனை ஆர்ப்பாட்டம் செய்தீர்களே, இன்றைய தினம் 27 மில்கள் மூடப்பட்டிருக்கின்றனவே இதற்கு எல்லாம் என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்? இவைகள் எல்லாம் திடீர் என்று ஏற்பட்டது என்று சொல்லவில்லை. தொடர்ந்து, இரண்டு மூன்று வருடங்களாக ஏற்பட்ட தவறுகளின் விளைவாக இந்த மில்கள் எல்லாம் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம்.

எங்களுடைய போராட்டம் எதற்காக என்றால், சர்க்கார் தீர் ஆலோசித்து திட்டவட்டமான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவேதவிர, வேறு காரணங்களுக்காக அல்ல. போராட்டத்தை நடத்துவதால் மட்டும் எந்தக் கட்சியும் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவிட முடியாது என்பது எங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன? அந்தப் பிரச்சினை தீர் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்? ஜனநாயகத்திலே போராட்டம் செய்வதற்கு உரிமை இருக்கிறது.

முதலமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது, நீங்கள் மத்திய சர்க்காரை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்தும்போது, நாங்களும் உங்களுடன் சேர்ந்து போராடுவோம் என்று சொன்னார்கள். இது எப்படி இருக்கிறதென்றால், “சேம் சைட் கோல்” அடிக்கிற மாதிரி இருக்கிறது (சிரிப்பு). நாங்களும் சேர்ந்து போராடுகிறோம் என்று சொல்வது “சேம் சைட் கோல்” அடிக்கிற மாதிரி இல்லையா?

1969 மார்ச் 25]

[திரு வி. ஜி. கருத்திருமன்]

ஆளும் கட்சி உறுப்பினர் திரு. ஆலடி அருணா அவர்கள், “காதலிப் பவன் ஒருவன், பிள்ளை வளர்ப்பவன் ஒருவன்” என்று சொன்னார்கள். (ஆளும் கட்சித் தரப்பில் சிரிப்பு). நீங்கள் சொன்னதைத்தான் நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இப்போதிருக்கும் பிரச்சினை என்ன வென்றால், மில்களை எப்படித் திறக்க வேண்டும் என்பதுதான். மத்திய சர்க்கார் 2½ கோடி ரூபாய் டெக்ஸ்டைல்ஸ் கார்ப்பரேஷனுக்கு உதவுவதாக பேப்பரிலே படித்தேன். எக்ஸைஸ் ரூட்டியாக 15 லட்சம் ஒதுக்கிவிட்டோம் என்று சொன்னார்கள்.

மகாராஷ்டிரத்தில் சமீபத்தில் 12 மில்களைத் திறப்பதாக ஏற்பாடுகள் நடந்து, அவை இப்போது ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. குஜராத் தில் மில்கள் திறக்கப்பட்டு ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. மத்திய சர்க்கார் அவர்களுக்கு அதிகமான சலுகையை வழங்கி, அதிகமான தொகையை கொடுத்திருந்தால் அதே அளவுத் தொகையை நிச்சயமாக நாங்கள் போராடி வாங்கிக்கொடுக்கத் தயாராக இருக்கவேண்டும் அவர்களுக்கு எந்த அளவிற்குக் கொடுத்தார்களோ, அந்த அளவுத் தொகை நமக்குக் கொடுக்கவில்லையென்றால், மத்திய அரசு பாரபட்சம் காட்டுகிறது என்றால், நாங்கள் போராடி அந்த அளவுத் தொகையை வாங்கிக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். முதலமைச்சர் அவர்கள் 30 கோடி ரூபாய் என்று சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: தலைவர் அவர்களே, மூடிய மில்களைத் திறப்பதற்கு 30 கோடி ரூபாய் ஆகும் என்று சொன்னேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: தலைவர் அவர்களே, 30 கோடி ரூபாய் இருந்தால்தான் திறக்க முடியும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது, கல்யாணம் பண்ணினால்தான் பைத்தியம் தெளியும், பைத்தியம் தெளிந்தால்தான் கல்யாணம்” என்று சொல்வார்களே, அப்படி இருக்கிறது. 27 மில்களுக்கு அடிப்படையே 13½ கோடி ரூபாய்தான் ஆகும். மூடியுள்ள 27 மில்களையும் ஓட்ட முடியும் என்று நான் சொல்லவில்லை. திட்டவாட்டமாக, “கண்டம்” பண்ணக்கூடிய மில்கள் சில இருக்கின்றன. அவற்றைக் “கண்டம்” பண்ண வேண்டும். சில மில்கள் நஷ்டம் ஏற்படக்கூடியவையாக இருக்கின்றன. சில மில்களை மற்றவற்றுடன் இணைத்தால் லாபம் வரலாம் என்று கருதப்படுகிறது.

கோயம்புத்தூரில் முன்பு மில்கள் ஓடி உற்பத்தியான நூல் அளவை, இப்போதுள்ள மில்கள் 3 ஷிப்டுகள் வைத்து, அதே அளவு நூலை உற்பத்தி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். 27 மில்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் எவ்வளவு நூல் உற்பத்தியானதோ, அந்த அளவு நூல் இப்போது 3 ஷிப்டுகள் போட்டு, உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பதில் அளித்த பின்னால் அவரிடம் விளக்கம் கேட்கிற முறையில் பேசலாமே தவிர மீண்டும் ஒரு பிரச்சன்கமே செய்வதாக இருந்தால் நான் சட்டப்பேரவை விதிகள் எதன் கீழும் அனுமதிப்பதற்கில்லை.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: நான் விளக்கம் கேட்டுக் கேட்டு அவர்கள் சரியாகப் பதில் சொல்வதாக இல்லை. என்னுடைய ஆலோசனை என்ன என்பதைத்தான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: சொன்ன ஆலோசனையை திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்களுக்கு முன்பு சொல்லியிருக்கலாம்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: திரு. பொன்னப்பநாடார் இந்த விஷயம்பற்றிப் பேசவில்லை. நான் ஒரே இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன் எங்கள் கட்சியின் சார்பில் போடப்பட்ட தீர்மானத்தைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதனால் இந்த விஷயத்தை விளக்கியாக வேண்டியிருக்கிறது. ஏன் அப்படிப்பட்ட தீர்மானத்தைப்

[திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

[1969 மார்ச் 25]

போட்டோம் என்று சொன்னால் இந்தச் சர்க்கார் திட்டவட்டமாக எவ்வித முடிவும் எடுப்பதில்லை. உருப்படியாக காரியம் எதைச் செய்தாலும் நாங்கள் எங்களது ஒத்துழைப்பைத் தரத் தயார். இந்தப் பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினையை உடனடியாகத் தீர்க்க நடவடிக்கை எடுத்தாக வேண்டும். இதில் அரசியல் பிரச்சினை கிடையாது. இது பதினாயிரக்கணக்கான ஏழை எளிய தொழிலாளர்களுடைய ஜீவாதாரப் பிரச்சினை. அதை இந்தச் சர்க்காருக்கு உணர்த்துவதற்காகத் தான் நாங்கள் அந்தத் தீர்மானத்தையே போட்டோம்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கோவை பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுடைய நிலை—அல்ல மூடப்பட்ட பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுடைய நிலையைக் கருதி அந்தப் பஞ்சாலைகள் விரைவில் திறக்கப்படாவிட்டால் போராட்டம் துவங்கப்படும் என்பதாக தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி நிறைவேற்றியிருக்கிற தீர்மானத்தைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுப் பேசுகிற நேரத்தில் இவர்கள் போட்டிருக்கிற தீர்மானம் அரசியல் இலாப நோக்கத்தோடு போடப்பட்டதாகச் சொல்லவில்லை. தொழிலாளர் பிரச்சினையை அரசியல் இலாபநோக்கத்தோடு அணுகக்கூடாது என்று எல்லாக் கட்சிகளையும் சேர்த்தே குறிப்பிட்டார்கள். அதைத் தனக்கென்று எடுத்துக்கொண்டு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பேசியிருக்கத் தேவையில்லை. அங்கு ஆலைகள் மூடப்பட்டிருக்கிற காரணத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் பதினாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு பிரச்சினையை இந்த அரசு மிகுந்த அனுதாபத்தோடு கவனித்து வருகிறது.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதல் அமைச்சராக இருந்த நேரத்தில் இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காகப் பலநேரங்களில் மாநாடுகளைக் கூட்டித் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களையும், ஆலை அதிபர்களையும் அழைத்து அவர்களோடு பேச்சு வார்த்தை நடத்தியிருக்கிறார்கள். அதன்காரணமாக முன்பு ஒரு முறை பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற தொழிலாளர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க 2 லட்சம் வரையில் அரசு சார்பில் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது கூட அங்கிருக்கிற யூனியன்களுடைய தலைவர்கள் ஒன்று கூடிப் பொதுவாக எல்லா மில்களிலும் இருக்கிற தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய 2 நாள் ஊதியத்தைப் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கக் கொடுப்பதாகவும் அப்படி வசூலிக்கப்படுகிற 2 நாள் ஊதியம் பத்து லட்சத்திற்கு மேல் வரும் என்றும் அப்படிச் சேர்க்கப்படுகிற தொகைக்கு ஈடாக அரசும் தந்துதவவேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். “நீங்கள் பத்து லட்சம் அல்லது 15 லட்சம் சேர்ப்பீர்களானாலும் எல்லா மில்களிலும் இருக்கிற தொழிலாளர்களிடம் இருந்து 2 நாள் சம்பளத் தின்பூலம் எவ்வளவு சேர்க்கிறீர்களோ அதற்கீடாகிய தொகையினை அரசும் தரும் என்ற வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக மூடப்பட்டிருக்கிற பஞ்சாலைகளினால் யார், யார் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையினை இந்த அரசு உணர்ந்தேதான் இருக்கிறது.

இப்போது தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டிப் போராட்டம் என்று ஆரம்பித்திருப்பது கூட ஆலைகள் மூடப்பட்டுவிட்டதன் காரணத்தினால் முதலாளிகள் தவிக்கிறார்களே என்கிற அனுதாபத்தினால் அல்ல என்று கருதுகிறேன். அவர்களுடைய எண்ணம் எல்லாம் கஷ்டப்படுகிற தொழிலாளர்களுடைய நலனைக் கருதி மீட்டும் அவர்களுக்கு வாழ்வளித்து ஊக்குவிக்கவேண்டுமென்று நல்லெண்ணத்துடன், பேருணர்ச்சியுடன்தான் இத்தகைய தீர்மானத்தைப் போட்டிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினையைத் தீர்க்க, அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கத் தன்னுலியன்ற உதவிகளைச் செய்ய அரசு தயாராய் இருக்கிறது.

இதற்கிடையில் போராட்டம் நடத்துவதாக, முடிவாகத் தீர்மானிக்கவில்லை என்று கருதுகிறேன். சில வாய்தாக்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். வாய்தா என்ற வார்த்தையை உபயோகிக்கலாமோ என்னவோ—அது

1969 மார்ச் 25]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

வழக்கு மன்ற வார்த்தை (சிரிப்பு). அந்த வாய்தா என்பது தீர்ந்து போய் போராட்டம் என்று நடத்தினால் நடக்கிற தொழிற்சாலைகளைக் கூட மூடப்படவேண்டிய சூழ்நிலையை உருவாக்கி விடுவோம் என்பதை மறந்து விட முடியாது. பாதிக்கப்பட்ட பதினாலாயிரம் தொழிலாளர்கள் மட்டும் தான் இதில் ஈடுபடுவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. திறந்து வேலை நடந்து கொண்டிருக்கிற தொழிற்சாலைகளைச் சேர்ந்தவர்களும் அனுதாப வேலை நிறுத்தம் என்பதாக ஏற்பட்டு இன்னும் நான்கைந்து ஆலைகள் மூடக்கூடிய சூழ்நிலையை நமக்குத் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ உருவாக்கிவிடுவோம் என்பதைப் போராட்டம் நடத்துகிறவர்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

“சேம் சைட் கோல் போடுகிறார்கள்” என்றார்களே, உண்மையில் அவர்கள் தான் “சேம் சைட் கோல்” போடுகிறார்கள். தீர்மானம் என்ன? பஞ்சாலைகளைத் திறக்காவிட்டால் போராட்டம். இதற்கு மத்திய சர்க்காரின் உதவிகள் பூரணமாக நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. மராட்டிய மாநிலத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது விசாரித்தேன். சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்களிடத்தில், செயலாளர்களிடத்தில் பேசினேன். அது எனக்ரேஜிங் ஆக இல்லை, நஷ்டமே ஏற்பட்டு வருகிறது என்றார்கள்.

“எங்களுடைய காலத்தில் நான்கு மில்கன் மூடப்பட்டதற்கு என்ன என்னவோ சொன்னீர்களே, இப்போது 27 மில்கன் மூடப்பட்டுவிட்டனவே, இவற்றை நீங்கள் திறக்கக்கூடாதா?” என்கிறார்கள். ஆயினும் அவர்களுடைய காலத்தில் நான்கு மில்கன் மூடப்பட்ட நேரத்தில் நாங்கள் அவற்றைத் திறவுங்கள் என்று சொன்னோம். ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின்சார்பில் எந்தவிதமான போராட்டத்திலும் ஈடுபடவில்லை. தொழிலாளர் பிரச்சினையை ஜாக்கிரதையாக அணுகவேண்டும். கண்ணடிப் பாதத்திரத்தைப் போலப் பயன்படுத்தவேண்டுமென்று அறிந்திருக்கிறோம். ஆகவேதான் அவர்களுது ஆத்திர உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடாது—அந்த நேரத்தில் இருந்த மாநில அரசுக்கு எங்கள் கருத்தை எடுத்துச் சொல்லி அவற்றைத் திறந்து வைக்க வேண்டுமென்று—வற்புறுத்தி யிருக்கிறோம். அப்போது தொழிலாளர்களுடன் நல்ல பழக்கமும், தொழிற்சங்கத் திறமையும் வாய்ந்த அமைச்சர் அவர்கள் இருந்தார்களே, அவர்கள் என்ன பதில் சொன்னார்கள். “எங்களால் திறக்க இயலாது” என்று சொன்னார்கள். அதைத்தான் நமது தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டினார்கள். கையில் சரியான புள்ளி விவரங்கள் கூட எதுவும் இன்றி நாங்கள் சொன்னோம், மராட்டியத்தில் திறந்து இருக்கிறார்களே என்பதாக. வெறும் எதிர்க் கட்சியாக இருந்து மட்டும் பழகியவர்கள் நாங்கள். ஆளும் கட்சியில் இருந்து பலவித புள்ளிவிவரங்களை எல்லாம் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் நீங்கள். (திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: இல்லை) மந்திரியாக இருந்தால்தான் ஆளும் கட்சி என்று சம்மதிப்பார்கள் போலும். ஆகவே அந்தப் புள்ளி விவரங்களின் அடிப்படையில் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் மூடப்பட்ட நான்கு மில்களைத் திறக்க முடியாது என்றார் என்றால் நான் கேட்கிறேன், உங்களால் நான்கு மில்களைத் திறக்க முடியவில்லையே, எங்களைப் பார்த்து 27 மில்களைத் திறவுங்கள் என்று சொல்கிறீர்களே, இது என்ன நியாயம் என்று.

நிச்சயமாக இந்த அரசு பதினாலாயிரம் தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினையை இதயபூர்வமாக உள்ள அனுதாபத்துடன் கவனிக்கும். ஐயோ, 27 மில்களுடைய முதலாளிகள் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தவிக்கிறார்களே, தங்களுடைய மானிகையில் இருந்து புகையாத மில்களைப் பார்த்து அவர்கள் மனம் வேதனையால் எவ்வளவு புகையும், ஆகவே அந்த மில்களைத் திறக்க முயற்சிக்க வேண்டும் என்கிற கோணத்தில் இல்லாமல் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள், ஆகவே அவற்றைத் திறந்தாகவேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில் அரசு நிரம்ப அக்கறை கொண்டிருக்கிறது. அதன் காரணத்தினால்தான் இன்று இருக்கும் நிலைமையை மேலும் கெடுத்துவிடாதிருக்க காங்கிரஸ் கட்சி போராட்டத்தை ஒத்திவைக்கவேண்டுமென்று எச்சரித்து தொழிலாளர்

[திரு மு. கருணாநிதி]

[1969 மார்ச் 25]

நலத்துறை அமைச்சர் கேட்டுக்கொண்டார். அப்படித் கேட்டுக்கொண்டதற்கு எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் தாம் எடுத்துக்கொண்ட வாய்ப்பில் இங்கே அனைத்து மறு பரிசீலனை செய்கிறோம் என்று பெருந்தன்மையுடன் பதில் அளித்திருப்பாரானால் பாராட்டியிருப்பேன். சொல்லாததனால் பெருந்தன்மை இல்லை என்று அல்ல. சொல்லியிருந்தால் பாராட்டுவதற்குரிய பெருந்தன்மையாக இருந்திருக்கும்.

ஆகவே, எல்லாவிதமான நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படும். சட்டமன்றம் நடந்துகொண்டிருப்பதன் காரணமாக முழுமையாக கவனிக்க முடியவில்லை. ஆயினும் அடுத்த திங்களில் இது சம்பந்தமான எல்லாக் காரியங்களும் கவனிக்கப்படும் என்கிற உறுதியினை இங்கே நான் அளிக்கிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் போராட்டத்தை ஒத்திவைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். நன்றி. நிச்சயமாக அவர் சூசகமாவது இன்னிதின்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். போராட்டத்தை ஒத்திவைப்புகள் என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தால் மிகவும் நன்றாக இருந்திருக்கும். நாங்களும் போராட்டத்தைத் தேடிச் செல்பவர்கள் அல்ல. “சொச்சொச்சே” என்கிறீர்களே, அது தான் காதில் விழுகிறதே. நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்போகிற நடவடிக்கைகளைத் திட்டவட்டமாக அறிவிப்புகள். திட்டவட்டமான நடவடிக்கைகள் எடுத்து, இது முதல் நடவடிக்கை இது இரண்டாவது நடவடிக்கை என்று 13-ஆம் தேதிக்குள் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்ற அளவிலே ஒரு ஆலோசனை சொல்வதற்காகத்தான் சொல்லியிருக்கிறோம். போராட்டம் என்றால் எவ்வளவோ கொண்டுபோய் விடும். திடீரென்று நடத்துவது நல்லதல்ல என்பது எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும். டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷன் நிறுவியிருக்கிறார்களா? அதனுடைய அம்சங்கள் என்ன, என்ன? 14 ஆயிரம் தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினையெல்லாம் எப்படி அணுகுகிறோம் என்பதைப்பற்றி எல்லாம் வாய்ளவில் இல்லாமல் செயலளவில் செய்தால் நன்றாக இருக்கும். திட்டவட்டமாக இந்தச் சித்திரை மாதத்திற்குள்ளாக—புதிய முதலமைச்சர் வந்திருக்கிறார்கள்—அவர்கள் அப்படித் திட்டவட்டமாகச் செய்வார்களானால் அதைப் பரிசீலனை செய்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : நிச்சயமாக அடுத்த மாதத்திற்குள் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று தெரிவித்திருக்கிறேன். ஒரே ஒரு சிறிய விஷயம். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசுகின்ற பொழுது என்னைப் பார்த்துக் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஏதோ ஒரு எதிரொலியை வைத்துக்கொண்டு அதைப் பற்றிப் பேசினால், அந்த எதிரொலியெல்லாம் பதிவேட்டில் ஏறாது—அவர்கள் என்னைப் பார்த்து நாக்கைச் சப்பாதீர்கள் என்று சொன்னதாகப் பதிவேட்டில் ஏறிவிடும். எனவே அவர்கள் அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் சிறிது, இடைவெளிவிட்டு, இன்னார் இப்படிச் சொன்னார்கள் என்று சொல்லி அதற்காகச் சொல்கிறேன் என்று சொல்வார்களானால் நன்றாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : இந்தச் சபையிலே எல்லா நடவடிக்கைகளும் பதிவு எட்டிலே இருக்கும். சிரிக்கிறார்கள், அழுகிறார்கள் என்றெல்லாம் இருக்கும். எல்லாமே அவற்றிலே வரும். நையாண்டிகள் செய்தால்.....

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : வராது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : வராது என்று சொல்கிறார்கள். சிரிக்கிறார்கள் என்று வருகிறது. நீங்கள் செய்தால் வராதோ என்னவோ, அப்படியானால், எது எது வரும், எது எது வராது என்று குறிப்பிட்டிருப்படியால் கொடுத்துவிடும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[1969 மார்ச் 25]

திரு. எ. பாலசுப்பிரமணியன் : நான் சொன்னதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதைத் தெளிவாக்க விரும்புகிறேன். பேமென்ட் ஆப் வேஜஸ் ஆக்டின் கீழ் மனுக்கள் 16-11-1967-ஆம் தேதி போடப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு டெபுடி கமிஷனர் ஆப் லேபர் அல்லது அவின்ஸ்டென்ட் கமிஷனர் ஆப் லேபரிடமிருந்து வந்தது 1-2-1969-ஆம் தேதி. இப்படிப் பதினான்கு மாதங்கள் ஆயிற்று. இது லாக் அவுட்டினால் அல்ல, ஸ்ட்ரைக்கினால் அல்ல. அவருடைய தாமதம்தான் காரணம். 25 ரூபாய் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். சட்டத்தை மீறிச் செய்திருக்கிறார்கள். நான் கோர்ட்டுக்குப் போக முடியாது, ஏனென்றால் தொழிலாளியாக இருப்பதாலே.

அடுத்தபடியாக, விசைத் தறியைப் பொறுத்த வரையில், 16 கஜம் என்று சொன்னார்கள். சராசரியாக 16 கெஜம் வரும் என்று சொன்னார்கள். சோற்றுக்கே இல்லையென்கிற நேரத்தில் துணி எடுக்க முடியாது. விசைத் தறியாக மாறியிட்பால், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் வளரும். துணி தேங்கும். பக்கிங்காம் அன்ட் கர்னாடக் மில் துணியையே வேனில் வைத்து விற்கக் கூடிய நிலைமைதான் இன்றைக்கு இருக்கிறது. விசைத் தறியைப் புகுத்தி காம்ப்ரேஸிட் மில்களைக் கொண்டுவந்தால், அது—திரு. ஜி. கே. சுந்தரத்தினுடைய யோசனை—தொழில்கள் வளராது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : விசைத் தறிகள், காம்ப்ரேஸிட் மில்கள்பற்றிக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் குறிப்பிட்டார்கள். இவற்றைப் பற்றி அரசு எந்த விதமான முடிவும் எடுக்கவில்லை என்றாலும் இது குறித்து, கைத்தறி நெசவாளருக்குப் பாதகம் ஏற்படும் என்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்திருக்கிறது. உணர்ந்திருக்கிற நேரத்திலே இதைப் பற்றி முடிவு எடுக்கவேண்டுமென்றால், எல்லாக் கட்சிகளையும் கைத் தறித் தொழிலாளர்களையும், நெசவுத் தொழில் தலைவர் திரு. நாச்சிமுத்து அவர்களையும் கூப்பிட்டுப் பேசிய பிறகே முடிவு எடுக்கப்படும் என்ற உறுதி மொழியை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : தலைவர் அவர்களே, தொழிலை நம்பித்தான் தொழிலாளர்கள் வாழ வேண்டுமா என்று நான் கூறியதாக அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். நான் அவ்விதம் கூறவில்லை. அந்தப் பொருள் படவும் கூறவில்லை. தொழிலுக்கு மந்த நிலை இருக்கிற நிலையிலும் தொழிலாளருக்கு வாழ்வு அளிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தைத்தான் கூறினேனே தவிர அமைச்சர் அவர்கள் கூறிய கருத்துப்பட நான் கூறவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. என். குமாரசாமி : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் மூடப்பட்ட மில்களைத் திறப்பதற்கு 30 கோடி ரூபாய் ஆகும் என்று சொன்னார்கள். மறைந்த முதலமைச்சர் அவர்கள் இதைப் பற்றிப் பேசிய பொழுது கூறியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு தொகை அரசாங்கத்தால் போட முடியாவிட்டாலும் அதற்கு மூன்று விதமாக வழி சொல்லியிருக்கிறார்கள். பேங்க் கியாரன்டி கொடுத்தால், ஒரகிற மில்களை ஒட்டிக்கொள்ளலாம். இதைத் தவிர, ஆய்வுக் குழு இந்தப் பஞ்சாலைகளைப் பரிசீலனை செய்து எடுத்து நடத்தக்கூடிய பஞ்சாலைகளைப் பற்றி சிபார்சு செய்து எடுத்து நடத்துங்கள் என்று எந்த ஆலைகளைச் சொல்லுகிறதோ அந்த ஆலைகளை எடுத்து நடத்தலாம் என்றும், கடைசியில் இந்தக் குழு ஏற்றுக்கொள்ளாத ஆலைகளைப் பொறுத்த வரையில், எல்லாத் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களையும் வைத்துப் பேசி முடிவு எடுக்கலாம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை அமல்படுத்த சென்ற செப்டம்பர் மாதத்திற்குள் முடிவு எடுக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். இது சம்பந்தமான அந்தக் குழுவின்னுடைய அறிக்கை 12 மில்களைப் பொறுத்த வரையில் கிடைத்திருக்கிறது. எனவே அந்த 12 ஆலைகளைப் பற்றி அரசு என்ன முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கோவை சென்றிருந்த பொழுது அடுத்த மாதத்திற்குள் திறப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என்ற கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் இந்த

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

[1969 மார்ச் 25]

அறிக்கையிலே அதைப் பற்றியெல்லாம் தெளிவாகச் சொல்லப்படவில்லை. எனவே, என்ன முடிவு செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தந்த மூன்று உறுதிமொழிகளையும் இந்த அரசு மறக்கவில்லை. கியாரண்டி கொடுத்திருக்கிறோம். அந்த ஆய்வுக்குழுவின் அறிக்கையில் எந்த எந்த ஆலைகளை எடுத்து நடத்த முடியும் என்று முடிவு தெரிவித்திருக்கிறார்களோ அந்த ஆலைகளை எல்லாம் எடுக்க முடியுமா என்று அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து கார்ப்பரேஷன் மூலம் நடத்த ஏற்பாடு செய்யும். 12 மில்களுக்கு கியாரண்டி கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று வந்திருக்கிறது. ஆனால் பேங்கர்கள் கியாரண்டி கொடுப்பதற்கு கூட மறுக்கிறார்கள். அது பரிதாபகரமான நிலைமை. ஆலையின் நிலைமையைப் பார்த்த பிறகு பணம் கொடுத்தால் திரும்பி வராது என்று கருதி கியாரண்டி கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து பரிசீலனை காண அரசு முயற்சி செய்யும். அந்த ஆய்வுக் குழுவின் சொல்கிற ஆலைகளை டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷன் மூலமாக எடுத்து ஓட்டுவதாக அரசாங்கம் உத்தேசித்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : விவாதம் முடிவுற்றது. இப்பொழுது வாக்கெடுப்பு.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே அவர்கள் இடத்தில் இல்லாததால், அவர்கள் கொடுத்த வெட்டுத் தீர்மானம் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார், திரு. சோ. அழகர்சாமி, திரு. கே. என். குமாரசாமி, திரு. எ. பாலசுப்பிரமணியன் ஆகிய இவர்களின் வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியோடு திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன.

பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி:

“கோரிக்கை எண் 24—தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 79,98,300-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.”

நிதிக்கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகளை இத்துடன் முடிவடைகின்றன. பேரவை மீண்டும் நாளை காலை 9 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

11. பேரவைமுன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

“ Nil ”